

Giới thiệu Cung À, Cung Chiều Anh Nữa Đi!

Truyện Cung À, Cung Chiều Anh Nữa Đi! xoay quanh cuộc tranh cãi đầy thú vị giữa hai nhân vật chính. Trong mắt cô hắn ta chỉ là một cái gì đó thừa thãi.

Hắn biết như vậy nên dùng mọi cách đánh đổ cô rồi sẽ vứt bỏ cô! Nhưng họ đâu biết rằng càng ghét nhau lại càng muốn gần nhau và duyên tình bắt đầu từ đó.

Kết quả là cô không mắc bẫy của anh mà chính anh nhảy hố của cô. Câu chuyện hài hước hi vọng sẽ mang lại cho quý độc giả những giây phút thư giãn thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cung À, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Hắn không phải có ý nghe lên.

Muốn trách thì trách quán cà phê này vừa hay không có khách, hơn nữa hai bàn lại quá gần nhau, nên hắn mới có thể không cẩn thận nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Thật ra cũng không phải nghe, chỉ cần nhìn cũng biết bọn họ đang xem mắt.

Đối với chuyện người khác hắn không có hứng thú, uống cà phê của hắn, đọc sách, thẳng cho đến khi một câu nói từ bàn bên cạnh rơi vào lỗ tai hắn.

“Diện mạo của anh không hợp khẩu vị của tôi.”

Thiệu Duẫn dừng lại, ánh mắt không khỏi dời trang sách, chuyển về phía cô gái đang đưa lưng về phía hắn, không khỏi nghiêng ngẫm.

Câu nói này là câu mà một cô gái nên nói khi đi xem mắt sao? Hắn nghĩ những cô gái đi xem mắt đều muốn nhanh chóng đem mình gả ra ngoài.

Nhìn lại nhà trai bị ghét bỏ, thật ra bộ dạng cũng không tệ lắm, tuy rằng không tính là ưu tú, nhưng ít nhất cũng trung hậu thành thật, rất phù hợp với điều kiện xem mắt — làm bạn trai không hợp, nhưng chồng thì ok.

Dù sao cũng là xem mắt mà thôi, diện mạo không quan trọng, có tiền nuôi vợ hay không, so với nhìn được còn thực tế hơn, đây là điều kiện của đàn ông. Về phần con gái.....

Cần đi xem mắt liền biết là dạng gì! Không phải lớn tuổi, thì chính là bộ dạng có lỗi, bằng không cần gì đi xem mắt?

Trong mắt đàn ông chỉ có bề ngoài, phụ nữ không cần có tiền, nhưng ít nhất đáng người phải tốt, khuôn mặt phải sáng sủa, vậy thì không sợ không có người theo đuổi; Nếu không có những điều kiện đó, tuổi thì gần ba mươi, vừa hay lại muốn lập gia đình, như vậy thì chỉ có con đường xem mắt này là khả quan.

Phụ nữ nha, trước hai mươi tuổi là lúc nhiều ông bướm theo đuổi nhất, sau hai mươi tuổi thì đã tiến vào quá trình héo rũ, mà qua ba mươi tuổi thì đã tàn hết rồi!

Hoa tàn..... Đương nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn đợi đến phiên được chọn, mà cô gái này lại ngại người xấu, tương bộ dạng của mình xinh đẹp lắm sao? Nhưng xinh đẹp thì cần gì đi xem mắt?

Thiệu Duẫn thú vị bung tách cà phê lên, tò mò nhìn tiết mục xem mắt phía trước, cũng đoán xem cô gái đang đưa lưng về phía hắn có bộ dạng như thế nào.

“Cái gì, cô có ý gì?”

Hiển nhiên lời nói của nhà gái làm cho mọi người đều giật mình, vẻ mặt nam nhân vật chính thật thà đẩy kính mắt trên mặt, chần chờ hỏi.

“Rất xấu, rất gầy, tôi không có hứng thú với cái loại『 đồ ăn thừa 』phải đồ đi thể này.” Nhà gái nói thẳng thắn lại trực tiếp, tuyệt không nể mặt mũi người xung quanh.

Phụt — Thiệu Duẫn thiếu chút nữa phun hết cà phê trong miệng, đồ ăn...đồ ăn thừa?!

Lời bình tệ hại này làm cho hắn nhũn mảy, nhìn người đàn ông đi xem mắt đỏ mặt, mà mẹ của người đàn ông đó ngồi bên cạnh cũng tức giận đến đỏ mặt.

“Cô, cô gái này nói cái gì vậy? Dám nói A Văn nhà tôi là đồ ăn thừa! Cô nhìn lại mình đi, có xinh đẹp gì đâu, dựa vào cái gì mà chê A Văn nhà tôi xấu hả?”

“Thực xin lỗi, tôi biết lời nói của tôi rất đả thương người.” Cô gái thực áy náy mở miệng. “Nhưng tôi thấy các người ngay cả chuyện tiệc rượu mời mấy bàn cũng nói ra rồi, không thể không mở miệng nói sự thật.”

Thật ra cô vốn muốn nói “cám heo”, nhưng cảm thấy như vậy thật sự không tốt cho lắm, dù sao “Cám heo”, hai chữ thật sự rất tàn nhẫn, cô vẫn có chút lương tâm, đành phải cải biến một chút.

“A Phù! Cháu đang nói linh tinh gì thế?” Người đàn bà ngồi bên cạnh vội vàng che miệng cô lại, mở miệng xin lỗi nhà trai. “Thực xin lỗi, A Phù nhà chúng tôi còn nhỏ tuổi không biết ăn nói.....”

“Đi.” Cô gái gọi là A Phù gỡ tay người đàn bà kia ra, “Tuổi còn nhỏ, vậy sao đi vẫn giúp cháu sắp xếp xem mắt, đã vậy mỗi lần đều chọn loại hình như thế này, thật là chẳng có chút hứng thú!”

“Đan Tiểu Phù! Cháu câm miệng cho đi ——” Người đàn bà không thể nhịn được nữa rống giận, “Không phải đi đã dặn cháu rồi sao, bảo cháu im lặng cho đi, không cho phép mở miệng nói chuyện rồi sao?”

“Đi, đi muốn bán cháu đi, cháu có thể không mở miệng được sao?” Nếu không mở miệng, không chừa ngay cả sinh mảy đũa con, là nam hay nữ bọn họ đều quyết định tốt.

Còn nữa! Cùng “cám heo” sinh con, cô không phải heo, cũng không cảm tình con heo, cô cần kiêng ăn à?

“Cái gì mà bán cháu đi.....”

“Ngừng!” Đan Tiểu Phù giờ tay, đứng lên. “Được, đi chê cháu ảm ỹ, cháu tránh đi là được rồi chứ gì?”

Cầm túi xách lên, cô hất tóc ra sau vai.

“Cái gì? Cháu muốn đi đâu.....”

“Về nhà! Ăn no rồi còn ở lại đây làm gì?” Thường thức về mặt “phân” của “cám heo” Sao? Không cần nha? Cô sợ tiêu hóa không được.

Đan Tiểu Phù tự nhiên xoay người, liền chống lại một đôi mắt nghiền ngẫm, cô trừng mắt nhìn, biết trò khôi hài này đã bị xem hết, cô cũng không xấu hổ không buồn bực, còn cười nháy mắt phải với Thiệu Duẫn.

Nhìn thấy diện mạo của Đan Tiểu Phù, Thiệu Duẫn không khỏi nhũn mày.

Bình tĩnh mà xem xét, bộ dạng cô gái này cũng không tệ lắm, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to sáng, mũi cao, cười lộ lên hai má có lúm đồng tiền thật sâu, làm cho nụ cười của cô ngọt ngào hơn một chút; nhưng mà theo như hắn thấy, diện mạo cô gái này nhiều nhất chỉ có thể nói là thanh tú.

Tư sắc như vậy còn dám ghét bỏ chê người ta là “Đồ ăn thừa”, cô rất tự tin với bản thân sao? Trong mắt Thiệu Duẫn hiện lên một chút ý cười không cho là đúng.

Đan Tiểu Phù thấy vậy, lơ đãng nhún vai, nói vậy, vừa rồi cao kiến của cô đều bị người này nghe thấy, nhưng mà cô cũng không để ý, bây giờ vấn đề quan trọng là giải quyết cuộc xem mắt này.

“Đi, là đi tìm cháu đi xem mắt, bữa cơm này đi trả tiền nha!” Chuyển cái hôn gió, không để ý sắc mặt khó coi của đi, cô cất bước rời đi.

“A Phù, cháu.....” Người đàn bà tức giận đến giờ chân, lại vội vàng quay đầu xin lỗi người ta, “Thực xin lỗi, cháu nhà tôi.....”

Thiệu Duẫn nhìn người đàn bà liếc mình xin lỗi, trong lòng không khỏi dâng lên đồng tình, nhưng làm cho hắn ấn tượng sâu nhất, vẫn là cô gái làm cục diện trở nên rối rắm rồi đi vừa rồi.....

“Cốc cốc!” Cửa sổ bên cạnh vang lên tiếng động nhỏ.

Thiệu Duẫn quay đầu, thấy Đan Tiểu Phù đứng ở ngoài cửa sổ, há mồm nói với hắn một câu.

Hắn không nghe được cô nói cái gì, nhưng mà nhìn khẩu hình miệng của cô hình như là nói ——

Tiền sinh, nếu đối tượng xem mắt là anh, tôi sẽ nán lại thêm năm phút.

Cái gì?!

Thiệu Duẫn sững sờ, lại thấy cô nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó thực khinh thường thờ dài, cánh môi hồng nhạt hé ra rồi hợp lại, giống như đang thì thào tự nói.

Tuy rằng mặt mày bộ dạng không sai, nhưng mà cũng chỉ là đồ ăn thừa, khác người vừa rồi một chỗ, hán ta là đồ ăn thừa của quán ven đường, còn người này là nhà ăn, cao cấp hơn một chút mà thôi!

Thiệu Duẫn nheo mắt, tuy rằng đọc không ra cô đang nói gì, nhưng tia coi rẻ trong mắt cô làm cho người ta thực khó chịu.

“Đan Tiểu Phù ——” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng rống giận, âm lượng to làm cho hán nhú mày.

Đan Tiểu Phù nhìn đi đang phát điên, dường như sắp đuổi tới, liền vội vàng bỏ chạy.

“Cháu đừng chạy ——” Người phụ nữ bước nhanh đuổi theo.

Thiệu Duẫn nhìn người đàn bà đuổi theo, mà nhà trai bị cự tuyệt cũng nổi giận bùng bùng rồi đi, chớp mắt, quán cà phê lại khôi phục yên tĩnh. Chính là, tâm tình của hán lại không khôi phục được bình tĩnh.

Cô gái kia.....

Nghĩ đến ánh mắt của cô gái tên Đan Tiểu Phù trước khi rời đi, mày Thiệu Duẫn liền nhăn chặt lại.

Hừ! Khó trách phải đi xem mắt, cô như thế, có quỷ với cưới! (Hê hê, quỷ nào sau này biết liền à)

Thiệu Duẫn lòng dạ hẹp hòi nghĩ, dời mắt đến trang sách trên tay một lần nữa, tiếp tục chuyên tâm đọc sách, nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến vẻ mặt kinh thường của cô gái kia, còn có lời nói của cô trước khi rời đi; Cho dù không hiểu cô đang nói gì, nhưng nghĩ cũng biết nhất định không phải là lời gì hay.

Nhất thời, tâm tình của hán đột nhiên rất khó chịu, cuối cùng chỉ có thể đóng mạnh quyển sách lại, một ngụm uống hết cà phê còn lại, đứng dậy tính tiền rồi đi.

Xui xẻo, đọc sách cũng gặp phải “Tiểu bà”, thật là thôi!

Thiệu Duẫn tâm tình khó chịu bước ra quán cà phê, lại không biết đây là lúc nghiệt duyên bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Ấ, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thiệu Duẫn là người rất thân thiện, thật sự, ít nhất bên ngoài là thế.

Xuất thân của hán tốt, cha là thẩm phán, mẹ là kiểm sát trưởng, hai anh và một chị đều là luật sư, thân là con út, vì kém tuổi ba anh chị quá nhiều, sinh ra liền được cưng chiều hết mực, nói là con cưng của trời cũng không đủ.

Cuộc sống của hán có thể nói là thuận buồm xuôi gió, lúc học luật tại trường Havard, có rất nhiều luật sư muốn mời hán về làm cho công ty họ, cuối cùng hán lựa chọn làm luật sư trong công ty của một học trường. Từ lúc ra trường đến khi đi vào làm việc, hán chưa từng thua kiện, các thẩm phán đều gọi hán là thường thắng tướng quân, tuy rằng chỉ là con nghề non mới đẻ, tên của hán đã truyền khắp toàn bộ giới luật sư.

Theo lý thuyết, sự nghiệp đồ, tình trường nhất định sẽ đen, nhưng câu này tuyệt đối không thích hợp sử dụng trên người Thiệu Duẫn, hán cũng không phải loại một sách nhảm chán.

Mẹ của hán là con lai, cha vừa cao lớn vừa anh tuấn, ba anh chị trên hán đều là tuấn nam mỹ nữ, mà hán lại kế tục toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, thậm chí có thể nói là giống mẹ nhiều hơn một chút.

Diện mạo của hán tuấn tú, đôi mắt to dài, đuôi mắt hơi nhướng lên, như là hoa đào câu hồn người, con ngươi có màu hổ phách vàng nhạt xinh đẹp, đôi mắt rất xinh đẹp như vậy, cũng quá nữ tính, bởi vậy hán luôn mang mắt kính để che giấu; Nhưng đeo kính lại làm cho hán tăng thêm một chút nhã nhặn học thức, nhìn hán càng có vẻ vô hại, giống như hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích.

Tướng mạo nhu hòa, thân hình của hán cũng rất thon dài, thừa kế chiều cao từ cha, 180 làm cho hán mặc cái gì cũng đẹp, mà hán không hay ăn mặc lịch sự, bình thường luôn mặc quần bò áo thun nhẹ nhàng, chỉ có khi đi gặp những trường hợp quan trọng hoặc lúc mở phiên tòa, hán mới ăn mặc nghiêm túc.

Hán như vậy, không có ai đoán được hán là luật sư, thoát nhìn giống như họa sĩ, người sáng tác nhạc hoặc là thiếu gia có tiền rảnh rang. Có lẽ là vì vậy mà lúc vừa vào nghề, mọi đối thủ đều xem nhẹ hán, mà hán cũng không quan tâm, hán thích nhất là lúc nhìn thấy vẻ mặt của mấy tên ngu ngốc kia lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin, điều này làm cho hán có cảm giác rất thành tựu.

Điều kiện hoàn mỹ như vậy làm cho hán chưa bao giờ thiếu con gái, nhưng mà dưới sự dạy bảo của mẹ, hán rất có lễ với con gái. Mẹ hán là con lai giữa

Trung - Anh, từ nhỏ đã dạy hấn phải thân sĩ như hai anh trai, đối với con gái phải ôn hòa có lễ, phải galant, phải nhường nhịn.

Hấn yêu mẹ, đương nhiên cũng vâng theo lời mẹ dạy bảo, nhưng hấn cũng không phải quá hồng mềm, đối với những cô gái quá mức bốc đồng, hấn cũng không mù quáng tuân thủ. Tuy rằng hấn yêu thương bạn gái, nhường nhịn, nhưng tuyệt đối không ngoan ngoãn phục tùng, một khi chọc giận hấn, hấn sẽ nói thẳng lần sau gặp lại.

Con gái thôi mà, tìm thì sẽ có, tình yêu đối với hấn chỉ là vật trang sức, điểm tô cho thể xác và tinh thần đẹp lên một chút, cũng không phải là nhu yếu phẩm. Lại nói, con gái có thể cung chiều, nhưng tuyệt đối không thể cung chiều quá mức, bằng không các cô sẽ leo lên đầu bạn.

Đúng vậy, hấn nhìn giống hoàng tử nho nhã lễ độ, nhưng cũng là một người đàn ông tính toán rõ ràng.

Chỉ là, hấn che giấu rất khéo, dù sao hấn quá thuận lợi, trên đời này chưa có cái gì làm cho hấn không hài lòng, cho nên mọi người đều nghĩ tính tình hấn tốt lắm, là thân sĩ có lễ.

Chỉ có người quen biết hấn lâu mới biết được, đó đều là biểu hiện giả dối, tuần mỹ mê người là bề ngoài thôi, trên thực tế Thiệu Duẫn là người đàn ông lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, thích ghi hận ngàn thu.

Giống như bây giờ, tuy rằng đã qua năm ngày, nhưng Thiệu Duẫn vẫn nhớ rõ cô gái tên Đan Tiểu Phù kia, chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt kinh thường hấn của cô gái kia, hấn liền khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn, con gái đều nhìn hấn với ánh mắt sùng bái, mến mộ, say đắm, hấn rất tự tin với sức quyến rũ của mình, đối với con gái, chỉ có hấn muốn hay không, không có hấn theo đuổi không được.

Mà cô gái kia..... Thế mà lại nhìn hấn giống như đang nhìn một loại sinh vật yếu kém, điều này đối với hấn mà nói quả thực là một loại nhục nhã!

Quan trọng hơn là, đó còn không phải mỹ nhân, là cái loại mà không đáng để hấn nhớ rõ diện mạo, một cô gái bình thường như vậy, dựa vào cái gì mà khinh thường hấn?

Đừng để cho hấn gặp lại, bằng không chắc chắn hấn sẽ.....

“Đan Tiểu Phù! Mới sáng sớm cậu ngồi xổm trước cửa nhà tớ làm gì?”

Hả?

Cái tên quen thuộc khiến cho Thiệu Duẫn chú ý, hấn nhìn phía trước, thấy một cô gái quen mắt đang ngồi xổm trước cửa, mà một đại mỹ nhân xinh đẹp không thể tả đang đứng phía trước cô gái đó, kiểu nhan giận dữ, lại không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô.

Nếu dĩ vãng, ánh mắt của hấn chắc chắn sẽ dính lên người mỹ nhân khó gặp, nhưng giờ phút này, Thiệu Duẫn lại hơi hơi nheo mắt, đánh giá cô gái ngồi thò lổ không giống một cô gái kia.

Khuôn mặt đó, cả đời hấn cũng sẽ không quên.

“Tớ chỉ đang tìm linh cảm.”

Đúng! Còn có giọng nói này, cả đời hấn đều nhớ rõ.

“Linh cảm gì?”

“Ài da..... Đáng người anh cậu vẫn tốt như vậy.” Đan Tiểu Phù nuốt nước miếng, hình ảnh một đám mãnh nam luyện quyền cước thật sự là đẹp mắt, điểm tô cho thân thể cùng tâm trí của cô. Thần trí nhất thời thư thái không ít, loại hình ảnh đẹp mắt này thật sự là ngày nào nhìn cũng không ngấy nha!

Trưởng trấn mỹ nhân liếc mắt xem thường “Điều này có liên quan gì đến linh cảm của cậu?”

Đan Tiểu Phù chống hai má, tâm hoa nở rộ nhìn cơ ngực nam tính rắn rỏi ra hình ra dạng, mồ hôi chảy xuống, đường cong đó, hình ảnh đó..... Ui chào ôi!

“Cậu thấy tớ làm chị dâu của cậu được không?” Đan Tiểu Phù hỏi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm anh của người ta, nuốt nước miếng liên tục.

Trưởng trấn trả lời rất đơn giản — trực tiếp đóng cửa.

“Này!” Không ngờ đối phương lại ác như vậy, trực tiếp đóng lại nơi phát ra linh cảm của cô, Đan Tiểu Phù lập tức oa oa kêu to. “Họ Đồ kia, cậu là trưởng trấn nha! Không phải nên vì người dân trong trấn mà mưu cầu hạnh phúc sao? Cậu ngăn cản hạnh phúc của tớ làm gì? Cần thận lần sau bầu cử tớ không bỏ phiếu cho cậu nữa!”

“Tớ nhớ rõ ràng cậu chưa bao giờ bỏ phiếu cho tớ.” Bên trong cửa truyền ra câu trả lời lạnh lạnh.

À..... Đan Tiểu Phù giật mình, cái này cô không có khả năng chối cãi, vuốt tóc, cô tức giận đứng lên. “Cậu cũng đâu cần phiếu của tớ, với lại mỗi lần bầu

cử cũng chỉ có cậu, chúng ta không có sự lựa chọn khác.” Lầm bầm, không còn mảnh nam để nhìn, cô ngoan ngoan chuẩn bị về nhà ngủ.

Vừa xoay người vừa ngập, lê dép lê, cô lười biếng nâng bước, từng bước một chậm rãi đi về phía trước. Lúc đi qua người nào đó, vẫn như cũ nhìn không chớp mắt.

“Này!” Bị người ta làm lơ thật khó chịu.

Đan Tiểu Phù vẫn là không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Thiệu Duẫn nheo mắt, cắn răng gọi tên. “Đan Tiểu Phù.”

“Hả?” Đan Tiểu Phù dừng bước, nhìn lại, thấy một người đàn ông xa lạ, trên mặt lộ ra nghi hoặc. “Anh là.....” Người này là ai?

Thấy cô có vẻ không biết hắn, Thiệu Duẫn hừ nhẹ, cảm thấy cô đang giả vờ, hắn cũng không phải là loại dễ bị người ta quên mất, với lại cô còn từng dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn, hắn cũng không tin cô thật sự quên hắn.

“Cô đừng giả vờ!” Loại xiếc này không gạt được hắn đâu.

“Hả?” Đan Tiểu Phù nhú mày, nghe không hiểu hắn đang nói gì. “Giả vờ cái gì?”

“Đừng nói là cô đã quên tôi.” Ánh mắt Thiệu Duẫn có thể nói là cực kỳ châm biếm, hắn là luật sư, người nào chưa gặp qua? Chiêu này đối với hắn vô dụng.

“Hớ?” Đan Tiểu Phù càng nhú chặt mày, gặp người đàn ông ra vẻ “Cô đừng giả vờ” này, cô lấy tay chống má, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Người đàn ông này ăn mặc thực thoải mái, áo bun cổ chữ v làm lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, màu da so với cô còn trắng hơn, quần bò bao quanh hai chân dài thẳng, tuy rằng ăn mặc nhẹ nhàng, nhưng vật liệu may mặc có thể nhận ra được đều có giá trị xa xỉ, lại nhìn diện mạo người đàn ông này.....

Tiểu bạch kiểm, không phải khẩu vị của cô!

Chưa đến 1 phút, cô liền cảm thấy không có khả năng, mặt hàng như vậy, cô khẳng định, hắn tuyệt đối không phải là một trong số bạn trai trước của cô — đồ ăn như vậy cô sẽ không chạm tới, vừa nhìn liền không có khẩu vị.

Là bạn học trước kia sao?

Đan Tiểu Phù liếc mình nhớ lại, vừa ngắm ngắm người đàn ông kia, sau đó trực tiếp vẽ dấu “X”.

Người đàn ông này vừa nhiên liền biết là người ở trên cao, cô là tục nhân, nói trắng ra là một con quỷ, quỷ sẽ không theo bao giờ xuất hiện với người thượng lưu.

Nếu không phải bạn học, vậy.....

Thấy cô trầm mặc lâu như vậy, khuôn mặt dường như nhấn nhúm lại, Thiệu Duẫn quẹt môi, cô gái này thật đúng là giả vờ !“Này.....”

“Đợi chút.” Đan Tiểu Phù nâng tay ngăn cản, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn, không phải bạn trai cũ, không phải bạn học, đừng nói là.....

“Đừng nói anh là người thăm mền tôi, sau đó tỏ tình với tôi, cuối cùng lại bị tôi từ chối?” Nhìn oán khí hắn mang theo từ khi xuất hiện cho đến bây giờ, cô chỉ có thể nghĩ được như thế.

“Cái gì?” Thiệu Duẫn kinh ngạc lặp lại lời của cô. “Thăm mền? Tỏ tình? Từ chối?”

“Kích động như vậy, thực sự bị tôi nói trúng rồi sao?” Đan Tiểu Phù tròn tròn mắt, “Ai da, thật là xin lỗi.”

Cô tiến lên, thông cảm vỗ vỗ bả vai Thiệu Duẫn.

“Ngại quá, ai bảo anh không phải khẩu vị của tôi, bề ngoài như vậy không phải lỗi của anh, mà là do kiếp này chúng ta vô duyên, anh cũng đừng quá chấp nhất, cái gọi là ý trời này thì vô phương cứu chữa, tuy rằng tôi biết tôi thực sự làm cho người ta khó quên, nhưng mà.....”

Thiệu Duẫn nghe không nổi nữa. “Câm miệng! Ai thăm mền cô? Đan tiểu thư, cô cũng đừng quá tự tin, bằng bộ dáng này của cô.....” Hắn dừng lại không nói, nhưng ánh mắt khinh thị đã nói lên tất cả.

Đan Tiểu Phù trừng mắt nhìn, “Anh bị tôi từ chối lần thứ hai, cho nên thẹn quá hóa giận sao?”

Thiệu Duẫn lập tức nổi gân xanh, toàn bộ cơn giận đều dâng lên. “Đan Tiểu Phù, cô đừng giả vờ, đừng nói cô thật sự đã quên tôi!”

“Tôi thật sự không biết anh nha!” Về mặt Đan Tiểu Phù vô tội.

“Cô.....” Thiệu Duẫn trừng cô, thở sâu, dường như là nghiền răng nghiền lợi phun ra ba chữ. “Năm ngày trước.” Hắn gọi ý.

“Năm ngày trước?” Đan Tiểu Phù nhớ lại, “Năm ngày trước tôi đang làm gì..... À, hình như là đi xem mắt..... Sau đó gặp đồ ăn thừa..... Sau đó..... Quán ven đường..... Nhà ăn.....”

Linh quang chợt lóe, cô vỗ tay hoan nghênh, vươn tay chỉ Thiệu Duẫn.

“Đồ ăn thừa của nhà ăn!” Cô nhớ ra rồi!

Đồ ăn thừa..... của nhà ăn?!

Lời bình này làm cho sắc mặt Thiệu Duẫn nháy mắt xanh mét, cuối cùng cũng biết lúc ấy cô gái này làm bầm lẫu bầu cái gì ở ngoài cửa sổ.

Cô thế mà nói hần là đồ ăn thừa ở nhà ăn? Đời này hần chưa bao giờ chịu loại vũ nhục này, cô gái này.....

“Thực khéo, không ngờ sẽ gặp lại anh.” Đan Tiểu Phù cười ha ha, không có chút tự giác nào với người đàn ông sắc mặt khó coi trước mắt.

Thiệu Duẫn cắn răng trừng cô, thấy cô còn cười được, lửa giận trong ngực cháy sạch, cả người nóng lên, cô gái này..... Hần nhớ kỹ cô! Cũng nhớ kỹ nhục nhã này.....

Đồ ăn thừa của nhà ăn?! Tốt lắm, hần sẽ làm cô hối hận vì đã nói những lời này.

Dường như sắp nghiêng gãy răng, hần một chữ một chữ nói bật ra miệng. “Đan Tiểu Phù, tôi nhớ kỹ cô!”

Nhục này không báo, hần sẽ không gọi là Thiệu Duẫn!

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiêu Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Đồ ăn thừa của nhà ăn?!

Những lời này không có lúc nào không quanh quẩn trong đầu Thiệu Duẫn, mỗi lần nghĩ đến, lửa giận của hần lại cháy thêm một tầng, càng ghi hận cô gái họ Đan kia.

Hần chắc chắn sẽ khiến cô trả giá đại giới vì câu nói đó!

Bởi vì như thế, hần quyết định ở lại trấn nhỏ này thêm một thời gian.

Vốn tới này trấn nhỏ là do bạn bè nhờ vả, muốn hần tới để làm quen với cô gái người bạn thăm mền, giúp người bạn đó theo đuổi cô gái kia.

Lúc nghe được yêu cầu này của bạn, Thiệu Duẫn cảm thấy buồn cười, đường đường là một người đàn ông lại dùng loại xiếc này để theo đuổi bạn gái, hần thấy thực nhảm chán nha!

Hần vốn không có hứng thú, nhưng mà người bạn đó lại nói ra điều kiện, chỉ cần hần đồng ý, sau này xe của hần đưa vào tiệm sửa xe của người đó sửa chữa tuyệt không thu phí, cái này làm cho hần động tâm, hơn nữa vừa hay cũng muốn nghỉ ngơi, nên đồng ý cũng không sao.

Ai dè ngày đầu tiên vừa tới trấn nhỏ này đã gặp phải cô gái kia, Thiệu Duẫn âm trầm nheo con ngươi hẹp dài, nghĩ đến cô gái kia tâm tình liền khó chịu!

Càng khó chịu hơn là, hần còn chưa nghĩ ra cách nào để trả thù cô thì buổi chiều hai người lại chạm mặt.

“Thì ra người Allen mời đến giúp là anh à!” Đan Tiểu Phù bình tĩnh, cao thấp liếc hần một cái, sau đó gật gật đầu ——

Loại tiểu bạch kiểm này quả thật là dạng nữ vương đại nhân yêu nhất.

Thiệu Duẫn mím môi, lạnh lùng liếc cô một cái, vừa rồi hần cố ý cùng bạn đuổi theo cô gái kia, tạo ra một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên. Cô gái đó là mỹ nữ, mà trong mắt mỹ nữ, hần nhìn thấy loại động tâm quen thuộc, đối mặt với loại ánh mắt này, hần đã sớm thành thói quen, hơn nữa lại là một đại mỹ nhân cảnh đẹp ý vui, tâm tình xấu tệ trở nên tốt hơn một chút, cũng vì vậy mà tự nhiên làm quen với mỹ nữ hơn.

Không ngờ mới gần đến một nửa, người bạn đó lao tới, nổi giận đùng đùng lôi kéo mỹ nữ vào nhà, nhìn thấy sắc mặt ghen tị của bạn, hần kinh ngạc nhứn này; Nhưng chưa kinh ngạc xong, một giọng nói quen thuộc liền từ bên cạnh truyền tới, tâm tình vốn đang tốt liền lập tức trở nên tệ vô cùng.

Hơn nữa nhìn thấy ánh mắt đánh giá của cô, loại cảm thán này, như đang nói —— loại mặt hàng như hần vì sao cũng có người thích?

Loại ánh mắt này thật là vũ nhục người khác! Con tức giận tiềm tàng lập tức lại bị châm lửa, nhưng mà hấn không chế được, cổ nhướn miệng nở nụ cười yếu ớt, khuôn mặt tuấn tú lạnh như tượng băng.

“Anh tên Thiệu Duẫn đúng không?” Cô vừa nghe thấy hấn và nữ vương đại nhân nói chuyện, cũng nghe được tên của hấn.

Không muốn trả lời, cũng không muốn để ý cô, nghiêm mặt lạnh lùng, Thiệu Duẫn bước đi.

Đụng trúng một khối băng, Đan Tiểu Phù sờ sờ mũi, cũng không giận, không sao cả nhún vai, đi theo sau người đàn ông kia.

Mắt nhìn chăm chăm bóng dáng người đàn ông đó, cô nhàm chán đánh giá.

Hấn cao, thân hình thon dài, thắt lưng cũng rất nhỏ, ít nhất theo tiêu chuẩn của cô mà nói thì thật sự thất bại, nhưng mà lúc đi đường, cái mông cong lên cũng không tệ lắm, cảm giác rất rắn chắc.....

“Cô theo sau tôi làm gì?” Cứ luôn cảm thấy mình bị đánh giá từ phía sau, Thiệu Duẫn chịu không nổi, nhẫn nại quay đầu, lạnh nhạt mở miệng.

Đan Tiểu Phù chớp mắt, không nhìn mặt lạnh của hấn, cô nở nụ cười, lúm đồng tiền trên hai má làm cho nụ cười càng ngọt, “Chỉ là, vừa hay đi cùng đường.” Đây là đường về nhà cô!

Thiệu Duẫn trừng cô, hấn biết thái độ của hấn không tốt, hấn rất ít khi dùng loại thái độ này đối xử với con gái, nếu như bị mẹ hấn bắt gặp nhất định sẽ bị răn dạy một chút.

Nhưng đối mặt với cô gái này, hấn không thể nào bày ra thái độ hòa nhã. Nhìn về mặt cô không thêm để ý, thậm chí còn cười đến ngọt như vậy, mặt lạnh của hấn không khỏi cứng đờ, cảm giác chính mình mới là kẻ ngu ngốc, hấn giận thì mặc kệ hấn, hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô gái này.

Mím môi, Thiệu Duẫn xoay người, toàn bộ tâm tình đều xuống thấp đến cực điểm.

Nhìn sắc mặt Thiệu Duẫn ngày càng trầm, không nói một câu tiếp tục đi về phía trước, Đan Tiểu Phù cũng chẳng muốn quan tâm, lười biếng theo phía sau.

Tính tình người đàn ông này có vẻ không được tốt nha.....

Cô xoa cằm nghĩ, nhìn chăm chăm bóng dáng người đàn ông kia, trên người hấn tản ra một loại khó chịu ngay cả cô cũng cảm nhận được. Cô cũng không phải ngốc, đương nhiên biết lửa giận kia là nhắm vào cô.

Nhưng cô đâu có chọc hấn? Đây cũng mới là lần thứ ba gặp mặt, không phải sao?

“Này!” Cô bước nhanh hơn, đi đến bên người hấn, quay đầu nhìn hấn. “Anh vì tôi nói anh là đồ ăn thừa của nhà ăn nên tức giận sao?”

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nguyên nhân này.

Thiệu Duẫn không trả lời, nhưng mà sắc mặt càng âm trầm, bước đi nhanh hơn.

À, sắc mặt người đàn ông này đã báo cho Đan Tiểu Phù biết đáp án!

Cô sờ sờ mũi, tiếp tục đi bên cạnh hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào. “Thiệu tiên sinh, tôi xin lỗi anh, thực xin lỗi, tôi không nên nói anh là đồ ăn thừa của nhà ăn.” Ít nhất không nên nói ra lời như vậy, có đôi khi phải đặt ở trong lòng, tự mình biết là tốt rồi.

Nghe thêm một lần nữa, trán Thiệu Duẫn đã ửng ửng nổi gân xanh.

“Thật ra này cũng đâu có gì đáng giận, chỉ là cảm giác của cá nhân tôi mà thôi! Đối với tôi mà nói anh là đồ ăn thừa, tôi không có hứng thú với tiểu bạch kiểm như anh; Nhưng tin tôi đi, đây chỉ là sở thích của cá nhân tôi, còn đối với người khác, anh tuyệt đối không phải là đồ ăn thừa, mà là đại tiệc a!”

Đầu năm nay tiểu bạch kiểm cũng rất có giá trên thị trường.

“Loại diện mạo này được rất nhiều phụ nhân thích..... Các phụ nhân đều rất thích bao nuôi những tiểu bạch kiểm như anh nha, à, diện mạo của anh cũng rất có duyên với đàn ông, chính là một tiểu thụ.....”

Đủ! Thiệu Duẫn nghe không nổi nữa!

“Đan Tiểu Phù cô câm miệng cho tôi!” Hấn ngắt lời cô, nghe nữa hấn sẽ tức đến học máu mắt, tiểu bạch kiểm? Tiểu thụ? Cô thật sự có thành ý xin lỗi sao?

Nhìn sắc mặt hấn dường như sắp cháy đến biến thành màu đen, Đan Tiểu Phù thức thời ngậm miệng, bày ra vẻ mặt vô tội.

Ai-, đầu năm nay nói thật cũng không tốt chút nào.

Thiệu Duẫn tức giận trừng cô, thấy cô bày ra biểu tình vô tội, ánh mắt kia giống như đang nói tính tình của hắn rất xấu, người làm sai là hắn vậy.

Hắn nắm tay, nếu cô là đàn ông, hắn chắc chắn sẽ.....

Nhìn người đàn ông này nắm tay, Đan Tiểu Phù thức thời lui ra sau ba bước, ai biết hắn có thẹn quá hóa giận hay không? Đầu năm nay đàn ông đánh đàn bà cũng không ít.

Hành động của cô làm cho Thiệu Duẫn càng giận, hắn cắn răng nói:“Tôi không đánh phụ nữ.”

“À, tôi tin anh.”

Nhưng mà, cô lại lui về sau ba bước nữa.

“Cô.....” Thiệu Duẫn nheo mắt, cả người đều là lửa giận do cô đốt.

“Khụ..... Nhà của tôi bên kia, đi trước.” Cô cảm thấy hắn có vẻ sắp bùng nổ đến nơi, nên cách xa một chút có vẻ an toàn hơn.

Vẫy vẫy tay với hắn, còn cho hắn một nụ cười nữa, Đan Tiểu Phù bước nhanh chạy đi.

Trùng mắt nhìn thân hình cô rời đi, Thiệu Duẫn tức giận nói không nên lời.

Ba lần! Ba lần chạm mặt, cô đều có cách làm cho hắn phát điên, hơn nữa hắn còn không đối phó được cô! Người giận là hắn, mà người chọc giận hắn lại hoàn toàn không có ý thức, còn làm ra vẻ hắn như một thằng nhóc con xấu tính hay tức giận.

Thiệu Duẫn hơi nhếch cánh môi như hoa, loại nhục nhã này làm cho hắn không thể chịu đựng được, hắn luôn là người thắng, mặc kệ là chuyện gì, mỗi lần hắn ra tòa, chưa bao giờ thua.

Nhưng đối mặt với cô gái Đan Tiểu Phù này.....

Hắn lại thua ba lần!

Nhưng càng nhục nhã là, trừ đồ ăn thừa, cô còn nói hắn là tiểu bạch kiểm?

Còn có..... Tiểu thụ? Hắn ở nước ngoài nhiều năm, cũng có quen vài người bạn đồng tính, hắn đương nhiên biết tiểu thụ là ý gì!

Hắn biết diện mạo của mình hơi nữ tính, nhưng tới bây giờ không ai dám nói hắn là tiểu bạch kiểm, hơn nữa còn nói hắn thích hợp làm tiểu thụ.....

Thiệu Duẫn nhắm mắt lại, liệu mình áp chế lửa giận trong lòng, nhưng không có tác dụng, lửa giận của hắn khó mà tiêu, không trả thù, hắn sẽ tức hộc máu!

Mở mắt ra, hắn thề trong lòng, hắn chắc chắn sẽ để Đan Tiểu Phù thương thức lửa giận của hắn, hắn muốn cô thu hồi toàn bộ lời nói của mình!

Sau đó, hắn sẽ bình tĩnh, sẽ không xúc động giận dữ như vậy, hắn sẽ không để bản thân có cơ hội thua lần thứ tư!

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Muốn đối phó kẻ địch, trước tiên phải biết tất cả về đối phương, như vậy mới có thể tìm được nhược điểm của đối phương để xuống tay, đây là điểm mấu chốt nhất để Thiệu Duẫn chiến thắng trong một phiên tòa.

Nhưng tại trấn nhỏ này, người khác sống không quen, muốn biết chuyện của Đan Tiểu Phù nói dễ hơn làm? Ở trấn nhỏ đợi hai ngày, hắn quan sát thấy tình cảm người dân trong trấn vô cùng tốt, hơn nữa rất bao che khuyết điểm cho nhau. Hắn chỉ là một người từ ngoài đến, mỗi một hành động tùy tiện đều khiến mọi người chú ý.

Hơn nữa mục đích hắn đến trấn nhỏ, mọi người trong trấn đều rõ ràng, có người nào đó nhờ vả hắn, giúp người đó theo đuổi ý trung nhân.

Người nào đó Hắn tìm được người có thể thám thính rồi!

“Há? Cậu muốn biết chuyện của Đan Tiểu Phù?” Đồ Vu Luân chống hông, nhướn mày nhìn Thiệu Duẫn — hắn mời bạn tốt đến giúp hắn theo đuổi nữ

vuông tiểu thư.

“Ừ” Không nhìn về kinh ngạc trên mặt bạn, về mặt Thiệu Duẩn bình tĩnh : “Tốt nhất có thể nói cá tính của cô ấy, còn nhược điểm nữa, nói hết cho tớ biết.”

“Vì sao ?” Đò Vu Luân đưa ra nghi vấn.

“Cậu chỉ cần nói cho tớ biết là được rồi.” Thiệu Duẩn thần nhiên liếc một cái, ý rất đơn giản — hẳn không muốn trả lời vấn đề của Vu Luân.

Đò Vu Luân mím môi, nhìn bộ dạng Thiệu Duẩn hỏi chuyện người khác, hẳn cũng bày ra bộ dáng đều như vậy: “Tại sao tớ phải nói cho cậu?”

Thiệu Duẩn thần nhiên nhướn môi, đôi mắt sau cặp kính hiện lên một tia ác liệt : “Tớ không ngại hái một đóa hoa trong vườn nhỏ.” Vẫn là đóa hoa Đò Vu Luân thích kia.

Đò Vu Luân lập tức biến sắc, bộ dáng đều nhất thời biến mất, bình thường hẳn vốn không sợ loại uy hiếp nhỏ này, nhưng mà đóa hoa hẳn muốn hái kia lại yêu thích bạch mã vương tử nhả nhện như Thiệu Duẩn, hoàn toàn khinh thường người đàn ông dũng mãnh như hắn.

Làm bạn với Thiệu Duẩn nhiều năm, hẳn thật sự rất rõ ràng sức quyến rũ của Thiệu Duẩn. Nếu Thiệu Duẩn thật sự muốn xuống tay, nữ vương kiêu ngạo kia nhất định trốn không thoát, này không phải hẳn đầu không lại Thiệu Duẩn, chỉ là hắn thuần túy không phải đồ ăn nữ vương đại nhân thích !

Cẩn môi, Đò Vu Luân đành phải khó chịu khuất phục : “Tiểu Phù từ nhỏ đã lớn lên trong vườn trên, ba mẹ cô ấy mới ly hôn trước đây, dĩ Đan thường thường đi ra ngoài, thời gian ở nhà không nhiều lắm, cho nên Tiểu Phù xem như ở một mình, cô ở phía sau con sông, xem như là người thất nghiệp, viết tiểu thuyết, về chút tranh minh họa kiếm tiền.....”

“Tiểu thuyết ?” Cô gái kia là tiểu thuyết gia ? Nhìn con người, khí chất của cô, hoàn toàn không giống một tiểu thuyết gia nha !

Nhìn về kinh ngạc trên mặt Thiệu Duẩn, Đò Vu Luân nhún nhún vai, mở lon bia uống một ngụm : “Hình như là viết tình yêu tiểu thuyết gì đó..... Tớ cũng không rõ, xùy.....”

Nhìn hắn đột nhiên cười nhạo, Thiệu Duẩn liền nhú mày.

“Cô gái kia nha, thật sự là không đụng vào được, miệng vừa độc vừa thối, đầu óc lại rất khôn khéo, không ngờ lại đi viết tiểu thuyết gì đó, quả thực là hết ăn lại uống.”

“Hả ?” Khôn khéo ? Hẳn còn tưởng rằng cô gái kia không có não chứ.

“Nói thật, người anh em.....” Uống một ngụm bia, Đò Vu Luân nghiêm túc nhìn Thiệu Duẩn : “Đừng trêu chọc cô ấy, cô gái kia không thể trêu vào, đàn ông đụng tới cô chỉ có bị cô tiện phân*.” Đây là hắn tự mình trải qua. (* : thật lòng mà nói... mình không biết phải dùng từ nào để thay thế bây giờ T_T)

Trong đôi mắt tà mị của Thiệu Duẩn chột lóe qua ánh lửa.

Đúng, hẳn bị cô “Tiện” ba lượt, thù này không báo, lửa giận của hắn khó mà tiêu.

Gặp sắc mặt Thiệu Duẩn trầm xuống, Đò Vu Luân nghĩ hẳn không tin, lại tiếp tục mở miệng : “Tớ nói thật, thân là bạn trai trước của cô ấy, tớ rất rõ khả năng miệng lưỡi của cô ấy.”

“Bạn trai trước ?” Thiệu Duẩn nhú mày : “Các người từng kết giao ?”

“Ừ, trung học từng ở cạnh nhau.” Đò Vu Luân quăng vỏ bia vào thùng rác, nhớ lại cuộc sống trung học : “Khi cô ấy còn là bạn gái đối với tớ cũng rất tốt, không quá phận nhưng sau đó toàn bộ liền không khách khí.”

“Cậu bỏ cô ấy ?”

“Không, là tớ bị bỏ.” Đò Vu Luân châm điếu thuốc, khẽ hạ khóe miệng : “Hơn nữa cô ấy bỏ tớ rồi vẫn ngênh ngang xuất hiện trước mặt tớ, hoàn toàn không biết cái gì là xấu hổ, thậm chí còn sai bảo tớ, một chút cũng không nương tay.”

Những việc này Thiệu Duẩn đều biết, bằng da mặt dày của cô gái kia, loại chuyện này cũng không phải là cô làm không được : “Vậy nhược điểm của cô ấy là cái gì ?”

“Này.....” Đò Vu Luân nhú mày suy tư, một hồi lâu mới chần chờ mở miệng : “Hình như là..... Nam sắc ?”

“Nam sắc ?” Cái gì?

“Cô ấy thích đàn ông dũng mãnh.” Đò Vu Luân gọi lên nụ cười đắc ý: “Chính là loại như ông đây !”

Loại nhả nhện giống như Thiệu Duẩn này, Đan Tiểu Phù hoàn toàn chứng mất.

Thiệu Duẩn nhìn Đò Vu Luân, tuy rằng chiều cao hai người không khác lắm, nhưng hình thể lại kém rất lớn, hắn gầy mà thon dài, còn Đò Vu Luân lại cơ

bấp rồ ràng. Hai người bọn họ trong mắt phụ nữ đều được hoan nghênh như nhau, nhưng bị hấp dẫn cũng là loại phụ nữ khác nhau, bình thường Đồ Vu Luân đều xem trọng mấy em hào phóng, mà bên cạnh hắn dường như đều là phụ nữ có khí chất hoặc rất ưu tú.

Nhược điểm của cô gái kia là nam sắc. Hắn thật không có khả năng tìm một người đàn ông đứng đắn đến trả thù cô ta, đó chẳng phải là tiện nghi cho cô ?

Phải trả thù cô như thế nào.

Thấy sắc mặt Thiệu Duẩn âm trầm, Đồ Vu Luân nghiền ngẫm nghiên cứu, không có việc gì hắn lại chạy tới hỏi chuyện Đan Tiểu Phù, sắc mặt lại khó coi, còn muốn biết nhược điểm của Đan Tiểu Phù.

“A Duẩn, Tiểu Phù đắc tội cậu sao ?” Lấy miệng lưỡi của cô gái kia, việc này rất có khả năng! Mà theo hiểu biết của hắn đối với Thiệu Duẩn, hắn hiểu cá tính của người đàn ông này, cũng rất hiểu lòng dạ hẹp hòi của hắn, tính tình người này một chút cũng không giống bề ngoài ôn hòa.

Thiệu Duẩn hừ nhẹ, không muốn trả lời.

Hắn không trả lời, Đồ Vu Luân biết mình đoán đúng rồi, không khỏi tò mò : “Khó có lúc nhìn thấy cậu phát hỏa, cô ấy đã làm gì ?”

Nghĩ đến việc Đan Tiểu Phù làm, sắc mặt Thiệu Duẩn càng khó xem.

Mà nhìn sắc mặt của hắn, Đồ Vu Luân nhú mày, cô gái họ Đan kia rốt cuộc đã làm gì ? Lại làm cho Thiệu Duẩn giận thành như vậy.

Toàn bộ tò mò của Đồ Vu Luân bị khơi lên, nhưng miệng vẫn nói: “Người anh em, so đo với một cô gái làm gì? Hơn nữa cậu không có cách nào với cô ấy cả ! Cá tính cô gái kia tớ rất hiểu biết, nhìn thì dễ dàng mềm dẻo, hơn nữa cậu cũng không phải loại cô ấy thích, muốn dùng sắc dụ cô ấy cũng khó.”

“Sắc dụ ?” Thiệu Duẩn nhìn thẳng Đồ Vu Luân, đôi mắt hiện lên một tia sáng.

Nhìn biểu cảm trên mặt hắn, Đồ Vu Luân sững sốt : “Không thể nào. Đây ! Cậu sẽ không thành công, loại như cậu cô ấy nhìn là chướng mắt.”

Nhìn ánh mắt âm trầm Thiệu Duẩn bắn tới, hắn ho nhẹ một tiếng : “Không phải, tớ nói là cô ấy thích đàn ông thân hình to lớn, thân hình giống cậu ở trong mắt cô ấy không khác gì tiểu bạch kiểm*” (* : chê người con trai thư sinh, yếu ớt, yếu đuối)

“Đồ Vu Luân, cậu nói lại lần nữa xem” Giọng điệu Thiệu Duẩn thực bình thản, chỉ là, ánh mắt sau cặp kính lại rất lạnh.

“À.” Biết mình nói sai, Đồ Vu Luân lập tức cầm miệng.

Thiệu Duẩn hừ lạnh, “Tiểu bạch kiểm”, Ba chữ này càng khơi lên lửa giận trong lòng hắn, hắn biết phải trả thù cô gái kia như thế nào rồi, hắn muốn cô thu lại toàn bộ lời cô nói về, hơn nữa còn muốn cô thần phục, thất bại dưới sức quyến rũ của hắn!

Đồ ăn thừa đúng không ? Vậy hắn sẽ làm cô mê luyến đồ ăn thừa hắn, hắn muốn cô yêu thương hắn, lại hung hăng vứt bỏ cô.

Thiệu Duẩn biết chính mình thực ngây thơ, mà hắn trước kia đều khinh thường làm chuyện ngây thơ này, nhưng giờ này khắc này, hắn không quản được nhiều như vậy.

Hắn muốn cô gái kia biết, chọc tới Thiệu Duẩn hắn sẽ có hậu quả gì !

Đan Tiểu Phù tự nhận thực biết nhìn người, tuy rằng miệng cô độc, nhưng ánh mắt rất “rõ”, cũng rất biết nhìn sắc mặt người khác. Mà nhìn sắc mặt rất nhiều người, cô đại khái cũng có thể đoán được cá tính đối phương.

Ba lần chạm mặt với Thiệu Duẩn, thật ra cũng không phải thoải mái — tuy rằng cô không có cảm giác gì, nhưng cô nghĩ đối với Thiệu tiên sinh mà nói thì cô xem như một kinh nghiệm không thoải mái.

Mà cô cũng nhìn ra được, bộ dạng tiểu bạch kiểm yếu ớt này, nhìn qua thì ở chung rất tốt, nhưng kinh nghiệm giao thủ ba lần cho cô biết tính tình người đàn ông này thật không tốt.

Chẳng qua nói vài câu không dễ nghe, hắn liền ghi hận thành vậy, một chút cũng không có trí tuệ rộng lớn của người đàn ông, xem ra ngoài tính tình không tốt, còn có cái mũi và đôi mắt rất nhỏ (ý là ích kỷ á !!!).

Cô nghĩ, nếu không ngoài ý muốn, Thiệu tiên sinh nhìn thấy cô nhất định sắc mặt sẽ không hoà nhã, hoặc là, không động thủ bóp chết cô cũng rất tốt rồi !

Nhưng bây giờ.

Cô nhìn người đàn ông đứng ở cửa nhà cô, tầm mắt từ com hộp trên tay hắn dời lên trên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia đang mỉm cười yếu ớt.

Rất. Hiền lành !

Theo kinh nghiệm lúc trước, người đàn ông này vừa nhìn thấy cô sẽ không hoà nhã, hé ra khuôn mặt lạnh như băng, nhưng bây giờ thế mà lại cười với cô

?

Cô nhìn chăm chăm đôi mắt người đàn ông sau mắt kính, lại nhìn nụ cười yếu ớt bên miệng hắn, chồn chồn tết gà chính là bộ dáng này đi ?

“Allen tạm thời có việc, nhờ tôi mang com hộp đến đây.” Thấy cô chậm chạp không nói lời nào, Thiệu Duẫn mở miệng trước, giọng nói trầm thấp mà thân nhiên.

Đan Tiểu Phù giật mình, thế này mới chú ý giọng nói người đàn ông thật dễ nghe, có chút giống tiếng đàn cello, là cái loại thanh âm treu chọc lòng người. Loại tiếng nói này là loại cô thích.

Nhưng bây giờ cô không rảnh thưởng thức, thái độ người đàn ông quý dị làm cho cô nghi ngờ, khuôn mặt nhỏ nhắn theo quán tính gọi lên nụ cười ngọt ngào, làm người ta thấy ngọt đến mức có thể thấm ra mặt.

“Phải không ? Cảm ơn anh.” Theo quan sát của cô, tiểu bạch kiểm chán ghét cô như vậy, làm sao có thể nhận lời nhờ vả của Allen đưa com hộp đến ? Nhất định có vấn đề ! Com hộp này không phải cũng có vấn đề chứ ?

“Không có gì.” Thiệu Duẫn cũng mỉm cười lại, trên thực tế hắn còn đang nghĩ làm sao để tiếp cận Đan Tiểu Phù, vừa hay cô gái này kêu Đồ Vu Luân giúp cô mua com hộp, hắn mượn cơ hội, tiếp nhận com hộp của Allen đi lấy lòng, tự mình đưa tới cửa, đương nhiên phải áp chế chán ghét đối với cô xuống, bày ra phong độ bình thường.

Hừ hừ, hắn chán chán phải làm cô gái này quý gỏi dưới sức quyến rũ đàn ông của hắn.

Thái độ của hắn càng ôn hòa, Đan Tiểu Phù càng nghi ngờ, cô liếc nhìn hộp com một cái : “Com hộp này có thể ăn sao ?” Cô ăn vào có phải lập tức đi cấp cứu hay không ?

“Hả?”

“Anh không bỏ thuốc xổ hay thuốc nôn trong com hộp chứ ?” Ánh mắt của cô thực nghi ngờ.

“A ! Làm sao có thể ?” Thiệu Duẫn cố gắng cười khẽ một chút.

“Ai biết được ? Tri nhân tri diện bất tri tâm nha !” Cô nói thầm.

Cô gái này.....

Thiệu Duẫn cố nhẫn xúc động lên tới miệng, ổn định tươi cười bên miệng : “A, Đan tiểu thư thật thích nói đùa.” Cô nghĩ bỏ thuốc xổ hay thuốc nôn có thể tiêu lửa giận của hắn sao ?

Thật đúng là nói đùa! Nhìn tươi cười trên mặt Thiệu Duẫn, Đan Tiểu Phù nhíu mày, nụ cười ngọt ngào trên mặt không thay đổi : “Không phải sao, không nghĩ Thiệu tiên sinh cũng thật hài hước.”

Trên huyết thái dương của Thiệu Duẫn gân xanh khẽ di động, ngu ngốc cũng nghe ra lời châm chọc của cô, nhẫn, hắn phải nhẫn ! Cố gắng giữ nụ cười trên mặt, hắn duy trì giọng nói vững vàng : “Lúc trước không lễ phép với cô, xin cô đừng để ý.”

“Nào có, con người tôi luôn hào phóng, sẽ không ghi hận.” Cô thâm ý nói với hắn.

Cô gái chết tiệt.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiêu Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Thiệu Duẫn âm thầm hít sâu, cố gắng xuất ra phong độ của mình đối với phụ nữ : “Thật cảm ơn Đan tiểu thư không ghi hận.” Chờ, hắn sẽ ghi luôn hận này lại !

Như vậy cũng không tức giận ? Đan Tiểu Phù càng cảm thấy có vấn đề.

Cô nhìn kỹ hắn, áo sơ mi trắng cùng quần dài màu tối càng tôn lên khí chất tao nhã của hắn, khuôn mặt tuấn mỹ kia luôn gọi lên tươi cười yếu ớt càng mê người, hắn thực biết điều kiện mình, biết làm thế nào có thể khiến mình càng xuất sắc.

“Làm sao vậy ?” Thấy cô đột nhiên nhìn hắn không nói lời nào, Thiệu Duẫn khẽ nhếch mi, đôi mắt xinh đẹp xuyên qua mắt kính dừng ở trên người cô, một hành động thân nhiên liên tán ra sức quyến rũ của người đàn ông trưởng thành.

Đan Tiểu Phù trừng mắt nhìn : “Không có gì, cảm ơn anh đã mang com hộp đến.” Cô vươn tay chuẩn bị lấy túi nhựa trên tay hắn.

“Có gì đâu, đừng khách khí.” Hắn đưa gói to cho cô, ngón tay lơ đãng đụng phải cô, ngón cái ở nhẹ nhàng lướt qua tay cô.

Tay Đan Tiểu Phù khẽ run, nhanh chóng lùi về, khuôn mặt nhỏ nhắn giống xẹt qua một chút không được tự nhiên, sau đó nở nụ cười có chút thẹn thùng với hắn.

Không dự đoán được cô sẽ có phản ứng này, Thiệu Duẫn không khỏi ngây ngốc, không ngờ cô gái này sẽ lộ ra vẻ mặt kia, một cách bất ngờ. Có chút đáng yêu.

Hơn nữa hắn mới thi triển một chút sức quyến rũ, thái độ của cô liền thay đổi nhanh như vậy, thật làm cho hắn cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại đắc ý, đã nói không có cô gái nào có thể tránh được sức quyến rũ của hắn mà?

“Vậy tôi đi trước.” Hắn cười càn mề người, biết không có thể quá nhanh, cá phải từ từ mới có thể mắc câu.

“Đợi chút.” Đan Tiểu Phù gọi hắn lại, “Tôi mời anh uống ly trà! Xem như cảm ơn anh mang com hộp đến đây.”

Cô lắc lắc gói to trên tay, đôi mắt mang theo một tia bướng bỉnh, khuôn mặt cười ngọt ngào, làm cho cô đột nhiên xinh đẹp hơn vài phần.

Thiệu Duẫn lại giật mình ngây ngốc, cảm thấy bộ dạng cô gái này cũng không phải bình thường, đột nhiên trở nên tươi sáng lên.

“Vào đi !” Đan Tiểu Phù chủ động giữ chặt tay hắn, mềm mại nắm lấy lòng bàn tay của hắn, nóng bỏng đem hắn kéo vào trong nhà.

Hành động của cô làm cho Thiệu Duẫn nhất thời phản ứng không kịp, ngây ngốc bị cô kéo vào trong nhà, vẫn nhìn tay cô, so với tay hắn, tay cô rất nhỏ, thậm chí so với tay vài cô gái khác hắn từng nắm còn nhỏ hơn, thật âm áp, mềm mại giống như kẹo đường mà trước đây hắn thích ăn.

“Này, anh ngồi xuống trước, tôi rót nước cho anh.” Đan Tiểu Phù kéo hắn ngồi vào sô pha, đặt com hộp lên bàn, mang đôi dép lông mềm mại nhanh chóng đi vào phòng bếp.

Ngồi xuống sô pha, Thiệu Duẫn lập tức hoàn hồn, mày nhẩn lại, sao hắn lại nghe lời như thế? Vừa bị cô nắm tay liền ngây ngốc theo cô vào nhà.

Hơn nữa thái độ của cô cũng thay đổi quá lớn. Thiệu Duẫn nhìn phòng bếp, trong lòng hiện lên một tia nghi ngờ, cảm giác có điểm kỳ lạ, hắn nghĩ Đan Tiểu Phù đột nhiên thay đổi thái độ, nhanh như vậy liền bắt đầu ? Này cũng quá khiêu chiến đi !

Xem ra Allen nói chẳng đúng chút nào, cái gì mà đừng trêu chọc cô, cô gái này căn bản không có gì.

Thiệu Duẫn hừ nhẹ, nhàm chán đánh giá căn phòng. Căn phòng không lớn lắm, nhìn ra được đây là phòng cũ, bài trí rất đơn giản, phòng khách chỉ có sô pha cùng bàn gỗ, cửa sổ sát đất bên trái nhìn thấy con suối bên cạnh, gió mang đến tiếng nước chảy róc rách, mà bên cạnh lại có một cái xích đu gỗ và một bàn trà nhỏ.

Đơn giản, lại lộ ra một loại yên tĩnh.

Tiếng dép từ phòng bếp đi ra, Thiệu Duẫn quay đầu, nhìn Đan Tiểu Phù đang cầm ly Côca, cười nhẵn mặt với hắn : “Đúng lúc nhà hết nước sôi, uống Côca được không ?”

“Ừ, cảm ơn.” Nhìn cô, Thiệu Duẫn đột nhiên cảm thấy vẻ mặt của cô thay đổi, hơn nữa nhất cử nhất động đều đáng yêu nói không nên lời.

Đây thật là mục đích mà cô gái kiêu ngạo này muốn sao ? Cảm giác sao lại kém nhiều như vậy.

Đan Tiểu Phù đi tới sô pha, đưa cái ly trên tay cho hắn : “Đây. A !” Ai ngờ đi đến một nửa, dép lông đột nhiên vướng phải thảm lông, cô lao đảo một cái, nghiêng về hướng Thiệu Duẫn, ly Côca cũng hất lên phía trước.

Đột nhiên ngoài ý muốn làm cho hai người sững sốt, Đan Tiểu Phù đổ lên người Thiệu Duẫn, mà Thiệu Duẫn cũng ngã xuống sô pha ở phía sau, Côca hất lên người hắn.

“A. Thực xin lỗi, thực xin lỗi, làm dơ quần áo của anh rồi.” Đan Tiểu Phù kích động vươn tay muốn lau đi Coca trên người hắn, nhưng càng lau, Côca lại càng dính lan ra nhanh hơn, áo hoàn toàn bị thấm ướt thành màu vàng nhạt.

“Không sao.” Côca dính ngấy làm cho hắn nhũn mảy, mà tay cô dính toàn Côca, càng lau quần áo của hắn càng bẩn, Thiệu Duẫn dứt khoát bắt lấy tay cô.

“Thực xin lỗi.” Tay bị nắm lấy, Đan Tiểu Phù lập tức ngẩng đầu, mặt hai người vừa vặn cách nhau quá gần, khoảng cách như vậy làm cho hai người đều dừng động tác.

Đan Tiểu Phù kinh ngạc nhìn hắn, mặt hai người chỉ cách nhau mấy cm, hô hấp cả hai dung hợp trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi phấp phồng, cô nhẹ nhàng cắn môi, ngượng ngập trên mặt cực động lòng người.

Thiệu Duẫn vốn định đẩy cô ra, nhưng bộ dáng cô thẹn thùng làm cho động tác của hắn dừng lại một chút, ánh mắt đột nhiên không rời được bộ dáng đờ mắt của cô.

Sau đó, dần dần, môi của hắn tới gần cô, mà mi mắt cô run rẩy, thẹn thùng nhắm mắt lại.

Ngay khi môi hai người sắp chạm vào, một tiếng cười khê bật ra, lòng bàn tay mềm mại ngăn môi của hắn lại: “Sao nào ? Tâm động sao ?”

Hả? Thiệu Duẫn mở mắt ra, nhìn khuôn mặt thẹn thùng kia chuyển thành trêu tức đắc ý, hắn không khỏi sùng sột, nháy mắt hiểu được.

Đan Tiểu Phù rời khỏi người hắn, đá lỏng nheo với hắn : “Sao nào ? Mỹ nhân kế của tôi có tốt không ?” Từ khi cô học trung học đã là bắt đầu diễn kịch a !

“Cô.....” mặt Thiệu Duẫn lạnh lùng, biết mình bị cô ta đùa giỡn.

“Anh muốn dùng mỹ nam kế, làm cho tôi mê luyến anh, quỳ gối dưới chân anh sao ?” Liếm Côca dính trên ngón tay, Đan Tiểu Phù cười hỏi Thiệu Duẫn.

Toàn bộ ý đồ bị đoán trúng, sắc mặt Thiệu Duẫn lạnh hơn, thì ra cô gái này đã sớm biết ! Khó trách thái độ của cô thay đổi lớn như vậy, thì ra là muốn đùa giỡn hắn.

“Hả? Thực bị tôi đoán trúng ?” Cô chỉ đoán bừa mà thôi, như vậy cũng trúng ?

Sắc mặt Thiệu Duẫn càng khó xem, hắn đứng dậy, trừng mắt nhìn cô, trên người cô không dính chút Côca nào, mà toàn bộ Côca đều dính vào áo của hắn, phát hiện ra điều này, khuôn mặt anh tuấn lại càng âm trầm.

Xem ra từ khi cô thái độ thay đổi, liền muốn đùa giỡn hắn, mà hắn lại đại dốt mắc mưu, từ đầu muốn quyến rũ cô, lại bị cô đùa bỡn.

Thật là đáng chết ! Hắn quá coi thường cô !

Không nhìn sắc mặt xanh mét của hắn, Đan Tiểu Phù ngọt ngào cười : “Đáng tiếc, anh không hợp khẩu vị của tôi, mỹ nam kế đối với tôi vô dụng.” Cô không có hứng thú với tiểu bạch kiểm!

“Nhưng thật ra anh.....” Cô cười đến đắc ý : “Động lòng với tôi sao ?”

“Mất tôi cũng không bị mù.” Hắn cắn răng trả lời, cũng lười giả bộ thân sĩ gì nữa.

“Phải không ? Vậy vừa rồi là ai muốn hôn tôi ?” Đan Tiểu Phù cười hỏi.

Thiệu Duẫn thoáng chốc trả lời không được, chỉ có thể hung tợn trừng cô.

Hắn càng trừng, Đan Tiểu Phù càng vui vẻ, thậm chí cố ý vờn tay dính Côca, dùng chất dính ngấy trong lòng bàn tay vỗ nhẹ mặt của hắn : “Ngoan, chỉ dạy em một câu, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo a !” Không có việc gì bày ra sức quyến rũ nam tính với cô, hỏi làm sao cô có thể không nghi ngờ đây ?

Thiệu Duẫn tức giận gờ tay cô ra, tự tay lau đi chất dính ngấy trên mặt, nhìn chính mình một thân chật vật, hắn hơi nhếch môi, không muốn nhìn khuôn mặt đắc ý kia của Đan Tiểu Phù nữa, đứng dậy đi ra cửa.

Trước khi rời đi, phía sau lại nhẹ nhàng truyền đến một câu : “Ngày mai còn muốn mua com hộp giúp tôi không?”

Gân xanh trên trán Thiệu Duẫn toàn bộ nổi lên. Cô gái chết tiệt !

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Dự hoặc không thành công còn bị đùa bỡn, tâm tình Thiệu Duẫn vô cùng xấu, hơn nữa việc này còn bị Đồ Vu Luân biết, tuy rằng Đồ Vu Luân chưa nói gì, nhưng mà nhìn bộ dạng nín cười của Đồ Vu Luân, hắn càng tức giận.

May mắn tên kia còn thức thòi, không dám nói thêm cái gì, mà hắn mang theo một bụng khó chịu đi giúp Đồ Vu Luân theo đuổi cô gái kia, kết quả tên kia không cảm ơn hắn thì thôi, thế mà còn đâm hắn một quyền.

Thiệu Duẫn xoa bụng, hắn chỉ thừa cơ hôn cô gái kia một chút mà thôi, họ Đồ thế mà ghi hận lâu như vậy, còn thừa dịp hắn không chú ý đánh hắn một quyền, thật sự là gặp sắc quên bạn!

Thiệu Duẩn nhẹ nhàng quệt môi, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt ghen tị của Đồ Vu Luân, khoe miệng liền nhin không được gọi lên.

Ai bảo tên kia muốn cười hần, hần bị cô gái họ Đan đùa bốn đã rất ức, tên kia còn ghen cười như vậy, hần đương nhiên phải trả thù một chút, thừa cơ hôn cô gái của hần xem như lấy lại vốn, mà chủ yếu, đương nhiên là muốn xem bộ dáng Đồ Vu Luân vừa tức vừa hận lại không làm gì được hần.

Về phần một quyền này, coi như đáng giá, ít nhất hần cũng thấy được sắc mặt người đàn ông kia ghen tị khó coi bao nhiêu, dù ít nhưng cũng xoa dịu bớt khó chịu khi bị Đan Tiểu Phù đùa giỡn.

Nghĩ đến cô gái kia, sắc mặt Thiệu Duẩn liền trầm xuống, từ ngày đó sau, hần không gặp cô gái kia nữa, nghe Đồ Vu Luân nói, cô gái đó là trạch nữ, lâu lâu biến mất một thời gian, sau đó sẽ xuất hiện, lúc biến mất dường như đều nấp ở trong phòng, trừ khi có chuyện quan trọng nếu không tuyệt không ra khỏi cửa.

Không ra khỏi cửa là tốt nhất, hần khỏi nhìn thấy cô!

Về phần ý niệm trả thù cô gái kia trong đầu..... Thiệu Duẩn oán hận phun đui thuốc vào thùng rác phía trước, lúc này nửa đêm không người, hần cũng không cần duy trì biểu hiện tao nhã nho nhã giả dối, khuôn mặt anh tuấn âm trầm có thể sánh với gió đêm lạnh.

Hần đương nhiên vẫn muốn tìm thời cơ tính toán sổ sách với cô gái kia, không đề cập tới ba lần thua trước, chuyện lần trước cô đùa giỡn hần liền đủ làm hần bực, hơn nữa hần vẫn đại độ mắc mưu, đây là một vết thương lớn cho lòng tự tôn cao ngạo của hần.

Hần, Thiệu Duẩn lần đầu bị con gái đùa giỡn, nhưng lại là tự mình đưa lên cửa, nghĩ đến bộ dáng đắc ý của Đan Tiểu Phù kia, hần liền tức giận đến nghiến răng ngứa lợi, nhưng lại không có cách đối phó cô.

Vốn đang muốn làm cô yêu hần, kết quả ngược lại là mình bị chinh, mà lúc bình tĩnh rồi, hần cũng hiểu được mình thật là ngu, cái loại thủ đoạn như thế mà hần cũng dùng, hần thật sự bị cô gái kia chọc tức!

Nếu như mẹ hần biết hần có ý tưởng này, hần nhất định sẽ bị mẹ niệm cho thôi đầu! Thật ra lúc tỉnh táo lại rồi, hần cũng hiểu mình rất xúc động, ngay cả loại ý niệm thói tha này mà cũng xuất hiện trong đầu.

Nghĩ như vậy, không thành công cũng là chuyện tốt đi? Hơn nữa..... Mị lực của hần quả thật không dùng được với cô gái kia -- Thiệu Duẩn không thể không thừa nhận chuyện này là sự thật, cô gái họ Đan thật sự không có hứng thú với hần.

Hần nghĩ đến lời nói của Đồ Vu Luân, Đan Tiểu Phù chỉ có hứng thú với mãnh nam, loại như hần, ở trong mắt cô chính là tiểu bạch kiểm.

Tiểu bạch kiểm..... Thiệu Duẩn nheo mắt, buồn bực lấy bao thuốc trong túi ra.

Hần không thường hút thuốc, chỉ có lúc tâm tình phiền chán mới hút, mà gần đây số thuốc hần hút còn nhiều hơn cả năm vừa rồi cộng lại, hơn nữa tất cả đều là vì tức cô gái Đan Tiểu Phù đó.

Hần rầu rĩ căn điều thuốc, đang muốn châm nó, lại nhìn thấy phía trước, dưới đèn đường có một người đang ngồi, ngọn đèn mờ mờ, thật sự nhìn không rõ lắm, nếu không phải chỗ hần đứng vừa hay đối diện với đèn đường thì cũng sẽ không phát hiện được.

Bây giờ đã hơn mười một giờ, chưa tính là trễ, nhưng mà ở đây vài ngày, hần biết người trong trấn ngủ rất sớm, gần mười giờ đã tắt hết đèn, rất ít người còn ở bên ngoài, toàn bộ trấn nhỏ im lặng ngay cả tiếng mèo kêu cũng không có.

Lúc này nhìn thấy có người ở bên ngoài, Thiệu Duẩn hơi hơi nhíu mày.

Người nọ ngồi đó, hai đầu gối cong lại, một tay ôm bụng, một tay chống đất, mặt vùi vào đầu gối, tóc dài rơi phủ toàn bộ khuôn mặt.

Nếu là đàn ông, hần sẽ xem như không thấy, nhưng đối phương là nữ, từ nhỏ đã được dạy thành thói quen, làm cho hần không thể xem như không thấy.

Vắt điều thuốc bên miệng, hần đi tới chỗ đối phương “Cô ơi, cô có khỏe không?” Nhìn đối phương ôm bụng, hần đại khái đoán được nguyên nhân.

Đối phương chậm rãi ngẩng đầu, vừa thấy khuôn mặt cô gái kia, mặt Thiệu Duẩn liền trầm xuống, “Là cô à!” Đan Tiểu Phù? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nhìn thấy hần, Đan Tiểu Phù cố gắng nhướn môi, cười một chút. “Hi, tiểu bạch kiểm.” Giọng nói của cô mỏng manh, thật nhỏ dường như nghe không được, sắc mặt trắng bệch, phía dưới mắt còn thâm đen, cánh môi hồng cũng trở nên trắng bệch, cả người xem ra có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

“Đừng gọi tôi là tiểu bạch kiểm!” Nghe được cách xưng hô của cô, khoe mắt Thiệu Duẩn co giật, khẩu khí cực kém. Cô gái này sắc mặt kém như vậy mà vẫn còn có hứng đùa cợt hần, vốn tâm tình kém, nhìn thấy cô thì càng tệ hơn.

Dù cô có thoải mái hay không, nếu là cô gái khác, lấy thân sĩ phong độ của hần tuyệt đối sẽ không mặc kệ, nhưng mà cô là ngoại lệ.

Quệt môi dưới, Thiệu Duẩn trực tiếp xem như không thấy, cất bước rời đi.

Đan Tiểu Phù cũng không cảm thấy hần sẽ tốt bụng giúp cô, cô vạch mặt hần nhiều lần như vậy, mỗi một lần còn đùa giỡn hần, người đàn ông này nhất

định sẽ ghi hận vào lòng, làm sao giúp cô?

Cho nên thấy hắn đi, cô cũng không ngoài ý muốn, cau mày đem mặt vùi vào đầu gối, chịu đựng từng trận quặn đau nơi bụng, toát mồ hôi lạnh làm cho cô cảm thấy càng đau đớn, từng trận quặn đau liên tiếp làm cho cô càng co người lại.

Bình thường kì sinh lý đến cô đều không ra khỏi cửa, nhưng cô đói bụng, trong nhà lại không còn thứ gì, hơn nữa khi ra ngoài cô vẫn tốt, ai dè mua xong lại đột nhiên đau, cô vốn nghĩ sẽ trụ được đến khi về nhà, nhưng cơn quặn đau đột nhiên trở nên kịch liệt, cô cảm thấy ruột trong bụng sắp thắt lại rồi.

Cuối cùng đành phải ngồi xuống một chỗ, tính chờ đỡ đau lại đi về, ai ngờ bụng càng lúc càng đau, hơn nữa vừa đau lại vừa đói, cô căn bản phân không rõ là đau vì đau bụng hay là vì đói bụng.

“A.....” Bụng đột nhiên đau đớn co rút một cái, cô ôm bụng càng chặt, tay chân vì đau đớn càng thêm vô lực, dường như cô muốn nằm luôn xuống đường.

“Này! Cô có khỏe không?” Âm thanh rất không cam nguyện từ đỉnh đầu truyền đến.

Đan Tiểu Phù có chút hoảng hốt mồ hôi mắt ra, thoáng thả ngẩng đầu, là Thiệu Duẫn, cô không khỏi giật mình, nhưng đã không còn khí lực nói chuyện nở nụ cười với hắn.

Thấy cô lại nhắm mắt, mặt mày nhẫn lại, sắc mặt so với vừa rồi càng khó coi, một chút máu cũng không có, mà cả người đã nửa ngồi xuống rồi.

Thiệu Duẫn quệt môi dưới, hắn vốn không muốn để ý cô, nhưng đi vài bước lại nhìn không được quay đầu, thấy cô một mình ngồi ở dưới đèn đường, tuy rằng nhìn không rõ vẻ mặt của cô, nhưng từ tư thế của cô cũng nhìn ra được cô khó chịu bao nhiêu, sau đó hắn dừng lại liền không đi được nữa.

Chần chừ một hồi lâu, hắn vẫn quay về, thật sự là! Hắn thật sự bị mẹ dạy quá tốt, không có cách nào nhìn thấy phái yếu gặp nạn mà thấy chết không cứu được -- cho dù cô gái này làm cho hắn chán ghét bao nhiêu đi nữa.

“Thật là phiền toái!” Hắn thấp giọng rủa, dứt khoát khom người ôm lấy cô.

Đột nhiên bị đụng chạm làm cho Đan Tiểu Phù sững sốt, cô mồ hôi mồ mắt ra, hoang mang lại kinh ngạc nhìn hắn. “Anh..... Làm cái gì?”

“Mang cô lên núi.” Hắn tức giận đáp lời, nhưng mà động tác cũng rất nhẹ nhàng.

Đan Tiểu Phù hơi hơi chớp mắt, thấy sắc mặt hắn tuy rằng không hoà nhã, nhưng động tác ôm cô lại rất dịu dàng, đôi môi tái nhợt hơi nhướn lên. “Khoan! Tiểu bạch kiểm.....”

“Cô muốn tôi bỏ cô lại sao?” Cô gái này có biết hai chữ “Thức thời” viết thế nào hay không?

“Gối to đó, cầm luôn.” Cô chỉ chỉ túi ni lông, đó là thức ăn một tuần của cô, rất quan trọng.

Thiệu Duẫn cúi đầu trừng cô, mà người bị trừng lại từ từ nhắm mắt lại, toàn thân vô lực vùi trong lòng hắn.

Cô gái này.....

Hắn căm giận ôm cô ngồi xuống cầm túi ni lông lên, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: Hắn thực không nên mềm lòng quay lại, vì sao hắn lại bày ra phong phạm thân sĩ với cô gái hắn ghét cơ chứ?

Ôm Đan Tiểu Phù trở lại nhà cô, Thiệu Duẫn đem cô đặt lên ghế sofa dài.

Vừa nằm xuống sofa, đôi lông mày nhíu chặt của Đan Tiểu Phù khẽ dần ra, nhưng tay vẫn ôm bụng, thân thể đau đớn mà gập khúc lại.

Cô mệt mỏi mồ hôi ra, hơi hơi nhướn môi cười với Thiệu Duẫn. “Cám ơn..... Anh có thể về rồi.” Nói xong, cô lại nhắm mắt, hoàn toàn không có khí lực để ý đến hắn.

Cô gái này nói lời cảm ơn cũng chẳng có thành ý, hoàn toàn sai sử hắn như nô bộc!

Thiệu Duẫn khó chịu, vốn muốn lập tức xoay người đi, không muốn để ý cô gái vừa kiêu ngạo vừa không hiểu lễ phép này nữa, dù sao hắn đã tốt bụng đưa cô về nhà; Nhìn cô đau đến sắc mặt trắng bệch, với lại vừa rồi lúc ôm cô, da thịt của cô rất lạnh, trên người còn có mồ hôi lạnh toát ra.

Hắn nín môi, nhìn đến mặt cô nhẫn thành một nhúm, thân thể cuộn lại, ngón tay hơi run run ôm bụng.

Cô gái này thật là phiền phức!

Hắn ở trong lòng thấp rủa, xoay người tránh ra.

Đan Tiểu Phù nghe được tiếng bước chân cùng tiếng đóng cửa, nghĩ rằng hắn đi rồi, thân thể co càng chặt, đầu ngón tay run run lạnh lẽo.

Shit! Lần này sao lại đau như vậy

Cấn chặt môi, cô đau đến mắg tục trong lòng.

A..... Bụng lại đau đón co rút một trận, cô ôm bụng, từ từ đổi tư thế, dường như là vô lực nằm trên sô pha.

Lúc này cái tay cô ôm bụng đột nhiên bị đẩy ra, cô ngây ngẩn cả người, nhanh chóng mở mắt, lại nhìn thấy Thiệu Duẫn ngồi xồm bên cạnh.

“Anh.....” Sao hần còn ở đây? Giật mình ngốc ra, cái áo phong trên người cô lại bị đẩy lên trên, cô hoảng sợ, nhanh chóng bắt lấy quần áo. “Anh làm gì?”

Thiệu Duẫn lạnh lùng liếc cô một cái. “Yên tâm, tôi chỉ có hứng thú với người đẹp.” Loại như cô loại ngay cả “món ăn trắng miệng” cũng không được, hần cần bản chướng mắt!

Đẩy tay cô ra, xóc áo phong lên, lộ ra cái bụng trắng nõn, hần đưa tay đem khăn mặt nóng phủ lên bụng cô.

Đan Tiểu Phù choáng váng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn động tác của hần, nhìn hần đưa tay đặt khăn mặt nóng lên, sau đó từ từ chuyển động, cách khăn mặt giúp cô mát xa.

Bụng còn đang co rút đau đón, nhưng khăn mặt nóng làm cho cô cảm thấy tốt một chút, mà hần mát xa cũng làm cho cô từ từ thả lỏng thân thể, không còn căng cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cô nhìn về mặt chuyên tâm của hần, lại cúi mắt nhìn cái tay đang giúp cô mát xa phía dưới.

Độ ấm trên khăn mặt vừa phải, nhưng tay của hần lại đỏ lên hết, hơn nữa da hần vừa mềm vừa trắng, dấu hồng do bị nóng hiện lên càng rõ ràng, cô nghĩ chắc là vừa rồi hần thử độ ấm chuẩn bị khăn mặt nóng cho cô nên bàn tay mới hồng như vậy.

“Anh..... tay anh không đau sao?” Cô nhỏ giọng mở miệng, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác nói không nên lời, đời này chưa bao giờ có người giúp cô làm như thế, ngay cả bạn trai trước kia cũng không có.

Thiệu Duẫn liếc cô một cái. “Cô không thấy mình hơi rất nhảm sao?” Đụng vào nước nóng đương nhiên sẽ đau, nhưng mà hần là đàn ông, loại đau này đương nhiên có thể chịu.

Tuy rằng khẩu khí của hần rất kém, nhưng Đan Tiểu Phù vẫn cười, theo dõi tay hần, cảm giác đau đón giảm bớt, làm cho cô có chút sức để nói chuyện.

“Này, nhìn động tác của anh thành thạo như vậy, hay giúp con gái làm chuyện này lắm sao?”

Thiệu Duẫn thật sự không muốn để ý cô, nếu có thể, ngay cả nói hần cũng không muốn tán gẫu cùng cô, nhưng nhìn cô chớp đôi mắt tò mò xem xét hần, không biết tại sao, lời nói liền tự nhiên thốt ra.

“Trước kia có bạn gái cũng đau sinh lý, giúp bạn gái chườm nóng mát xa là chuyện đàn ông nên làm, đúng không?” Ngừ khí của hần thân nhiên, không biết lời mình nói có gì không đúng, đối xử với con gái hần thường dịu dàng săn sóc, nhất là bạn gái của mình, đương nhiên phải càng cưng chiều.

Đan Tiểu Phù “À” một tiếng, rất kinh ngạc nhìn hần. “Không ngờ anh cũng biết chăm sóc! Tôi còn nghĩ đến loại đàn ông giống anh: cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ tính tình lòng dạ hẹp hòi chỉ biết ghi hận, không ngờ cũng có ưu điểm nha!”

Thiệu Duẫn dừng động tác, khuôn mặt anh tuần trầm xuống toàn bộ. “Đan Tiểu Phù, cô có thể ngậm miệng được không?” Nghe cô nói chuyện hần thật sự sẽ học máu!

Về mặt Đan Tiểu Phù vô tội. “Tôi đang khen anh nha!” Rõ ràng cô nói thật lòng, như vậy cũng không được sao?

Thiệu Duẫn thờ sâu, quyết định không để ý tới cô, hần thật sự là tự tìm tội chịu, giúp cô việc còn bị cô tiện, thật sự là quá đủ!

Hần cảm giận đứng dậy, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô, liền chuẩn bị rời đi.

Thấy hần lại tức giận, Đan Tiểu Phù nhanh chóng bắt lấy tay hần. “Này, tôi nói thật đấy! Làm bạn gái của anh thực hạnh phúc!” Nói xong, cô lại dâng lên một nụ cười ngọt ngào.

Thiệu Duẫn trừng cô, rõ ràng bị cô làm tức giận đến một bụng đầy lửa, nhưng nhìn nụ cười của cô hần lại không có cách phát tác, càng làm thế thì càng chứng minh hần thật sự là cái loại đàn ông mũi nhỏ, mắt nhỏ tính tình lòng dạ hẹp hòi.

Đan Tiểu Phù mở to mắt to xem xét hần, nhìn thấy tay hần bị cô bắt lấy vẫn còn ửng hồng, hơn nữa còn hơi nóng, trong lòng liền mềm nhũn, nổi lên một chút áy náy.

Người ta giúp cô như vậy, cô còn chọc hần nữa thì có vẻ không tốt lắm nha?

Đan Tiểu Phù kiểm điểm mình một chút, lại hạ giọng, làm nũng mở miệng: “Thực xin lỗi! Tôi xin lỗi anh, còn có chuyện trước kia nữa, tôi thực xin lỗi, anh đại nhân không chấp kè tiểu nhân quá, tha thứ cho tôi, được không?” Như vậy đủ lấy lòng chưa?

Thấy cô xuống nước như vậy, nhưng lại xin lỗi cả chuyện trước kia, bộ dáng lấy lòng đáng yêu đó làm cho Thiệu Duẫn muốn giận cũng giận không được.

Rõ ràng trong bụng tràn đầy tức giận, nhưng nhìn bộ dáng này của cô lại khó có thể phát tác, hơn nữa người ta đã xin lỗi, hần một người đàn ông trưởng thành chẳng lẽ không biết xấu hổ còn so đo sao?

Nhưng rõ ràng trong lòng hần còn lửa, lại không có cách đối phó với cô, cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, tức giận liếc cô một cái.

Thấy hần vừa tức vừa giận lại không thể phát tác như vậy, Đan Tiểu Phù cười trộm trong lòng, cô biết người đàn ông này ăn mềm không ăn cứng.

Nhìn vẻ đắc ý trong mắt cô, Thiệu Duẫn cắn răng, hần biết mà! Cô gái này cố ý dùng thái độ này làm cho hần không có cách phát tác với cô.

Nhưng mà, hần thật đúng là không có cách phát tác với cô, chỉ có thể âm thầm cáu giận, mắt hừng rút cái tay bị cô nắm ra. “Có sức để nói chuyện, xem ra bụng cô không đau nữa.”

“Vẫn đau.” Co rút đau đón vẫn từng trận từng trận, nhưng mà không kịch liệt như vừa rồi, “Hơn nữa khăn mặt hết nóng rồi.”

Thiệu Duẫn nhăn nheo nhăm mắt, sau đó cắn tức mồm: “Này, cô có hiểu hai chữ khách khí viết thế nào hay không?”

Đan Tiểu Phù nghiêng đầu, mắt đẹp xem xét hần, lại cho hần một nụ cười: “Anh không hiểu sao? Tôi có thể dạy anh.”

Gân xanh lại nổi lên, Thiệu Duẫn cắn răng, thật sự xoay người muốn đi, ở lại nữa hần thật sự muốn xuống tay bóp chết cô gái được một tác lại muốn tiến một thước này!

“Này!” Thấy hần lại tức giận, Đan Tiểu Phù nhanh chóng bắt lấy hần. “Chỉ đùa một chút thôi!” Thật là, như vậy lại giận.

Thiệu Duẫn quay đầu, lạnh lùng nhìn. “Một chút cũng chẳng buồn cười.”

“À!” Đan Tiểu Phù khề cần mồm, lại đưa lên một nụ cười lấy lòng: “Thực xin lỗi nha!”

Cô gái này nghĩ dùng cùng một chiêu đối phó với hần vẫn có tác dụng sao? Thiệu Duẫn hừ trong lòng, không muốn để ý cô, lại rút cái tay bị cô nắm ra, chuẩn bị rời đi.

“A..... Đau quá.”

Hần dừng chân.

“Ồ.....” Tiếng rên rí từ phía sau bay tới.

Thiệu Duẫn thở sâu, không muốn để ý cũng không muốn nghe, đi vài bước, lại nghe thấy tiếng nức nở than nhẹ không ngừng, hần rút cục chịu không nổi quay đầu.

“Này! Đừng giả vờ! Hần sẽ không dễ dàng mắc mưu đâu.”

Đan Tiểu Phù ôm bụng, khăn mặt sớm bị vắt qua một bên, cô mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng bệch, mà đôi mắt kia lại có một tầng hơi nước, xem xét liếc hần một cái, cô lại chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục ôm bụng, cảm giác giống như con mèo nhỏ bị vứt bỏ, nhìn rất là đáng thương.

Cô nhất định đang giả vờ! Vừa rồi ở ven đường cô đau đến gần xỉu cũng không có nghe cô rên một tiếng, bây giờ lại bày ra vẻ đáng thương như thế.

Hần sẽ không mắc mưu!

Thiệu Duẫn xoay người chuẩn bị đi, nhưng phía sau lại im lặng, một chút rên rí cũng không có, hần bước từng bước.....

Phía sau vẫn im lặng.

Hần giả vờ nhắm mắt lại, nói cho chính mình đừng để ý cô, cô gái này chỉ giả vờ đáng thương, mình trăm ngàn lần không được mắc mưu.

Nhưng..... Đáng chết!

Cuối cùng hần vẫn chịu không nổi xoay người, đi tới sô pha, nhặt khăn mặt lên, sau đó buồn bực đi tới phòng tắm.

“Tôi rất đói bụng.....”

Phía sau, một câu mềm mại bay tới.

Shit! Hắn biết là không thể mềm lòng mà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trời còn chưa sáng hẳn, Đan Tiểu Phù đã tỉnh.

Chậm rãi mở mắt ra, trong mắt hơi buồn ngủ, cả người vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, đang buồn ngủ, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Thiệu Duẫn ngủ ở bên sô pha, đầu gối lên sô pha, cả người lại ngồi dưới đất, tay kê lên sô pha, vẫn mang kính mắt, ngủ rất say.

Mở mắt nhìn, Đan Tiểu Phù hoàn toàn thanh tỉnh.

Sao hắn còn ở đây?

Cô khẽ nhíu mày nhớ lại một chút, tối hôm qua hắn nấu bữa tối cho cô ăn..... Thật ra tủ lạnh nhà cô có thể nói là trống không, chỉ có cách nấu mì ăn liền cô mua.

Mà lúc nhìn thấy đồng mì ăn to dùng cùng mấy món ăn nhanh hắn liền nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, lấy một gói to đi vào bếp.

Mà cô vẫn thoải mái nằm trên sô pha chờ ăn cơm.

Bụng vẫn đau, nhưng mà rốt cục không còn đau đến nỗi đau đến muốn ngất, chỉ là, nhìn hắn buồn bực muốn rời đi, lại nhìn không được muốn chọc hắn, hơn nữa cũng không muốn hắn đi nhanh như vậy, có thể là vì con gái đến kỳ thì đặc biệt yếu ớt, muốn có người ở cùng.

Trước kia khi đau sinh lý, cô đều là một mình chịu đựng, đây vẫn là lần đầu tiên có người quan tâm cô như vậy, cảm giác rất khác!

Mà nhìn hắn rõ ràng không muốn, nhưng vẫn mềm lòng, cô liền cảm thấy chơi rất vui, thế nên mới quyết định giả vờ đáng thương, muốn hắn lưu lại.

Không ngờ hắn thật sự lưu lại, xem ra người đàn ông này tuy lòng dạ hẹp hòi, nhưng thật ra rất biết cách săn sóc.

Nghĩ đến đôi tay ngâm nước nóng đến đỏ hồng của hắn, lòng Đan Tiểu Phù liền có chút mềm mại, môi cũng nhìn không được nhẹ nhàng gọi lên.

Chưa đến mười lăm phút, Thiệu Duẫn đã bung bát đi ra khỏi phòng bếp, đem bát đặt lên bàn. “Tôi thấy trong tủ lạnh có cơm nguội, liền đem nấu cho cơm vào nấu chung với mì tôm, cô cứ coi như cháo, ăn đi!”

“Tôi không có sức.....” Đút cô đi!

Thiệu Duẫn lập tức trừng cô.

Đan Tiểu Phù nhanh chóng nở nụ cười. “Đùa thôi!” Được rồi, không cần đùa đến mức phát hỏa! Cô thực thức thời bụng cô lên, thôi thôi, ăn từng miếng.

Ồ..... Thật cảm động, rốt cục cũng được ăn! Cả ngày hôm nay trừ nước cô chưa có cái gì vào bụng.

Thấy cô vừa le lưỡi vừa không để ý mì nóng, ăn như sói đói làm cho hắn nhíu mày. “Cô đã nhịn đói bao lâu?”

“Một ngày.” Cô hàm hồ trả lời, ngâm thia cau mũi. “Hơn nữa đến kỳ, rất rất đói.”

Cũng không quản hắn là đàn ông, cô nói rất thẳng thắn.

Nghe thấy cả ngày cô chưa ăn gì, Thiệu Duẫn không khỏi nhíu mày. “Cô giảm béo?” con gái sẽ làm mấy loại chuyện ngược đãi bản thân như vậy.

“Tôi không thích tự ngược như vậy.” Đan Tiểu Phù lườm hắn một cái, cô không mập, vì sao phải giảm béo? Với lại dù có giảm béo cũng không nhất thiết phải nhịn đói, cô sẽ không tự tìm tội chịu. “Tôi không rảnh để ăn.”

“Không rảnh?” Đây là lý do gì?

Không đói nữa, cô mới thả chậm tốc độ, vừa ăn vừa nói chuyện với hân. “Gần đây tôi nhận làm cho một tạp chí, phải viết bài gửi cho tạp chí đó, gần đây phải đầy nhanh tốc độ, hôm nay mới giao xong.”

Công việc của cô rất hỗn loạn, viết một ít, vẽ tranh minh họa một ít, lâu lâu lại nhận làm vài cái bản thảo, lúc nhàn thì thực nhàn, nhưng lúc có việc lại phải làm đến bù đầu.

Mà đang làm việc đến giai đoạn cuối, bình thường cô có thói quen làm luôn một lần cho xong, cho nên cũng không cảm thấy đói; Nhưng xong việc liền đói bụng, vừa hay lại đến kỳ, liền biến thành như bây giờ.

Cô ngẩng đầu nhìn hân, cười ngọt ngào lại mang theo châm chọc. “Anh không phát hiện gần đây tôi không xuất hiện trong trần sao? Sao nào, không thấy tôi có nhớ tôi không?”

“Đúng vậy, tôi vẫn thường nghĩ đến cô.” Thiệu Duẫn lạnh lùng mở miệng, cười châm biếm. “Nghĩ phải làm thế nào mới làm cho cô mất mặt, sau đó vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Vậy nhất định anh rất thất vọng.” Đan Tiểu Phù cười cười. “Hôm nay chúng ta lại gặp mặt, hơn nữa tôi làm xong việc rồi sẽ rất nhàn, sẽ thường thường vào trần đi dạo nha!” Cho nên hân không muốn nhìn thấy cô rất khó!

“Khéo như vậy? Hai ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đây, nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta hân là không có cơ hội chạm mặt.” Tuy rằng hân còn nửa tháng nghỉ ngơi, nhưng hân không muốn ở lại trần nhỏ này, dù sao việc cũng giúp xong rồi, hân cũng có thể rời đi.

Quan trọng nhất là, có thể không gặp lại cô gái đáng ghét này.

Nghe hân phải rời khỏi, Đan Tiểu Phù trừng mắt nhìn, cắn thìa, thực hồn nhiên xem xét hân. “Anh làm thế có thể xem là đang chạy trốn chết không?”

Cô gái này..... Thiệu Duẫn cảm thấy con tức lại nổi lên, hân thờ sâu, dường như là cắn răng mở miệng. “Đan Tiểu Phù, cô có thể ngậm miệng lại, lo ăn cơm đi được hay không?”

“Nhưng anh không thấy, không nói gì sẽ rất nhàm chán sao?” Cô rất cố gắng tìm đề tài nha!

“Tôi đi rồi, cô sẽ không nhàm chán.” Ở lại nữa hân nhất định sẽ bị cô chọc giận đến trào máu họng.

Thấy hân chuẩn bị rời đi, Đan Tiểu Phù vội vàng mở miệng. “Bụng tôi.....”

“Đừng nói với tôi bụng cô còn đau.” Nhìn cô có tinh thần như vậy, hân căn bản không tin.

“Đúng là không đau lắm nữa.” Cô thành thật trả lời, ánh mắt xem xét hân, hơi làm nũng. “Nhưng là vẫn hơi đau nha, anh ở lại với tôi đi! Chờ tôi ngủ rồi anh hãy đi?”

Thiệu Duẫn nhún mày nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn gọi lên một chút đùa cợt. “Đan tiểu thư, loại hành động dụ dỗ này tôi chỉ làm với bạn gái.” Mà cô? Coi như hết!

“À!” Đan Tiểu Phù sáng tỏ điểm đầu, lập tức lộ ra biểu tình khó xử, “Cho nên anh muốn tôi làm bạn gái anh?”

Thiệu Duẫn đáp lại là xoay người bước đi, nói tiếp với cô hân thật sự muốn bóp chết cô, mỗi một câu cô gái này nói ra đều khiêu khích hân.

“Này!” Thấy hân thật sự đi rồi, Đan Tiểu Phù không khỏi chép môi. “Thật là! Không biết đùa là gì sao?” Cô đặt bát xuống bàn, chỉnh lại tư thế, nằm xuống sofa.

Thiệu Duẫn vừa đi, không khí trong phòng lại trở nên im lặng.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng nước của dòng suối bên cạnh chảy, lúc yên tĩnh, tiếng nước đặc biệt rõ ràng, mà vừa rồi nói chuyện với Thiệu Duẫn, cô hoàn toàn không nghe được tiếng nước chảy.

Thu hồi lại nụ cười hay hiện hữu trên khuôn mặt, cô trầm mặc nghe tiếng nước, ở một mình như thế này cô đã sớm thành thói quen, chỉ là, hôm nay không biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

Cho nên mới mở miệng muốn Thiệu Duẫn ở lại, hôm nay cô thật sự rất muốn có người bầu bạn, xem ra, kỳ sinh lý tới, con gái thật sự sẽ trở nên yếu ớt sao?

Ôm bụng, cô có chút đùa cợt cười, cảm thấy mình suy nghĩ nhiều quá, ngủ vẫn tốt hơn! Nhưng cô lười về phòng, trực tiếp nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một đêm trên sofa.

“Này!” Giọng nói từ cửa truyền đến.

Đan Tiểu Phù lập tức mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy Thiệu Duẫn, cô ngẩn người, khóe miệng lại gọi lên tươi cười. “Sao lại trở lại? Lưu luyến không muốn rời tôi sao?”

“Tôi quên điện thoại.” Thiệu Duẫn tức giận trả lời, điện thoại của hắn để ở trên bàn, vừa rồi nổi giận đùng đùng rồi đi, đã quên lấy.

Ai ngờ trở lại, đứng ở cửa lại thấy cô cô đơn nằm ở trên sofa, làm cho hắn dừng bước, đột nhiên không biết có nên lên tiếng hay không.

Lần đầu nhìn thấy cô gái này lộ ra vẻ mặt này, hắn thật đúng là không quen, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng.

Kết quả, vừa thấy hắn, cô gái này lại bày ra bộ đáng đánh đòn.

Thiệu Duẫn mỉm môi, đi vào phòng, thuận tay tắt đèn phòng khách.

“Này! Sao lại tắt đèn?” trong phòng trở nên u ám, chỉ còn lại ánh đèn móng manh bên ngoài từ cửa sổ sát đất bên cạnh chiếu vào.

“Ngủ đi!” Thiệu Duẫn ngồi xuống, dựa lưng vào sofa cô đang nằm.

Động tác của hắn làm cô ngậy người, sau đó cắn môi nở nụ cười. “Tiểu bạch kiểm, anh thật tốt.”

“Đừng gọi tôi là tiểu bạch kiểm!” Hắn tức giận trả lời, hơn nữa hắn cũng không muốn cô khen hắn là người tốt! Ai bảo cô không có việc gì lại lộ ra biểu tình cô đơn này, mà hắn lại nhìn thấy, lập tức tâm liền mềm.

“Vậy gọi anh là tiểu Duẫn Duẫn nhé?”

Trong bóng đêm, giọng nói Thiệu Duẫn thực kiềm chế, “Đan Tiểu Phù, cô không ngủ thì tôi đi.” Tiểu Duẫn Duẫn? Cái gì hả!

Đan Tiểu Phù nhanh chóng ngậm miệng, nhưng cánh môi lại mang theo nụ cười, nhìn lưng của hắn, cô cảm thấy lòng mềm ra, nóng nóng, có một loại cảm động nói không nên lời.

Được rồi, cô muốn thu hồi lại ấn tượng trước kia –

Thật ra, tiểu bạch kiểm cũng có chỗ mê người.

Giữ lấy nụ cười, Đan Tiểu Phù nhìn khuôn mặt Thiệu Duẫn lúc ngủ.

Gần đây cô hay thức đêm, ngủ rất ít, hơn nữa lại bị đau sinh lý, tối hôm qua ăn no rồi, cả người mệt mỏi, nhìn bóng dáng của hắn liền hốt hoảng ngủ.

Không ngờ tỉnh lại còn có thể nhìn thấy hắn, xem ra hắn đã ngủ quên.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, còn chưa đến năm giờ, bên ngoài vẫn là tối, trời còn chưa sáng hẳn, chỉ là, buổi sáng trên núi vẫn hơi lạnh.

Cô thật cẩn thận đứng dậy, lấy một cái chăn trong ngăn tủ ra, nhẹ nhàng đi đến bên Thiệu Duẫn, cẩn thận ngồi xổm, đem chăn đắp lên người hắn.

Đắp chăn cho hắn rồi, cô ngẩng đầu, tò mò theo dõi hắn, gần như vậy, phát hiện làn da của người này thật tốt, còn trắng hơn cả cô, nhưng lại nhìn không ra nửa lỗ chân lông.

Hơn nữa ngũ quan rất được, làm nam thật sự đáng tiếc!

Đan Tiểu Phù nhẹ nhàng vươn tay vén tóc rơi trên trán Thiệu Duẫn, nhìn mắt kính trên mặt hắn, nghĩ nghĩ, vẫn vừa tay chậm rãi giúp hắn lấy xuống.

Lấy kính mắt ra, cô liền không tiếng động huyết sáo một tiếng.

Lông mi thật dài, hơn nữa không có mắt kính, ngũ quan của hắn càng nhu hòa, thân nhiên chiếu sáng hẳn trên người, chính là một vị công chúa.

Nghĩ đến việc hắn biết cô gọi hắn là “Công chúa”..... Cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng hắn biến sắc mặt, miệng lại không nhịn được nở nụ cười.

Hắn rất dễ giận, cô tùy tiện nói mấy câu là có thể làm cho hắn căm tức, kỳ lạ, không phải hắn là luật sư sao? Luật sư không phải luôn luôn rất bình tĩnh, vì sao hắn lại dễ giận như vậy?

Cô có một thói quen xấu, đối phương càng phản ứng lại, càng giận, cô càng thích chọc, cho nên mới chuyện mở miệng ra là liền chọc hắn.

Ai bảo hắn phản ứng vui như vậy? Gà trống bụng nhỏ, so đó với con gái, xứng đáng bị cô đùa bỡn!

Nhưng mà trải qua tối hôm qua, cô thật sự bị hắn thay đổi cách nhìn, hơn nữa hắn thật sự ở lại cùng cô, rõ ràng chán ghét cô, không ba thì năm bị cô chọc giận đến phát điên, lại sẽ vì cô mà mềm lòng.

Thực đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cung Ấ, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nhìn tướng ngũ của hắn, bên miệng mỉm cười sâu sắc, nhìn không được vươn tay khẽ chạm mũi hắn, đây là lần đầu tiên cô thật sự nhìn hắn như vậy.

Đối người đàn ông, cô chỉ thưởng thức cô dạng thích — cô thích đàn ông dũng mãnh, ánh mắt cô cho tới bây giờ chỉ dừng ở trên người đàn ông dũng mãnh làm cho cô chảy nước miếng.

Trước kia tất cả bạn trai cô kết giao đều là đàn ông dũng mãnh gọi cảm mà cô thích, dạng giống bạch mã vương tử yếu đuối, ẻo lả như Thiệu Duẫn, cô cho tới bây giờ không đi chú ý qua.

Cho nên lúc trước cũng không cảm thấy mặt Thiệu Duẫn có gì đẹp, đối với diện mạo của hắn cô luôn xem nhẹ.

Nhưng giờ phút này cảm giác của cô không giống, có thể là ngày hôm qua hắn làm cho cô thay đổi suy nghĩ, hiện tại nhìn hắn, cảm thấy bộ dạng hắn cũng không tệ lắm.

Ngũ quan tuấn mỹ, lông mi đen dài làm cho hắn bớt đi một tia âm nhu, lại tăng thêm một chút hương vị đàn ông, dưới mũi thẳng là đôi môi đẹp.

Không biết hôn lên cảm giác như thế nào.....

Đan Tiểu Phù nghĩ tà ác, bất chợt có một suy nghĩ — cô chưa từng cùng loại đàn ông thể này kết giao qua nha ! Trước đây là không có hứng thú, mà hiện tại.....

Nghĩ đến tối hôm qua Thiệu Duẫn ôn nhu, còn có bộ dáng rõ ràng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại không có cách nào với cô kia, hơn nữa khi hắn mềm lòng, ở bên cô làm lòng cô thấy ấm áp.....

Người đàn ông như hắn vậy, lần đầu tiên cô gặp được, mà tối hôm qua hành động của hắn làm cho cô có chút tâm động nho nhỏ.

Khi một cô gái động lòng kỳ thật rất đơn giản, một chút săn sóc nho nhỏ, có thể làm cho tâm tịch mịch trở nên rung động.

Cô nghĩ, tối hôm qua hắn đột nhiên quyết định ở lại với cô, hẳn là khi ở cửa, nhìn đến cô có chút tịch mịch.

Cô không thường tịch mịch, trán nhỏ thực náo nhiệt, cô có thể nơi nơi la cà, cũng thói quen một mình một chỗ, tối hôm qua chính là nhất thời yếu ớt, làm cho cô cảm thấy cô đơn.

Mà hắn thấy được, tuy rằng không thích cô, nhưng hắn vẫn ở lại bên cô, an ủi cô đang cô đơn, làm cho cô không tịch mịch.

Nhìn bóng dáng của hắn, cô cũng nhìn đến ôn nhu của hắn, tâm ấm áp, lại xuất hiện nho nhỏ rung động.

Cô hình như có thích hắn một chút.....

Mà hắn, hẳn là không phải chỉ có một chút chán ghét cô.

“Giờ nên làm cái gì bây giờ.....” Hơn nữa hắn sẽ rời đi trán nhỏ, cô muốn tâm động này liền dừng lại như vậy sao?

Đan Tiểu Phù do dự, tay vuốt mặt hắn lướt qua hai má của hắn.

Cảm giác được trên mặt hơi ngứa, Thiệu Duẫn nhú mày, theo bản năng giơ tay bắt lấy tay trên mặt.

Tay bị bắt lấy, Đan Tiểu Phù sùng sốt, nâng mắt nhìn hắn.

Thiệu Duẫn cũng chậm rãi mở mắt ra, không có mắt kính ngăn cách, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp như bảo thạch, phiếm một chút sương mù, hơi tính trẻ con nhìn cô.

Thình thịch!

Trái tim Đan Tiểu Phù dùng sức nhảy một chút, đột nhiên hiểu được cảm giác khi vương tử đánh thức mỹ nhân ngủ say trong cổ tích.

Cơ hồ là xúc động, cô cúi đầu xuống, dùng sức hôn lên bực môi kia.

Đột nhiên bị hôn, Thiệu Duẫn sùng sốt, sau đó nháy mắt thanh tỉnh: “Cô.....” Miệng vừa mới mở, cái lưỡi trơn trượt liền tham tiến trong miệng hắn.

“Ngô.....” Không dự đoán được động tác của cô nhanh như vậy, Thiệu Duẫn hoàn toàn không kịp phản ứng.

Kỹ thuật hôn của cô tốt lắm, đầu lưỡi nhiệt tình quấn lấy hắn, khiêu khích hắn, từng chút từng chút quyến rũ dục vọng đàn ông của hắn.

Hắn là đàn ông, lại mới vừa tỉnh ngủ, lý trí còn không kịp cự tuyệt, bản năng phản ứng đã ôm thân thể trong tay, giờ tay ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô ôm vào trong lòng, lưỡi lửa nóng lập tức triển khai đáp lại.

Đan Tiểu Phù ngồi khóa ở trên người hắn, dưới móng cảm giác được cứng rắn bồng bồng phản chấn của đàn ông, cánh tay vòng ôm lấy cổ của hắn, cô mở cánh môi ra, gắn bó cùng hắn nóng bỏng giao triền.

Hơi thở hai người dần dần hỗn loạn, bàn tay to tham nhập quần áo của cô, cách nội y cảm lấy một bên mềm mại, cô nhìn như gầy, nhưng bộ ngực lại rất tròn, no đủ làm cho người ta không thể một tay nắm giữ.

Mà đầu nhũ sớm mất cảm đứng thẳng, cách nội y mỏng manh đâm vào tay của hắn, ngón tay đi vào nội y, bắt lấy đầu nhũ khẽ kéo.

“Ấn.....” Cô lập tức tràn ra một chút khinh ngâm, hoạt động móng trắng, đè ép nam tính phía dưới, đầu lưỡi càng phiến tình cùng hắn tương duyên, phản ứng nhiệt tình làm cho một tia lý trí còn sót lại của Thiệu Duẫn cũng biến mất.

Môi lưỡi nóng cháy đột nhiên chuyển thành mãnh liệt, cắn nuốt đoạt lấy hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay nắm lấy đầu nhũ dùng sức xoa nắn, làm cô khoái cảm sâu sắc.

Thân thể kiều diễm run rẩy, da thịt vì tình dục mà mất cảm độ ửng một chút, môi lưỡi giao triền làm cho cô cơ hồ không thể nuốt, nước bọt chảy xuống cảm phần, mà cách vài dệt, cô vẫn đang cảm nhận được nam tính thật lớn dưới móng, kia làm cho cô hưng phấn mà run run.

Nhưng mà..... Hiện tại không được.

Cô cơ hồ là tiệt nuôi rồi đi môi lưỡi của hắn, thấy hắn còn muốn hôn tiếp, nhanh chóng vươn tay ngăn cản môi hắn : “Không được, hiện tại không có phương tiện.” Lại tiếp tục đi xuống sẽ không thể dừng được.

“Sao lại không có phương tiện ?” Dục vọng đàn ông không dễ dàng tiêu mất như vậy, tay vẫn nắm ngực cô dùng sức nắm chặt, lại kéo đầu nhũ.

“Ngô ân.....” Cắn môi nhịn xuống rên rỉ sắp ra khỏi miệng, cô nhanh bắt lấy tay hắn, không cho hắn lại tiếp tục đốt lửa.

“Anh quên ?” Đan Tiểu Phù kiều mỹ nhìn hắn, cô hiện tại đang là kỳ sinh lý !

Thiệu Duẫn chậm rãi khôi phục lý trí, cũng nghĩ đến hiện tại cô là tình hình gì. Nhưng trọng điểm không phải là cái này, mà là hắn làm sao có thể cùng cô.....

Hắn chạy nhanh đem tay rút ra quần áo của cô, nhưng bàn tay lại vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại trắng mịn mới vừa rồi, hơn nữa dục vọng của hắn vẫn trường đau, vẫn đang chạm vào móng của cô.

“Cô..... Tôi.....” Hắn xấu hổ lại kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên không biết nên xử lý tình hình này như thế nào, cô cùng hắn..... sao lại như vậy ?

Hắn nhớ lại, nghĩ đến là cô hôn hắn trước.....

“Cô đột nhiên hôn tôi làm gì ?” Cô gái này không biết buổi sáng là không thể trêu chọc đàn ông sao ?

“Bởi vì muốn hôn nha !” Đan Tiểu Phù cũng không thẹn thùng, trả lời tự nhiên, môi của cô vẫn vì nụ hôn kịch liệt vừa rồi mà sưng đỏ, thoát nhìn rất là mê người.

Nhìn chằm chằm của cô môi, Thiệu Duẫn nghĩ đến cảm giác mới vừa rồi hôn của cô, rất thơm, thực mềm, mà cô nhiệt tình đáp lại làm cho hắn mất lý trí.

Nhớ lại một hồi, thân thể hắn lại nóng lên.

Đáng chết !

Hắn nhanh chóng dời đi tầm mắt, cúi đầu không được tự nhiên, mà dục vọng dưới thân ngược lại càng cứng rắn.

Cảm nhận được bồng bồng phản chấn dưới móng càng nóng bỏng, lại thấy khuôn mặt hắn phỉếm hồng, Đan Tiểu Phù không khỏi muốn cười : “Anh..... Muốn đi phòng tắm sao ?”

“Cảm miệng!” Giận đỏ mặt, Thiệu Duẫn chặt vật rống lại.

“Hay là..... Muốn tôi dùng phương pháp khác giúp anh ?” Cô khiêu khích gần sát hắn, ở bên tai hắn thổi nhẹ, lại cắn vành tai của hắn.

Lời nói dụ hoặc làm cho thân thể hắn càng lửa nóng, trong óc lập tức hiện lên một màn hình ảnh tưởng tượng, làm cho dục hỏa của hắn toàn bộ tiêu không được.

“Muốn sao ?” Của cô thanh âm lại kiều lại mỹ, cái móng nhẹ chuyển, cọ xát lửa nóng của hắn.

Cô gái này.....

Thiệu Duẩn thờ dốt trầm trọng, biết cô là cố ý, làm cho hắn vừa giận vừa giận: “Đù !” Hắn dùng lực đẩy cô ra, vội vàng nhảy người lên. Mà hắn đứng quần dưới thân, vì dục vọng mà buộc chặt.

Hắn liếc mắt hít sâu, cắn răng giận trừng cô : “Đan Tiểu Phù, cô chơi đã chưa ?” Cô gái này đang nghĩ cái gì ? Không có việc gì đột nhiên dụ hoặc hắn.

“Tôi không chơi nha !” Cô là thật sự : “Tiểu Duẩn Duẩn, anh muốn cùng tôi kết giao thử hay không ?” Cô cười hềnh.

“Cái gì ?” Thiệu Duẩn kinh ngạc trừng lớn mắt : “Cô đang đùa giỡn cái gì ?”

“Tôi không có nói giỡn.” Cô nhìn hắn : “Ta là thật sự.”

Thiệu Duẩn trừng mắt cô : “Cô không phải chỉ yêu đàn ông dững mĩnh sao ?” Loại giống như hắn, cô không phải luôn xem thường sao ?

“Đúng nha !” Đan Tiểu Phù gật đầu : “Nhưng tôi phát hiện anh cũng không tệ nha ! Ngẫu nhiên muốn đổi khẩu vị thôi !”

Cô đá lông nheo với hắn: “Như thế nào ? Muốn hay không ?”

Đổi khẩu vị ?

Cô gái này xem hắn là cái gì ? Bữa ăn ngon sao ?

“Không cần !” Không chút nghĩ ngợi, hắn cắn răng từ chối : “Tôi không có hứng thú với cô.”

“Phải không ?” Cô cắn môi, ngấm xuống hướng đứng quần của hắn : “Nhưng ‘Nơi đó’ của anh cũng không phải là nói như vậy.”

Rõ ràng liền đối cô rất “Hứng thú” !

“Này chính là bản năng người đàn ông !” Thiệu Duẩn gầm nhẹ, tùy tiện tìm một cô gái khi hắn vừa tỉnh ngủ khiêu khích hắn, hắn cũng sẽ có phản ứng.

“Là như thế sao ? Vậy anh có muốn đợi kỳ sinh lý của tôi qua rồi thử lại không ?” Ánh mắt Đan Tiểu Phù thực hoài nghi, nhìn không được hềnh, mặt đẹp biểu lộ một chút khiêu khích.

Gân xanh bạo liệt, Thiệu Duẩn bị cô làm tức giận đến nói không ra lời : “Đan Tiểu Phù cô, cô.....” Cô gái này có biết hai chữ thẹn thùng viết như thế nào hay không ?

Lại cùng cô nói tiếp hắn sẽ học máu ! Hắn tức giận đến xoay người bước đi.

Lại tức giận !

Đan Tiểu Phù cười nhìn Thiệu Duẩn nổi giận dưng dưng rồi đi, khuôn mặt nhỏ nhắn ghé vào trên sô pha, ngón tay mơn trớn cánh môi lửa nóng, nhớ đến cảm giác bị hắn hôn.

Cũng không tệ lắm..... Cô thích.

Cô nâng tay trái lên, đem ngón cái cùng ngón trỏ duỗi thẳng, bày ra tư thế súng lục, bắn về phía cửa.

“Bằng !” Thiệu Duẩn, cô thích.....

Quyết định, khiến cho tâm này tiếp tục động đi !

Hắn hiện tại chán ghét cô cũng không sao, cô sẽ làm cho hắn thích cô !

Đào đôi mắt, cô nở nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiêu Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nghĩ đến chuyện xảy ra với Đan Tiểu Phù sáng hôm đó, tâm tình Thiệu Duẩn xấu vô cùng, nếu cô không ngừng lại, không chừng hai người thật sự đã lăn

lên giường.

Cô gái kia không biết nổi con thần kinh gì, thế mà lại hôn hấn, còn khiêu khích hấn, đưa ra yêu cầu kết giao, nghĩ đến thái độ ngả ngớn của cô khi đó, Thiệu Duẫn càng nhăn chặt mày.

Cô gái đó nhất định đang đùa hấn!

Hấn không tin cô thật sự muốn cùng hấn kết giao, nhất định chỉ đơn giản muốn đùa bỡn hấn, muốn chinh hấn, nhìn xem hấn sẽ có phản ứng gì.

Thiệu Duẫn càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể, theo tính cách của cô gái kia rất có thể làm ra loại chuyện này, đáng giận! Hấn biết không nên mềm lòng với cô, cô gái kia căn bản không biết cảm ơn!

Hơn nữa vì chinh hấn còn hôn hấn. Thiệu Duẫn buồn bực nhất chính là điều này, nghĩ đến chuyện hai người thiếu chút nữa lau súng, hấn bị khiêu khích đến mất đi lý trí, cô ngâm nga tuyệt vời giống như xuân được, còn có cảm giác lúc hôn cô, lưỡi hai người kịch liệt quấn vào nhau, môi mềm mại sau khi được hấn hôn kiều diễm như hoa nở rộ, bộ ngực sữa no đủ được bàn tay hấn xoa bóp, nhũ tiêm đứng thẳng.

Đáng chết!

Cảm giác thân thể dâng lên một trận lửa nóng quen thuộc, Thiệu Duẫn nhanh chóng bắt lấy ly bia trên bàn, uống một hơi, muốn dùng cái lạnh của bia ngăn chặn lại hơi nóng trong người.

Bia nhanh chóng bị hấn uống cạn, nhưng mà vẫn không dập được lửa, hấn hơi nhếch môi, đưa tay lại mở ra một chai bia khác, ngửa đầu tiếp tục uống.

“Này! Uống nhiều như vậy, cậu muốn say à?” Đồ Vu Luân bị động tác của hấn dọa, người này sao thế? Lần đầu nhìn hấn uống như vậy.

Thiệu Duẫn không hé răng, tiếp tục uống bia.

“Này! Hôm nay là ngày chia tay cuộc đời độc thân của tớ, sắc mặt cậu có thể đừng như vậy thôi hay không?” Đồ Vu Luân chịu không nổi, cả một ngày đều nhìn sắc mặt xám xịt của hấn, hấn lại không đặc tội cậu ấy nha!

Thiệu Duẫn buông vỏ chai bia, lạnh lùng liếc Đồ Vu Luân. “Nếu không vì cậu đột nhiên nói muốn đính hôn, tớ đã sớm rời đi, còn có thể ở lại đây sao?” Hấn đã đủ nể tình, cả kỳ nghỉ đều dành hết cho Đồ Vu Luân, nếu không bây giờ hấn đã sớm rời trần nhỏ, căn bản không muốn gặp lại cô gái kia.

Nghĩ đến cô gái kia. Mấy ngày nay hấn cũng chưa gặp cô, hừ, nói cái gì kết giao, quả nhiên là chinh hấn! Như vậy tốt nhất, trước khi hấn rời đi trần nhỏ cô tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt hấn!

Thiệu Duẫn cảm tức nghĩ, vươn tay mở chai bia thứ ba.

“A Duẫn, làm sao vậy? Chúng ta là bạn tốt nha!” Đồ Vu Luân vươn tay dùng sức giữ lấy tay Thiệu Duẫn, “Lễ đính hôn của tớ đương nhiên cậu phải tham gia! Với lại ngày nghỉ của cậu không phải còn mười ngày sao, sao phải vội đi như vậy? Mười ngày tới ở trần nhỏ luôn đi!” Vừa hay, ngày đính hôn của hấn chính là mười ngày sau.

“Vừa mới theo đuổi được liền đính hôn, cậu cũng thực gấp.” Thiệu Duẫn hừ lạnh, cứ vì một cô gái mà buông tha cuộc sống tự do, hấn không còn lời nói để bình luận hành động của Đồ Vu Luân.

“Đương nhiên, tớ chờ ngày hôm nay đã rất lâu rồi.” Đồ Vu Luân nhướn môi cười, biết Thiệu Duẫn không cho là đúng, hấn vỗ vỗ vai. “Anh bạn, chờ cậu gặp được sẽ biết.”

Gặp được? Trong óc đột nhiên hiện lên hình ảnh của Đan Tiểu Phù.

Thiệu Duẫn sững sờ, “Làm sao có thể?” Hấn không nên nghĩ như vậy, cho dù gặp được cũng nhất định là một cô hái dứa dàng sẵn sóc, làm sao có thể là Đan Tiểu Phù không hề có tư sắc đáng nói gì?

“Được rồi, anh bạn, đừng vội cãi lại, tớ nói với cậu.” Đồ Vu Luân ôm lấy vai Thiệu Duẫn, đang chuẩn bị phát biểu thì lại đột nhiên đứng hình. “Hả?” Hấn nâng cằm Thiệu Duẫn lên.

“Làm gì vậy?” Thiệu Duẫn chán ghét hất tay hấn ra, hấn không phải gay.

“Anh bạn, hôm nay tớ mới phát hiện mắt cậu đẹp như vậy.” Đồ Vu Luân kinh ngạc trừng lớn mắt. “Ông trời! So với con gái.”

Con gái? Thiệu Duẫn lạnh lùng nheo mắt.

“À.” Đồ Vu Luân ôm tim, có loại cảm giác bị điện giật. “Anh bạn, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tớ, tớ đã có vợ rồi.”

“Tớ không ngại tìm vợ của cậu, thuận tiện tán gẫu một chút, giao tình giữa tớ và cậu tốt như thế nào.” Vì giúp Đồ Vu Luân theo đuổi vợ, bọn họ vờ như quen biết nhau không bao lâu, nếu hấn nói cho cô ấy biết tất cả đều là bẫy, Đồ Vu Luân liền xong!

“Khụ khụ, uống bia uống bia.” Đồ Vu Luân thức thời nói sang chuyện khác, cầm bia uống một ngụm, lại cảm thấy không đúng, kỳ lạ nhìn Thiệu Duẫn.

“Sao?” Thiệu Duẫn liếc hẩn một cái.

“Anh bạn, kính của cậu đâu?” Bây giờ hẩn mới phát hiện Thiệu Duẫn không mang mắt kính. “Hai ngày nay hình như không thấy cậu mang kính.”

Nếu không phải vậy, hẩn cũng sẽ không phát hiện mắt Thiệu Duẫn còn đẹp hơn cả con gái.

Sắc mặt Thiệu Duẫn cứng đờ, “Không cần thận dầm lên, hỏng rồi.” Hẩn tùy tiện tìm lý do.

“À!” Đồ Vu Luân gạt đầu, cũng không hoài nghi, đang muốn mở miệng thì cửa đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao.

“Này, Đan Tiểu Phù, đây là nơi của đàn ông, con gái như cô tới đây làm gì?”

“Muốn tới thì tới, bằng giao tình của tôi và Allen, không thể tới sao?” Đan Tiểu Phù hừ nhẹ, kiêu ngạo đi vào khách sạn.

Đột nhiên có người huýt sao. “Tiểu Phù, hôm nay ăn mặc thật mát mẻ!”

“Thích không?” Đan Tiểu Phù ngả ngón sờ cảm đối phương, cô mặc một cái áo ba lỗ màu đỏ đáng yêu, vải dệt buộc vòng quanh người ôm lấy bộ ngực cao ngất cùng thắt lưng mảnh khảnh, dưới thân là một cái váy siêu ngắn mê người, lộ ra chân dài trắng mịn, mà trên mặt lại mang một cái mắt kính không độ.

Nhìn thất mắt kính trên mặt Tiểu Phù, Đồ Vu Luân nhú mày, nghiêng ngẫm nhìn Thiệu Duẫn. “Anh bạn, sao tớ cảm thấy mắt kính trên mặt Tiểu Phù rất quen, cảm giác hình như đó là mắt kính cậu đã làm hư.”

Thiệu Duẫn không trả lời, trên thực tế vừa nghe thấy giọng của Đan Tiểu Phù, mặt hẩn liền trầm xuống, mà vừa thấy tư thái lỗ mãng của cô, ánh mắt lạnh hơn, lại nhìn kính trên mặt cô, khuôn mặt anh tuần thoảng chốc khó coi tới cực điểm.

Cô gái này nhất định là có ý!

Hẩn tức giận uống bia, nhắm mắt không muốn nhìn cô gái kia, nhưng tiếng bọn họ đàm tiếu không sót một chữ rơi vào tai hẩn.

“Ăn mặc mát mẻ như vậy, đêm nay cô đơn sao?” Một người đàn ông cười nói.

“Sao nào? Anh muốn giúp em sao?” Giọng nói của Đan Tiểu Phù ngọt giống như mật, biểu cảm có chút giống như dụ hoặc.

Thiệu Duẫn buông vỏ lon bia, vươn tay mở thêm lon nữa.

“Nếu em muốn, anh đương nhiên cũng nguyện ý nha!”

“Ai, còn có tôi! Còn có tôi!”

“Này, Tiểu Phù, tôi cũng rất thích nha!”

Nhất thời một đồng đàn ông vây quanh Đan Tiểu Phù, nhiệt liệt đề cử chính mình.

“Rầm!” Tay cầm lon bia dùng một chút lực, vỏ lon bị biến dạng, bia đổ tràn ra ngoài.

Thiệu Duẫn nhú mày nhìn bia dính trên tay, không hiểu vì sao mình lại bóp nát lon bia.

“Em không có hứng thú với mấy anh.” Đan Tiểu Phù nũng nịu cười, bước đến trước mặt Thiệu Duẫn, “Em chỉ có hứng thú với anh.”

Sắc mặt Thiệu Duẫn khó coi ngẩng đầu, “Tôi với cô.” Nói còn chưa nói xong, lại nhìn thấy Đan Tiểu Phù kiêu mỵ ngồi lên đùi Đồ Vu Luân.

Hẩn sững sốt, nhìn ánh mắt của cô phóng tới, lửa giận trong lòng lập tức bùng cháy.

Cô gái này. Hẩn lại bị cô đùa giỡn!

“Á, Tiểu Phù.” Đồ Vu Luân khó có thể nhận ân của mỹ nhân, bây giờ hẩn là trai đã có vợ nha!

“Đừng khản trương, vợ anh không đến đây đâu.” Đan Tiểu Phù vươn tay vỗ nhẹ mặt Đồ Vu Luân.

“Chết tiệt! Allen, tớ sẽ nói cho vợ cậu biết!” Chúng nam bên cạnh cuồng hú.

“Này! Đừng làm vậy!” Đồ Vu Luân đỏ mặt hỏi lạnh, ác nữ này đang làm gì vậy! Không có chuyện gì lại chọc hẩn? Hẩn sợ tới mức muốn đẩy Đan Tiểu Phù ra.

“Khản trương cái gì?” Đan Tiểu Phù lại càng ôm chặt hẩn. “Đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta như vậy thân mật.”

Cô nũng nịu nói xong, lời tuy là nói với Đồ Vu Luân, nhưng mắt đẹp lại nhìn chăm chăm Thiệu Duẫn.

“Đừng rồi, tiểu Duẫn Duẫn, mắt kính của anh.” Cô lấy mắt kính trên mặt, vươn tay đưa cho Thiệu Duẫn. “Đây! Trả lại anh.”

Nhìn mắt kính trên tay cô, Thiệu Duẫn mím môi, cũng không nhận.

“Tiểu Duẫn Duẫn? Tiểu Phù à! Hai người thân như thế từ khi nào? Vì sao cô lại có mắt kính của anh ta?” Bên cạnh có người tò mò mở miệng.

“Em nào có thân thiết với anh ấy!” Đan Tiểu Phù chu cái miệng nhỏ nhắn, vút cho đôi phương một cái nháy mắt. “So với anh ấy, em với anh còn có vẻ thân hơn đây! Về phần mắt kính..... Đây là..... Bí, mật!”

Cô cười khê nháy mắt, hành động đáng yêu lại mê người khiến cho sói tru một trận.

“Tiểu Phù! Anh cũng muốn có bí mật với em!”

“Tôi cũng muốn tôi cũng muốn.....”

Bốn phía lại nóng hừng hực.

Bí cái đầu!

Thiệu Duẫn không thể nhịn được nữa đứng lên, cất bước đi tới cửa.

“Này! Mắt kính của anh! Anh không cần sao?”

Hắn làm như không nghe.

“Được rồi, không cần thì thôi, này, Allen, hôn một cái nào.....”

“Không..... Ừm!”

Cô gái chết tiệt!

Thiệu Duẫn vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hình ảnh Đan Tiểu Phù và Đồ Vu Luân hôn môi, không kịp nghĩ, hắn đã chạy tới chỗ cô, vươn tay dùng sức kéo cô xuống khỏi người Đồ Vu Luân.

“A –” Đan Tiểu Phù hô một tiếng, kinh ngạc nhìn hắn. “Thiệu Duẫn! Anh làm cái gì?”

Thiệu Duẫn không trả lời, dùng sức bắt lấy tay cô, thô lỗ lôi kéo cô ra quán bar.

Hắn nhất định điên rồi!

Thiệu Duẫn bước nhanh, trong lòng tràn đầy ảo não, hắn không hiểu mình phát cái gì thần kinh, thế mà dễ dàng bị trêu chọc.

Nhìn thấy hình ảnh Đan Tiểu Phù hôn Đồ Vu Luân, hắn không chút nghĩ ngợi lập tức lôi kéo cô bước đi, trong đầu giống như bị lửa thổi đốt, làm cho hắn không thể suy nghĩ.

Hoặc là, từ khi nhìn thấy Đan Tiểu Phù đi vào quán bar, hắn đã bị cô ảnh hưởng.

Xem cô liếc mắt đưa tình với những người đàn ông khác, hắn đột nhiên cảm thấy thực ngứa mắt, nghe cô dùng tiếng nói kiêu my, khiêu khích bọn họ, hắn đột nhiên cảm thấy tức giận.

Rõ ràng biết cô cố ý, cố ý ở trước mặt hắn bày ra phong tình, ở trước mặt hắn dụ hoặc những người đàn ông kia, thậm chí còn cố ý ngồi lên đùi Đồ Vu Luân trước mặt hắn, còn cố ý hôn.....

Thiệu Duẫn hơi nhếch môi, tay nắm càng chặt.

“Anh nắm đau em” Đan Tiểu Phù nhủ mảy, lên tiếng kháng nghị, “Còn nữa, đi chậm một chút.”

Cô không đuổi kịp bước chân của hắn!

Thiệu Duẫn không để ý tới cô, tiếp tục bước đi.

“Này, anh có nghe hay không em nói không?” Đan Tiểu Phù trừng mắt, thấy hắn không để ý tới cô, cô chu cái miệng nhỏ nhắn. “Này! Thiệu Duẫn!”

Nhưng người đàn ông kia vẫn không để ý, thậm chí đi nhanh hơn.

“A!” Cô suýt chút nữa té ngã, hơn nữa tay bị nắm đau quá, Đan Tiểu Phù cũng không vui vẻ gì. “Thiệu Duẫn, buông!”

Cô muốn bỏ tay hấn ra, nhưng hấn không nhìn cô giãy dụa, kéo cô đến trước người, thô lỗ đè cô đến vách tường phía trước.

Đan Tiểu Phù nhăn mặt nhăn mày, hấn thô bạo làm cô đụng vào tường, lưng truyền đến một trận đau, cô tức giận ngẩng đầu. “Anh làm cái gì?”

“Tôi mới phải hỏi cô muốn làm cái gì?” Thiệu Duẫn chống hai tay vào vách tường, khóa cô ở giữa, khuôn mặt anh tuấn cúi xuống, chằm chằm nhìn cô. “Liếc mắt đưa tình với những người đàn ông khác, như thế nào? Cô nghĩ như vậy có thể khiến cho tôi chú ý? Cô thiếu đàn ông như vậy sao?”

“Đúng vậy, em thiếu đàn ông.” Đan Tiểu Phù hất tóc, mắt đẹp kiều mỵ khiêu khích liếc hấn. “Vậy thì sao? Liên quan gì đến anh? Hay là..... anh đang ghen?”

“Ghen?” Thiệu Duẫn khinh thường xuy hừ. “Đan Tiểu Phù, cô đừng tự mình đa tình, cô có cái gì đáng giá để cho tôi ghen?”

“Vậy anh tức giận cái gì?” Cô không vì hấn nói mà tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ sát hấn, gằn từng tiếng, khinh mạn hỏi: “Vì sao lại kéo em rồi đi? Dựa vào cái gì dùng loại tư thái giọng điệu này chất vấn em?”

“Tôi.....” Thiệu Duẫn bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể tức giận nhìn cô. “Cô dám nói cô không có ý khiến tôi chú ý sao?”

“Em có nha!” Đan Tiểu Phù thành thật thừa nhận, mà cô thừa nhận làm cho hấn sùng sốt, dường như không ngờ cô sẽ trả lời trực tiếp như vậy.

“Em muốn khiến anh chú ý! Hơn nữa, em thành công rồi, không phải sao?” Cô cười vừa ngọt lại đắc ý, giống như ác ma nhỏ.

“Cô.....” Thiệu Duẫn tức giận đến cắn răng.

Cô nhìn hấn, mắt đẹp lộ ra dụ hoặc. “Vậy còn anh? Vì sao chú ý em? Là để ý em sao? Vì sao tức giận? Bởi vì ghen tị sao?”

“Đương nhiên không phải!” Hấn nhanh chóng phủ nhận.

“Hả? Vậy vì sao anh tức giận kéo em rồi đi?” Cô ép hỏi.

“Tôi..... Tôi chỉ nhìn không được.” Thiệu Duẫn trừng mắt nhìn cô. “Cô thân con gái lại khiêu khích đàn ông trước công chúng, có biết không xấu hổ?”

“Vậy anh đừng nhìn!” Cô đẩy hấn ra, “Anh về đi! Đừng tới quán bar nữa, em cũng không muốn làm anh chướng mắt.” Nói xong, cô xoay người định đi tới quán bar.

Cô gái này!

Thiệu Duẫn giận trừng cô, không cho cô rời đi, lập tức vươn tay bắt lấy cô. “Đan Tiểu Phù!”

“Làm sao?” Đan Tiểu Phù ngoái đầu nhìn lại, cũng không bỏ tay hấn ra, thậm chí chủ động lại gần hấn, nhìn hấn gọi lên một chút tươi cười ngọt ngào. “Không muốn em đi quán bar sao?”

Thiệu Duẫn không trả lời, chỉ cầm tay cô thật chặt, sắc mặt rất là khó coi.

Hấn cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ là nhìn cô lại muốn quay về quán bar, nghĩ đến khả năng cô lại ngả nón nói cười với những người đàn ông đó, thậm chí còn có thể ngồi lên đùi Đồ Vu Luân hay là những người đàn ông khác, hôn môi với bọn họ..... Càng nghĩ hấn càng căm tức.

Nhìn đến vẻ mặt âm trầm của hấn, Đan Tiểu Phù cười càng ngọt, ngón tay làm nũng vẽ vòng tròn trước ngực hấn.

“Chỉ cần anh thành thật thừa nhận, em liền ngoan ngoãn nghe lời anh nói.”

Thiệu Duẫn mím môi trừng cô, mà cô lại kiều mỵ nhìn lại, chờ hấn mở miệng; Hấn biết, nếu hấn không làm như cô mong muốn cô thật sự sẽ trở về quán bar.

Cô gái này không có gì làm không được!

Mà hấn không muốn như cô mong muốn, dù cô muốn đi quán bar hay không, cùng người đàn ông khác như thế nào, cũng không liên quan đến hấn. Hấn căn bản không muốn để ý cô gái này.

Hấn nói cho chính mình như vậy, đây cũng là nội tâm của hấn, nhưng mà..... Chết tiệt! Hấn quả thật không muốn cô trở về quán bar!

Khuôn mặt anh tuấn hung ác nham hiểm, hấn giãy dụa trong lòng.

“Hừm?” Cô nhúm mày.

Lạnh mặt, Thiệu Duẫn không mở miệng, nhưng lại cứng ngắt, gật đầu cực kỳ nhẹ.

Đan Tiểu Phù thiếu chút cười, nhưng cô cố gắng nhịn, biết đây là cực hạn của người đàn ông này, nếu làm quá đáng, hấn thật sự sẽ tức giận chạy lấy

người.

Bởi vậy, cô có chừng có mực, mềm mại ôm lấy hắn, đem mặt vào ngực hắn, thuận theo trả lời.

“Được, em nghe lời anh.”

Lời của cô làm cho sắc mặt khó coi của Thiệu Duẫn hơi dịu, vốn một bụng lửa, cũng vì tư thái ngoan ngoãn của cô mà hơi vui, nhưng hắn vẫn không hé răng, cũng không từ chối cô lại gần.

Biết người đàn ông này sĩ diện, Đan Tiểu Phù chủ động ôm lấy tay hắn, thấy hắn không từ chối, cười trộm ở trong lòng một chút, sau đó ngẩng đầu, giống như cô gái nhỏ làm nũng xem xét hắn.

“Vậy đưa em về nhà, được không?”

Thiệu Duẫn hơi nhếch môi, cô yêu cầu làm cho tâm tình của hắn tốt một chút, nhưng sắc mặt vẫn rất lạnh, xoay người không nói gì nắm tay cô đi về hướng nhà cô.

Nhìn cười, Đan Tiểu Phù ngoan ngoãn đi theo hắn, thậm chí còn chủ động ôm lấy cánh tay hắn, tay bị hắn cầm nhẹ động, sau đó mười ngón giao nhau.

Thiệu Duẫn hơi dừng bước, nhưng cũng không nói gì, ngón tay thon dài nắm lấy tay cô, mà bước chân cũng chậm lại, không đi nhanh nữa, làm cô theo không kịp.

Chỉ là khuôn mặt kia, không tươi cười, môi mỏng đẹp vẫn mím chặt.

Đan Tiểu Phù trộm dò xét hắn, cảm thấy cá tính người đàn ông này thực không được tự nhiên, rõ ràng không còn tức giận, lại còn giả vờ! Nhưng cô cũng không vạch trần, ngoan ngoãn để cho hắn nắm.

Chỉ chốc lát sau, đã đến cửa nhà cô.

Hắn dừng bước, buông tay, mặt không thay đổi thái độ.

Người đàn ông ngậy tho, Đan Tiểu Phù cười trong lòng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại mười phần hồn nhiên, “Em vào nha!”

Hắn không trả lời.

Thấy hắn không nói lời nào, Đan Tiểu Phù đành phải chủ động “Không cho em một cái hôn tạm biệt sao?”

Lời của cô làm cho hắn xoay người bước đi, không làm như cô mong muốn.

“Mọi người ta còn có cảm giác Allen hôn qua.....”

Cô gái này..... Thiệu Duẫn dừng bước, rõ ràng không muốn để ý cô, nhưng vẫn bị lời của cô ảnh hưởng.

Đan Tiểu Phù đi đến trước mặt hắn, không nhìn khuôn mặt anh tuấn trầm ngưng, kiễng chân, chủ động vươn tay vòng lấy cổ hắn, sau đó chạm nhẹ môi hắn.

Một chút, hai cái, ba cái.....

Đối phương vẫn không phản ứng, được rồi.....

“Đầu lưỡi Allen có vói vào..... Ừm!” Nói còn chưa nói xong, người đàn ông lập tức thô bạo hôn miệng cô, bàn tay giữ lấy gáy của cô, đầu lưỡi lừa nóng cuồng tiến vào miệng ngọt.

Biết rõ cô cố ý muốn kích hắn phản ứng, nhưng hắn vẫn không thể khắc chế, hoặc là hắn cũng muốn hôn cô, muốn lau hết toàn bộ hơi thở của người đàn ông khác dính lên người cô.

Hơn nữa.....

Đầu lưỡi liếm cái lưỡi thơm tho, duyet trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, nghe cô nhẹ nhàng thở, phản ứng thành thực lại nhiệt tình đủ để kích thích dục vọng của đàn ông.

Hắn liếm duyet cái lưỡi mềm mại, một miếng một miếng cắn nuốt hơi thở của cô, làm cho cô nhũn ra trong lòng hắn, vì hắn hôn mà than nhẹ, hoàn toàn lau đi dấu vết người khác lưu lại.

Đan Tiểu Phù thở gấp rời khỏi hắn, môi hai người tạm thời tách ra, vẫn gần sát, hô hấp hỗn loạn mà nóng rực.

Cô xem xét hắn, mắt đẹp vì nụ hôn vừa rồi mà có một tầng nước, hai má cũng ửng đỏ, cánh môi vì hắn hôn mà ửng đỏ hơi sưng.

Mà ánh mắt của hắn nóng cháy, tản ra dục vọng đàn ông, chỉ là hắn vẫn áp xuống, lý trí nói hắn nên buông cô ra ; Nhưng cô gái trong lòng vẫn không buông tha hắn.

Vươn phần lưỡi, cô khẽ liếm môi của hắn, giọng nói mềm mại lại lại mê người. “Anh muốn vào uống ly trà không?”

Thiệu Duẫn nhìn cô, mà cô lại khiêu khích khẽ cắn môi của hắn.

Hắn biết đi vào không chỉ uống trà, cô gái này đào hố, đang dụ dỗ hắn nhảy xuống, hơn nữa không chút nào che đậy ý đồ.

Nhất cử nhất động của cô đều khiêu khích hắn, dụ hoặc hắn.

Hắn biết, cũng thực hiểu được.

Hắn có thể từ chối, cũng nên từ chối, hắn không muốn chạm vào cô gái này, hắn muốn cách xa cô, bảo trì khoảng cách với cô, hắn căn bản không có nửa điểm hảo cảm với cô gái này.

Chuyện phát sinh đến mức này đã là ngoài dự kiến của hắn, hắn nên dừng lại, cạm bẫy này quá mức nguy hiểm, hắn không thể bước vào.

Lý trí không ngừng giao chiến trong đầu, hắn nhìn cô chằm chằm, mà cô lại chậm rãi rũ mắt, cánh môi chậm rãi rời xa hắn, thân thể thom tho mềm mại cũng dần dần cách xa, hai tay ôm cổ hắn chậm rãi buông.

Không kịp suy nghĩ, hắn đã bắt lấy tay cô.

Cô nâng mắt, còn chưa mở miệng, môi lại bị phủ lên, hôn lần này như mưa rền gió dữ, cuồng mạnh đoạt lấy hô hấp của cô, cánh tay hữu lực ôm lấy cô, xoay người đi vào phòng.

Biết rõ là cái hố, hắn vẫn nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chương 6:

Edit: trưcjang

Đan Tiểu Phù chưa bao giờ nhẫn nại, muốn thì giành, không muốn sẽ không giành, cô không có hứng thú, ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn liếc mắt một cái, chỉ khi nào khiến cho của cô hứng thú, cô mới cố gắng để có được.

Hơn nữa, còn làm cho toàn thân quỵến rũ đi dụ hoặc đối phương.

Vừa vào cửa, cô lập tức bị đặt ở trên cửa, hai chân thon dài ôm lấy thắt lưng người đàn ông, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, đầu lưỡi linh hoạt cùng đối phương dây dưa, hắn hôn kịch liệt, mà cô đáp lại nhiệt tình, môi lưỡi quấn quanh, tần nuốt hơi thờ lẩn nhau, gọi lên lửa nóng tình dục.

Tay nhỏ bé mềm mại thậm chí tiến vào vạt áo hắn, khi đụng đến bụng của hắn, kinh ngạc dừng một chút, có cơ bụng nha !

Kỳ thật cô đối với dáng người của hắn là không ôm chờ mong, nhìn bộ dáng hắn gầy, không biết là dưới quần áo sẽ có cái gì đáng xem.

Nhưng xúc cảm trên tay làm cho cô kinh ngạc, cô không khỏi tò mò tiếp tục sờ lên trên, da thịt rắn chắc làm cho tim cô đập mạnh.

Thiệu Duẫn cắn nhẹ môi của cô, để tay cô sờ loạn ở ngực, bên môi gọi lên độ cong, trong sự mê người lại lộ ra một tia tà khí : “Thích thứ em đụng đến sao ?”

“Thích, hơn nữa thực yêu.” Mắt đẹp ôm lấy hắn, đầu lưỡi khẽ liếm qua môi của hắn, ngón tay mon trớn nụ hoa trước ngực hắn, ái muội lại lớn mật khiêu khích.

Động tác của cô làm cho hắn hừ nhẹ, muốn bắt đầu lưỡi bướng bỉnh, cô lại đột nhiên đẩy ra hắn, thu lại hai chân đang quấn lấy hắn, đá rơi giày cao gót trên chân xuống, tư thái xinh đẹp đi đến trước sofa.

Thiệu Duẫn nhíu mày nhìn cô.

“Muốn khiêu vũ hay không?” Mỉm cười, cô nũng nịu đề nghị, chăm chú nhìn mắt đẹp của hắn lộ ra sự quyến rũ cùng gợi cảm như có như không.

“Khiêu vũ?” Hắn không có hứng thú, hắn hình như muốn vũ động ở trong thân thể cô hơn.

“Đúng nha ! Làm như trước đây.” Vứt cho hắn một ánh mắt khêu gợi, cô vươn tay đẩy ra dây áo trên vai trái, sau đó chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Cô mị hoặc lắc lắc eo nhỏ, thong thả lắc lắc mông, đùa nghịch thân thể, cả người đều tản ra khiêu khích cùng dụ hoặc, hai bên dây áo rơi xuống, cô lôi kéo quần áo, bộ ngực tròn no đủ nửa lộ, mắt đẹp từ đầu đến cuối đều nhìn vào mắt hắn, bộ dáng khêu gợi đủ để đàn ông bốc cháy.

Cô đi đến trước người hắn, thân thể dán lấy hắn, đem hắn trở thành cây cột, ở trên người hắn vận vẹo âu yếm, ngón tay mon trón mặt hắn, lại chuyển tới bên cạnh hắn, há mồm cắn lỗ tai của hắn.

Thiệu Duẫn nhanh nhìn chăm chăm cô, nhìn cô giống vũ kỹ cái mê người kẻ sát vận vẹo ở trên người mình, để cho cô hôn cảm của hắn, môi, ngón tay đẩy ra cúc áo hắn, đầu ngón tay lướt qua ngực của hắn, lại nhanh chóng lùi lại, lắc lắc mông, thân thể vừa muốn dán lấy hắn rồi đi.

Hắn không cho cô đi, vươn tay dùng sức ôm thắt lưng của cô, làm cho thân thể của cô kẻ sát mình, hô hấp của cô vì nhảy mà dồn dập, bộ ngực no đủ vì pháp phồng mà nhẹ cạ vào ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, mà cô bị hắn ôm cũng không phản kháng, cười ngẩng đầu khẽ cắn cắn hắn.

“Thích màn khởi đầu này sao?” Cô khẽ thở hỏi, thân thể chặt chẽ kẻ cận cảm giác được dục vọng hạ thân hắn, cô cười đến càng quyến rũ.

Bàn tay khẽ vuốt thắt lưng của cô, toàn bộ dục vọng bị cô khơi mào : “Em đã nhảy mà khởi đầu này với mấy người đàn ông rồi?” Kỹ thuật nhảy của cô không có nửa điểm ngây ngô, lại lộ vẻ gợi cảm mê người.

Đan Tiểu Phù nhẹ nhàng nháy mắt, chuyển ánh mắt, lộ ra nụ cười vô tội lại khiêu khích, há mồm khẽ cắn môi hắn : “Về sau chỉ nhảy cho anh xem, được không?”

Lời nói mềm mại thỏa mãn dục giữ lấy của đàn ông, nhưng cũng làm cho dục vọng đàn ông cháy càng nóng rực, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cánh hoa, đầu lưỡi đi vào cái miệng nhỏ nhắn, hoàn toàn đoạt lấy ngọt ngào của cô, mà bàn tay cũng thô lỗ đem quần áo của cô tính cả nội y cời xuống, lộ ra một cái nộn nhũ, liền vươn tay cầm lấy nơi rất tròn.

“Ngô.....” Cô hừ nhẹ, môi lưỡi nóng bỏng đáp lại nụ hôn của hắn, tay nhỏ bé cũng vội vàng ở trong ngực hắn qua lại vỗ về chơi đùa, ngón tay như có như không đảo qua trước nụ hoa nơi ngực trái của hắn.

Khiêu khích của cô làm cho bàn tay cầm miên nhũ nắm chặt, đánh trả xoa bóp nhũ thịt trắng mịn, ngón tay kéo lấy nhụy tiem, dùng hai ngón tay khẽ bóp chặt khẽ se, lập tức, nụ hoa liền mẫn cảm đứng thẳng, đỏ hồng nở rộ.

Mà cô cũng không cam lòng yếu thế, tay nhỏ bé đi xuống, cời bỏ đũng quần của hắn, vươn tay tiến vào bên trong, dùng tay cầm trụ dục vọng sớm bùng bùng phản chấn.

Nơi yếu ớt của đàn ông bị cô nắm giữ, trong lòng bàn tay ôn nhuận thong thả di động qua lại, lực đạo vừa đúng âu yếm nơi nóng rực, ngón cái thậm chí đỉnh ở nam tính cạ xát vẽ vòng tròn.

Thiệu Duẫn lập tức thở hắt ra, hắn buông cánh môi bị hắn hôn sưng đỏ ra, cắn răng hưởng thụ khoái cảm bị cô vỗ về chơi đùa, dục vọng ở trong tay cô càng trở nên thật lớn nóng bỏng.

“Thích không?” Cắn môi của hắn, cô nũng nịu hỏi, mà vẻ mặt hắn hưởng thụ sớm cho cô biết đáp án, tay nhỏ bé chậm rãi tăng nhanh tốc độ trườn đưa hơn.

“Ngô ân.....” Thư sướng khoái cảm làm cho hắn than nhẹ : “Em cô gái này.....”

Thiệu Duẫn chịu không nổi đem Đan Tiểu Phù đặt ở trên tường, hắn nguyên bản còn muốn từ từ đến, nhưng cô lại lần nữa khiêu chiến lý trí của hắn.

Hắn vươn tay dùng sức kéo quần đùi dưới thân cô, nhưng quần đùi quá mức bó sát người, hắn nhất thời khó có thể dễ dàng cời ra.

“Đáng chết !” Hắn không khỏi thán rủa.

“Đừng nóng vội.” Hắn nôn nóng làm cho cô cười khê, cô trấn an hắn, tay nhỏ bé vẫn cầm nam tính, tăng thêm lực đạo âu yếm : “Em có thể cho anh ra trước.....”

Lời nói lớn mật của cô làm cho Thiệu Duẫn càng hưng phấn, nhưng lại cũng càng tức giận, loại cảm giác bị nắm trong tay này làm cho tự tôn đàn ông của hắn không thể chịu đựng được.

Huống chi khinh địch như vậy liền bị cô khiêu khích, thật sự ở trên người cô phát tiết như cô mong muốn, cô gái này sẽ càng đắc ý.

Quả nhiên, hắn vừa nhấc mắt liền nhìn thấy ý cười hiện lên trong mắt cô, hắn nheo lại con ngươi đen, đột nhiên buông ra cô, đem tay cô theo trong quần lấy ra, sau đó lùi lại từng bước.

“Cởi quần ra.” Hắn mới là người nắm quyền chủ đạo trận tình dục này.

Hành động bất ngờ của hắn làm cho Đan Tiểu Phù ngây ngốc, nhìn thấy dục vọng dưới thân hắn rõ ràng sớm đứng thẳng tăng vọt, nhưng hắn lại áp chế dục hòa, chỉ là không muốn như ý của cô, cô không khỏi nở nụ cười.

Người đàn ông này, cô nên bội phục lực nhẫn nại của hắn sao ?

“Được, nghe lời anh.” Cô kéo hai bên quần đùi, tính cả quần lót vẫn thông thả cởi, sau đó đá qua một bên, mắt đẹp nhìn hắn : “Như vậy, vừa lòng sao ?”

Không, còn chưa đủ, cô muốn chơi, hắn liền cùng cô chơi !

“Lại đây.” Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Cô nghe lời đi đến trước mặt hắn.

“Quỳ xuống.” Hắn mệnh lệnh.

Trong nháy mắt, Đan Tiểu Phù hiểu được hắn muốn làm cái gì, cô cũng không phản kháng, mềm mại ngồi chồm hổm ở trước người hắn, để khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện nam tính đang cương cứng.

Thiệu Duẫn cúi đầu, ngón tay thon dài khẽ vuốt cằm cô, ngón tay đi vào miệng của cô, quấy rữ lưỡi của cô, cô khẽ liếm ngón tay hắn, đầu lưỡi lượn từng vòng quanh ngón tay hắn.

Con người đen híp lại, tiếng nói bởi vì dục hòa mà khàn khàn : “Cùng với dùng tay, anh muốn ở trong miệng em.” Nói xong, hắn rút ngón tay ra, cũng kéo ra mấy sợi chỉ bạc.

Bàn tay nắm lấy gáy cô, dùng một chút lực, làm cho cánh môi tiếp cận nóng rực của đàn ông.

Mắt đẹp nhìn lên trên khẽ liếc mắt hắn một cái, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, cô mở cánh môi ra, ngâm lấy đỉnh nam tính, mềm mại ẩm ướt bao vây làm cho người đàn ông hừ nhẹ một tiếng.

Nghe được người đàn ông hừ nhẹ, cô buộc chặt khoang miệng, thông thả qua lại phun ra nuốt vào, đầu lưỡi liếm duyệt nơi nóng bỏng, tay nhỏ bé cũng cầm hai viên nóng bỏng phía cuối, cực lực thỏa mãn hắn.

Cô gái này..... Không nghĩ tới cô thật sự làm như vậy ! Thiệu Duẫn không khỏi cắn răng trừng cô.

Động tác của cô làm cho hắn cảm thấy run rẩy khoái cảm, đầu lưỡi mềm mại liếm duyệt cháy nóng không ngờ, mà cái miệng nhỏ nhắn tròn ướt càng buộc chặt, theo tiết tấu phun ra nuốt vào làm cho hắn gần như khoái hoạt bùng nổ.

Nhưng mềm mại của cô lại làm cho Thiệu Duẫn càng ảo não, nhìn như hắn chiếm thượng phong, nhưng nắm chủ đạo trận tình dục này lại vẫn là cô, hắn bị cô khiêu khích không thể là chính mình.

Hắn hơi nhếch môi, thô lỗ kéo cô, ảo não cắn môi của cô.

“Ngô ! Đau.....” Động tác đột ngột của hắn làm cho cô nhíu mày : “Anh.....”

“Cầm miệng !” Hắn không cho cô nói nữa, thô bạo hôn cô, cô chỉ cần ở dưới thân hắn rên rỉ là tốt rồi !

Hắn mở hai chân của cô, đỉnh nam tính để trước hoa huyệt, đỉnh đầu hướng lên trên, khẽ mở cánh hoa, dùng sức lấp đầy cô.

“Ân ngoan.....” Tuy rằng sớm ướt át, khả đột nhiên tới thật nhanh vẫn làm cho cô không thích ứng phát ra khinh ngậm, chau mày, cảm thấy một tia đau.

Hắn cũng không cho cô thời gian thích ứng, kéo chân của cô ra để cô quần lấy thắt lưng của hắn, khẽ nâng mông cô, ôm cô đi tới cái bàn bên cạnh.

Tư thế như vậy làm cho hắn đi vào càng sâu, khi nam tính đã ở trong hoa kính đi lại, làm cho thân thể yêu kiều một trận tê dại, ngâm nga từ trong cái miệng nhỏ nhắn đang cúi đầu che giấu nhẹ nhàng vang lên.

Nghe được than nhẹ của cô, Thiệu Duẫn nhẹ nhàng câu môi, đem cô để lên trên bàn, nam tính đột nhiên rút ra, lại làm cho cô dật ra một tiếng than nhẹ.

Hắn làm cho cô đưa lưng về phía hắn, bàn tay hướng lên trên cầm nó đủ, ngón tay dùng sức miết nhũ thịt.

“A !” Thô lỗ của hắn làm cho cô vang lên tiếng kháng nghị.

Còn không đủ.

“Thoải mái mà kêu thỏa thích đi !” Tay dùng sức vỗ lên mông cô lên một chút, khi cô rên rỉ, nam tính lập tức từ phía sau lại đâm vào hoa huyệt.

Cuồng dã mạnh mẽ tiến vào làm cho vách tường hoa co rút nhanh, Đan Tiểu Phù vang lên tiếng than nhẹ, nhưng hắn không cho cô thời gian thích ứng, lại

lập tức rời khỏi, lại đột nhiên tiến vào.

Hắn một lần lại một lần lập lại luật động cuồng dã mạnh mẽ, nóng thiết ra vào không ngừng lại mà sát qua vách tường hoa mềm mại, nhiều lần tiến thẳng đến chỗ sâu trong hoa tâm.

Mà bàn tay bên trên lại liên tục bắt lấy nơi đầy đà của cô, ngón tay miết, nắm, kéo đỉnh nụ hoa, cùng với dưới thân tiến lên trong cơ thể yêu kiều đang kích thích.

“Ồ a.....” Xâm chiếm như mưa rền gió dữ làm cho cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra yêu kiều, cô nhú chặt mi, trong đau đớn lại mang theo một tia khoái ý mê người, làm cho cô không thể kiềm chế.

Hoa huyết bởi vì hấn ra vào cuồng dã mạnh mẽ mà càng ướt át, hoa dịch trơn bóng nóng rực, làm cho hắn trừu đưa càng thuận lợi, hoa thịt căng chặt càng bó chặt nam tính, làm cho dục hóa của Thiệu Duẫn càng mãnh liệt.

“Thật là nhanh, thật ẩm ướt..... Như vậy thích không?” Hắn dừng hoạt động, lui tới miệng hoa, lại dùng lực tiến vào một cái.

“A a.....” Đan Tiểu Phù nâng mặt lên, thân thể yêu kiều vì khoái cảm mà run run, hoa huyết co thắt càng nhanh, đem nam tính mút càng nhanh.

“Trả lời anh.” Hắn cúi đầu cắn vai tuyết trắng, bàn tay bắt lấy nộn nhũ dùng sức nắm chặt.

“Ân..... thích, thích.....” Mắt đẹp có có vài tia nước mắt, thân thể của cô bị hắn hoàn toàn nắm trong tay, sớm không thể tự chủ.

Mà bộ dáng cô ý loạn tình mê làm cho Thiệu Duẫn phi thường vừa lòng, lúc này mới là hắn chủ đạo, hắn không cần cô kêu gọi dụ hoặc, chỉ cần cô hào hào ở dưới thân hắn rên rỉ là đủ.

Ôm thất lưng của cô, hắn quay về ngồi vào trên sô pha, để cô ngồi dựa lưng về phía hắn, tư thế này làm cho hắn càng có thể sờ lần toàn thân cô.

Nam tính dưới mộng vẫn không ngừng hướng lên trên đỉnh, va chạm hoa huyết thật sâu, yêu dịch không ngừng chảy ra, làm ẩm ướt nơi hai người kết hợp.

Ngón tay đi vào miệng hoa, đẩy ra hai cánh hoa, như có như không nhẹ miết ở chung quanh, mà nam tính cũng đột nhiên thả chậm tốc độ, ra vào như có ý cọ sát vách tường hoa.

“Ngô.....” Thông thả của hắn làm cho cô cần môi, cái mộng khó nhìn mà đóng đưa.

“Không cho phép nhúc nhích!” Hắn dùng lực chụp lại mộng của cô.

Cô lập tức dừng lại vận vẹo, cần môi chịu đựng sự hành hạ của hắn, ngón tay vẽ qua đóa hoa, ở giữa đóa hoa khẽ kéo, kìm, mà nam tính động càng chậm, mà sát từng chút từng chút một.

Loại cảm giác ngứa ngáy khó nhìn này làm cho cô thống khổ cần môi, nhìn không được uy khuất quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn cầu : “Duẫn.....”

“Muốn?” Hắn liếm đi nước mắt trên mặt cô.

“Ừ.....” Cô gật đầu.

“Vậy quay lại đây đối mặt anh.”

Đan Tiểu Phù sững sốt, lập tức cần môi muốn đứng dậy.

“Không cho phép đứng lên! Trực tiếp quay lại đây đối mặt anh.”

Trực tiếp.....

Đan Tiểu Phù trừng mắt hắn, sau đó nhìn chính mình, còn có tư mặt hai người đang kết hợp, thoáng chốc thật sự ngây ngẩn cả người : “Em.....”

“Ừ?” Hắn nhú mày.

“Em, em không.....” Cô không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể mở to mắt, không biết làm sao nhìn hắn.

Khó được nhìn đến vẻ mặt này của cô, Thiệu Duẫn không khỏi nghiêng ngả, trong lòng dâng lên một chút sung sướng, nắm lấy cái gáy của cô, mừng rỡ mà hôn cô.

Hôn cái miệng nhỏ nhắn, hắn kéo thân thể cô, liền giữ nguyên tư thế, làm cho cô quay nửa vòng, ngồi đối mặt với hắn, mà nam tính vẫn chôn sâu ở trong cơ thể cô, khi chuyển động, đã ở trong hoa huyết quay nửa vòng, làm cho Đan Tiểu Phù cảm thấy khoái cảm không nói nên lời.

Mà mặt đang đối mặt với hắn, đỉnh đầu dưới mộng đột nhiên dùng sức hướng lên trên, rất nhanh va chạm hoa huyết, ngón tay cũng bắt lấy nụ hoa trước

ngực, vừa xoay tròn kéo làm.

“Ừ.....” Toàn bộ yêu kiều bị môi lưỡi của hắn cắn nuốt, tay nhỏ bé nhanh chụp lấy vai hắn, cô muốn hoạt động cái mông, nhưng mới động một chút lại nhanh chóng dừng lại, sợ hắn tức giận.

“Anh cho phép em động.” Ngậm lấy cái lưỡi thom tho, hắn không hề hạn chế cô.

Vừa được sự đồng ý của hắn, Đan Tiểu Phù lập tức nâng mông lên, ngồi xuống nơi đỉnh đầu của hắn đang va chạm cô, hai người lập tức phát ra thanh nhẹ sung sướng.

Hắn đi vào càng sâu mãnh, va chạm chỗ nắn cảm nhất của cô, ngón tay nụ hoa dùng sức vuốt ve sung đỏ, làm cho cô khoái ý sâu sắc.

Yêu dịch theo trườn đưa không ngừng chảy ra, rơi ra vào bật ra tiếng nước “trạch trạch”, tiếng vang phiến tình làm tình dục hai người càng thêm sâu sắc, thân thể ẩm ướt mồ hôi gát gạo áp chặt, dục hỏa cháy càng nóng rực.

Bộ ngực no đủ vì hắn va chạm mà nảy lên, hắn cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa, răng nanh khẽ cắn cắn, lại lấy phương thức tương tự ngậm lấy bên còn lại, đem bộ ngực no đủ ngậm cắn lộ ra dấu vết thuộc về hắn.

Cô ưỡng cong thân trên, đem đầu ngực càng đưa vào trong miệng hắn, vách tường hoa chật hẹp co rút lại từng cái một, thân thể yêu kiều nhất thời nhiễm một tầng phi hồng.

Hương thụ hoa thịt co rút nhanh, vách tường hoa mấp máy rất nhanh đè ép nam tính đến không được, va chạm nóng rực càng mãnh liệt, muốn cô nở rộ ở dưới thân hắn.

Nháy mắt, thân thể mềm mại đột nhiên buộc chặt, tay nhỏ bé nhanh bắt lấy bờ vai của hắn, đầu ngón tay ở trên da thịt tạo thành dấu vết. Vách tường hoa co rút lại nhanh hơn, rất nhiều yêu dịch từ trong ổ chỗ sâu trào ra, nhanh chóng cọ rửa nam tính còn đang trong cơ thể.

“A.....” Thiệu Duẩn cắn răng, thấy thân thể cô mềm nhũn, vô lực ngã vào trên người hắn, hắn vươn tay ôm lấy eo nhỏ, lại hướng lên trên và chạm một cái, đem nam tính chôn sâu ở trong cơ thể cô, thể này mới cam tâm giải phóng dục vọng áp lực đã lâu, cùng cô tiến vào thiên đường tình dục.....

Chờ lý trí hoàn hồn, Thiệu Duẩn chỉ biết ngay từ đầu chính mình đã bị thiết kế.

Nhìn người phụ nữ nằm úp sấp ngủ ở trên người mình, hắn nhớ lại hết thấy ngày hôm qua, sau khi nôn nóng rút đi, đầu óc khôn khéo lập tức phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Sau đó liên tưởng từng chút, nhất thời sáng tỏ ngay từ đầu đây chính là cạm bẫy — bao gồm chuyện tên Đồ Vu Luân kia đột nhiên nói muốn đính hôn cũng vậy.

Hắn nhìn người phụ nữ trên người, thân thể hai người vẫn trần trụi, mà dục vọng của hắn vẫn chôn sâu ở trong cơ thể cô, trên mặt cô vẫn nhiễm màu đỏ hồng sau tình dục, ánh mắt sung đỏ, có dấu vết đã khóc, cánh môi cũng đỏ au, bộ dáng vừa thấy đã biết là bị hung hăng yêu thương.

Con người đen chuyên thâm, dục vọng đàn ông theo bản năng làm cho nóng rực đứng thẳng, bổ sung cho hoa huyết, sáng sớm liền nhìn thấy hình ảnh mê người đến như vậy, nếu hắn xúc động một chút đã sớm lại đè lên cô mà tiếp tục.

Nhưng khi tỉnh táo lại, hắn lại nghĩ chính mình sao lại cùng cô ở trên giường? “Cùng nhau tán gẫu để hiểu nhau hơn.”

Cô dụ hoặc hắn, mà hắn cũng bị dụ hoặc, rượu làm hắn mất lý trí, hơn nữa, cảm xúc của hắn vẫn khiến hắn phiền chán.

Mà này, tất cả đều là bởi vì cô.

Cô đột nhiên muốn cùng hắn kết giao, làm cho hắn kinh ngạc, nhưng sau đó, lại biến mất ở trước mặt hắn, làm cho trong lòng hắn nhớ.

Bởi vì không hiểu cô đang nghĩ cái gì, cho nên hắn nôn nóng.

Mà vốn tính rời đi trấn nhỏ, Đồ Vu Luân lại đột nhiên nói muốn đính hôn, hắn đành phải lại lưu lại.

Sao đó là trong quán bar nhỏ, cô xuất hiện, lại cũng không thêm nhìn hắn liếc mắt một cái, ngược lại cùng người đàn ông khác nói giỡn, bày ra phong tình.

Cô bắt được tâm lý đàn ông, đối với một cô gái ngỏ lời muốn kết giao với mình, đàn ông nhất định sẽ để ý, nhưng cô lại bày ra bộ dáng như nhìn không thấy hắn, lạnh nhạt hắn, lại nhiệt tình với người đàn ông khác, trong lòng hắn đương nhiên sẽ khó chịu.

Mà cô liền nắm chắc suy nghĩ của hắn, trước mặt của hắn mặt ngồi vào trên đùi Đồ Vu Luân, lại ở trước mặt hắn hôn môi, cô muốn kích hắn phản ứng.

Mà hắn, cũng thực sự làm —

Lôi kéo cô rời đi quán bar nhỏ, sau đó cô bắt đầu chọc giận hắn, lại đưa ra tư thái mềm mỏng dụ hoặc hắn, mỗi một bước đi đều là nhằm vào phản ứng của hắn.

Mà hán, cứ như vậy từng bước một bước vào cạm bẫy của cô, hoàn toàn không có năng lực gì chống cự, hơn nữa, trải qua tối hôm qua, hán tin tưởng không có một người đàn ông nào có thể kháng cự sự quyến rũ của cô.

Người phụ nữ này một khi triển lộ phong tình, cả người lại kiều lại mị, cả người tản ra gọi cảm, giờ chân nhắc tay đều để lộ tư thái mị hoặc.

Mà hán, cứ như vậy bị cô dụ hoặc.

Làm không tốt ngay cả hoan ái đều bị cô tính kế đến, Thiệu Duẫn nheo mắt, nghĩ đến cô ngay từ đầu vẫn là chủ động, cường thế dụ hoặc hán, chờ sau khi kích thích tự tôn nam tính của hán, liền đổi thành nhu nhược, tùy ý hán xâm chiếm, kiều kiều mị mị ở dưới thân hán rên rỉ.

Nghĩ đến bộ dáng kiều mị, tối hôm qua của Đan Tiểu Phù, dục vọng dưới thân trướng lớn hơn nữa, mà cô lại giật mình ngay lúc đó, hoa vách tường hơi co rút lại.

Thiệu Duẫn nhú mày, nhìn không được đỉnh đầu hướng lên trên.

“Ừ.....” Cô khinh ngẫm một tiếng, thân thể có cảm giác lại động một chút.

“Đáng chết !” Thiệu Duẫn rút cuộc nhìn không được, xoay người áp đảo cô, nâng lên đùi phải của cô, dưới mông khẽ lui ra, lại dùng lực chen vào hoa huyết.

Hoa kính vẫn ướt át, nóng rực khiến hán ra vào cực thông thuận, từng tầng hoa thịt buộc vòng quanh mật dịch bên trong, khi ra vào nóng rực không ngừng mà ma sát qua hai phiến hoa môi đỏ tươi, khiến cho thân thể kiều mị càng tê ngứa và khoái ý.

Cô khinh ngẫm, nửa tỉnh nửa mê, vừa vặn người đáp lại tự nhiên, hai chân tự động ôm lấy thắt lưng của hán, nhiệt tình nâng mông lên đón ý hùa.

Hán cũng không cho cô ngủ tiếp, vuron tay cầm lấy nơi đầy đà, cúi đầu dùng sức cắn đầu ngực.

“A !” Đau đớn làm cho cô mở mắt ra, đôi mắt vẫn mờ mịt, cảm giác được luật động phía trên, còn có thân thể phong phú, cô trừng mắt nhìn.

“Tỉnh ?” Nhẹ kéo đầu nhũ, hán dùng ngón tay vân vê ma sát, lửa nóng ở hoa huyết không ngừng ra vào qua lại, va chạm nơi mềm mại của cô.

“Ừ a.....” Cô tỉnh té than nhẹ, dưới sự va chạm của hán hoàn toàn tỉnh, mắt đẹp nhìn hán, giờ tay ôm lấy gáy hán, cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi hán.

Đầu lưỡi chui vào miệng hán, liếm qua răng của hán, lại quyến rũ lưỡi hán.

Mà bụng cô càng lui, theo bụng co rút lại, hoa thịt cũng co rút nhanh theo, gắt gao hút cần nam tính đang tiến lên.

“A.....” Động tác của cô làm cho Thiệu Duẫn mất hết lý trí, môi lưỡi thô bạo hôn lấy cô, kịch liệt đoạt lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Mà ngón tay cũng chuyển qua hoa huyết, bắt lấy hoa hạch kiều diễm sớm sưng đỏ, ngón tay khẽ niết hạt châu yếu ớt, kích thích mẫn cảm của cô.

“Ừ.....” Cô hưng phấn mà run rẩy, vách tường hoa nhất thời co rút lại.

Khoái cảm bị siết chặt gắt gao kia làm cho lửa nóng tiến lên càng can rở, lần lượt va chạm cái mông tuyết nộn, thanh âm ra vào kết hợp càng vang dội.

Mà yêu dịch cũng chảy ra không dứt, hoa thịt chịu không được co rút lại, môi lưỡi giao triển cũng như ái ân dưới thân, cũng cuồng liệt đoạt lấy lẫn nhau.

Nước bọt chảy xuôi xuống giống như yêu dịch tràn ra dưới thân, lại nóng lại ẩm ướt, tình dục dâng trào, hòa điểm bốc cháy kịch liệt.

Cho đến khi hán xô xuyên một cái thật sâu, cô rên rỉ, thân thể yếu kiều run rẩy một trận, mà hán nhanh chóng rút nam tính ra, nóng rực phun trào ra, toàn bộ tuôn trào trên bụng tuyết trắng.....

Nhất thời, chỉ còn tiếng lại thờ đốc càng kịch liệt.

Từ từ nhắm hai mắt, Đan Tiểu Phù cơ hồ là vô lực di chuyển, toàn thân mềm nhũn, một đêm kịch chiến hơn nữa kích tình mới vừa rồi, làm cho cô rút cuộc không còn một chút khí lực.

“Allen đính hôn là giả ?” Thiệu Duẫn ngồi dậy, nhìn khắp thân thể mềm mại của cô, trên người lộ ra dấu vết cùng dục vọng hán lưu lại, mà hoa huyết vẫn không ngừng chảy ra yêu dịch, quyến rũ xinh đẹp làm cho con người đen càng thâm.

Đan Tiểu Phù chậm rãi mở mắt ra, nghe hán hỏi, thấy hán vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng ánh mắt cũng là bình tĩnh hiểu rõ hết thảy, nhất thời hiểu được người đàn ông này đã biết tất cả.

Cô khẽ liếm đôi môi khô ráo, thanh âm kiều nhuẫn vẫn đang khàn khàn : “Không, là thật, nhưng quả thật là quyết định bất ngờ.” Cô thành thật thừa nhận.

“Vi làm cho anh lưu lại ?”

“Đúng nha !” Cô gật đầu.

“Vi sao ?” Thiết kế tất cả, mục đích của cô là gì ?

“Đương nhiên là vì anh.” Nhịn xuống đau nhức, Đan Tiểu Phù đi đến chỗ hần, ngồi vào trên đùi hần, mềm mại tiến sát trong ngực hần.

Thiệu Duẫn vốn định đẩy ra cô, lại nhìn đến dấu vết trên người cô, do dự thu tay lại.

“Em nói kết giao là thật sự.” Ôm cổ hần, khuôn mặt nhỏ nhắn dán bên gáy hần, cô mềm mại nói: “Nhưng nhìn anh không tin, đương nhiên trước đùa giỡn chút thủ đoạn.”

“Em thật đúng là dụng tâm lương khố.” Thiệu Duẫn hừ lạnh.

Đan Tiểu Phù ngẩng đầu cười với hần : “Là với anh, đáng giá.”

Thiệu Duẫn trừng cô, hần rõ ràng là châm chọc cô, cô lại còn cười được : “Anh không thể kết giao với em, lên giường cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Em biết nha !” Cô sẽ không ngay thơ mà nghĩ lên giường rồi hần sẽ phụ trách, hơn nữa cô cũng không cần hần phụ trách, đều là người trưởng thành rồi, nam nữ hoan ái thực bình thường.

Thấy vẻ mặt cô bình thản, nhìn không ra cô đang nghĩ cái gì, Thiệu Duẫn không khỏi nheo mắt : “Hơn nữa sau khi kỳ nghỉ chấm dứt anh sẽ về nước Mĩ, với em là không có khả năng.”

“Ừ, này em biết.” Đan Tiểu Phù gật đầu hiểu rõ.

“Cứ như vậy ?” Phản ứng của cô liền đơn giản như vậy?

“Ừ.....” Đan Tiểu Phù khẽ nghiêng đầu, đôi mắt nhẹ chuyển, lộ ra tươi cười lấy lòng : “Bằng không thể này là được, chúng ta ở bên nhau, nhưng trong lúc bên nhau anh cũng có thể ở bên người phụ nữ khác, mà em thì, cũng chỉ sẽ có một mình anh, như vậy được không ?” Đều là hần có lợi, đối với hần không tệ đi ?

“Cái gì ?” Nghe được đề nghị của cô, Thiệu Duẫn sửng sốt, không thể tin nhìn cô : “Đan Tiểu Phù, em đang nghĩ cái gì ?”

“Coi như là thử nghiệm nha !” Cô cười, ngón tay nhẹ vẽ trên ngực hần : “Hơn nữa trong lúc này, chỉ cần anh muốn, tùy anh muốn làm gì em đều được a.....”

“Em.....” Lời của cô làm cho thân thể hần nóng lên, dục vọng dưới bụng lại ần ần muốn nổi lên.

“Như thế nào ? Muốn không ?” Cô nâng mắt nhìn hần.

Thiệu Duẫn không hiểu cô đang nghĩ cái gì, nhìn cô, hần không biết cô đang muốn làm gì, sao lại đưa ra hiệp nghị này, nhưng lại là bất lợi cho cô ?

Hần nhíu mày, đoán được suy nghĩ của cô : “Em đừng nghĩ đến một ngày anh sẽ yêu thương em”

“Cũng không chắc là em không chán anh trước đâu !” Khả năng này cũng không phải không có nha !

Người phụ nữ này..... Lời của cô chọc giận hần.

“Được.” Hần đáp ứng : “Em cũng đừng hời hợt.”

A, cô là chờ những lời này của hần.

“Vây, đánh dấu.” Cô dùng sức hôn lên môi hần, khi muốn lùi lại, hần lại nắm chặt cái gáy của cô, ngậm chặt cánh môi, thân thể đè lên cô.

“A ! Thiệu.....” Toàn thân cô còn rất mệt !

Hần không cho cô cơ hội cự tuyệt, lập tức xâm chiếm cô, làm cho cô rên rỉ dưới người hần, người phụ nữ này chỉ có khi rên rỉ mới sẽ không chọc giận hần.

Nếu là hiệp nghị chính cô đưa ra, vậy hần sẽ “Hưởng dụng” cô thật tốt.

Chán ?

Hừ ! Ai chán trước còn không biết đâu !

Bạn đang đọc truyện *Cung Ấ, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Trên trang bìa tạp chí là một người đàn ông mặc bộ tây trang Armani màu xám đậm, cũng không cài hết áo somi mà chỉ mở hai nút trên, mái tóc đen ôm sát hõn độn lại có hình, gọng kính trên mặt lại làm hắn càng có vẻ lịch sự, nho nhã lại gọi cảm, khỏe mỗi đẹp mắt gọi lên, bộ dáng hăng hái đủ để mê đảo tất cả các cô gái.

Đan Tiểu Phù nhìn chỗ khác, chuyển đến cô gái bên người người đàn ông kia.

Thật tâm mà nói, đó là một mỹ nữ, đứng bên người đàn ông đó giống như ông trời tác hợp cho, mà cô gái kia nhìn người đàn ông rồi cười, tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay người đàn ông, bộ dáng chim nhỏ nép vào người tươi ngọt làm cho người ta hâm mộ số người đàn ông kia thật tốt.

Vương tử cùng công chúa, thật sự là một hình ảnh đẹp.

Lại dời mắt đến lời bình dưới tạp chí —— “Chuyện tốt gần đến” bốn chữ rơi vào đồng tử cô.

“Chắc chắc chắc. . . .” Một bàn tay lấy đi tạp chí, trưởng trấn xinh đẹp ngồi xuống đối diện Đan Tiểu Phù, chân dài vén, ngón tay nhỏ nhắn lật tạp chí .

“Công chúa nhà giàu và luật sư nhà danh môn có tình cảm lưu luyến, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hai người cùng học ở trường Havard, tốt nghiệp rồi lại cùng vào làm ở sở sự vụ luật sư , có thể nói phu xướng phụ tùy, theo phỏng vấn, cha mẹ hai bên đã sớm chấp nhận tình cảm của hai người nói vậy tương lai không lâu chắc chắn sẽ có một hôn lễ của nhà giàu làm cho người ta không ngừng tán thưởng.”

Trưởng trấn ngừng thuật lại, mắt đẹp liếc Đan Tiểu Phù. “Xem ra cậu cũng bị bỏ.”

“Đúng nha, thật làm cho người ta đau lòng!” Đan Tiểu Phù gật đầu, như thường thành thoi thường thức trà chiều, tâm tình tuyệt không bị ảnh hưởng.

Xem cô khoang khoái như vậy, trưởng trấn không thú vị dấu môi. “Cậu thật sự không lo hân ăn vụng?”

“Ăn thì cứ ăn, lo lắng cũng vô dụng, huống chi tớ cũng không hạn chế anh ấy.” Uống ngụm trà Hồng Lĩnh, Đan Tiểu Phù vừa lòng liếm môi, ăn luôn miếng bánh ngọt cuối cùng.

Thấy Đan Tiểu Phù cũng chấp nhận tình hình này, trưởng trấn lắc đầu. “Không biết cậu lên con gì, thế mà lại đưa ra loại đề nghị này, hắn có thể ở cùng cô gái khác, mà cậu lại chỉ có thể có hắn, thần kì nhất chính là, cậu có thể ở cùng hắn lâu như vậy.”

Thiện Dẫn vốn không phải là tính cách của Đan Tiểu Phù, cô vốn cho rằng Đan Tiểu Phù chỉ khoái đồ ăn mới, chưa đến một tháng liền ngấy, không ngờ cô ấy lại ngoan ngoãn ở cùng hắn ta gần một năm, hơn nữa trong lúc này, chuyện xấu của Thiệu Duẫn không ngừng truyền đến, nhưng Đan Tiểu Phù lại rất ngoan, liếc người đàn ông khác một cái cũng không.

Điểm này cũng không giống Tiểu Phù đơn độc mà cô quen biết.

“Cậu thật sự hân vậy sao?”

Cầm lấy khăn giấy lau miệng, Đan Tiểu Phù liếc trưởng trấn một cái. “Không thích sao tớ lại ở cùng anh ấy?” Hỏi gì vô nghĩa?

“Nhưng người này ăn vụng rất nhiều nha!” Điểm này cũng không giống Đan Tiểu Phù, cho tới bây giờ cô cũng không phải loại đàn bà nhân nhượng vì lợi ích chung.

“Đúng nha, ngay cả thanh mai trúc mã cũng có .” Đan Tiểu Phù phụ họa, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cứ bình thản.

Cô bình tĩnh làm trưởng trấn nhũ mày, “Cậu không ăn giấm?”

“Dám chưa ăn ngon sao? Loại này tạp chí Bát Quái này xem là được rồi.” Cô nhún vai, hoàn toàn không thêm để ý.

“Tin tưởng hân như vậy?” Trưởng trấn không thể tin được nhìn cô, lại nghĩ đến lúc Đan Tiểu Phù ở cùng Thiệu Duẫn. “Tiểu Phù, khuyên cậu ngàn vạn lần đừng quá ngoan ngoãn phục tùng đàn ông.”

Khi bọn họ ở cùng nhau, Đan Tiểu Phù hoàn toàn giống cái như một cô gái nhỏ, rất nghe lời Thiệu Duẫn, lúc ăn cơm, cô sẽ giúp hắn chuẩn bị tốt bát đĩa, giúp hắn gấp thức ăn, hoàn toàn coi hắn là Đại Lão Gia mà hầu hạ. Nhưng Thiệu Duẫn lại luôn lạnh nhạt, ngay cả đồ ăn cũng không gấp giúp cô.

Nói thật, quen nhau lâu như vậy, cô chưa từng thấy qua Đan Tiểu Phù đối tốt với đàn ông như thế, điều này không khỏi làm cô lo lắng.

Không phải Thiệu Duẫn không tốt, điều kiện của hắn đương nhiên tốt, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, hắn không yêu Đan Tiểu Phù.

Hắn đối với cô gái nào cũng thân sĩ hữu lễ, dịu dàng mê người như vương tử, chỉ lạnh nhạt với Đan Tiểu Phù, đây là thái độ đối với bạn gái sao?

Nhìn trường trần lo lắng, Đan Tiểu Phù nhếch miệng, “Tớ biết.” Cô biết trường trần đang nghĩ gì, trong mắt bọn họ, cô và Thiệu Duẫn ở cùng nhau luôn luôn là cô chịu uất ức.

Mặc dù ở cùng nhau gần một năm, nhưng bọn họ lại không có nhiều thời gian ở chung, hắn luôn ở Newyork, một, hai tháng mới về nước một lần. Khi về Đài Loan hắn cũng bề bộn nhiều việc, dường như đa số đều là cô đi tìm hắn, mà ngẫu nhiên hắn mới đến trấn nhỏ tìm cô.

Lúc hai người ở cùng nhau, cũng đều là cô nhân nhượng hắn, nghe lời hắn nói, thuận theo như một con cừu nhỏ.

Mà chuyện xấu của hắn không ngừng truyền tới, rõ ràng là vị luật sư, không phải minh tinh điện ảnh, nhưng lại không ba thì năm thấy tin tức của hắn trên mặt báo.

Chỉ có thể nói, người bộ dạng đẹp trai lại nhiều tiền thật sự có khác, về chuyện của hắn, tạp chí Bát Quái viết cũng không so ít hơn minh tinh làm mấy.

Nhưng mà Bát Quái này chỉ nên xem mà thôi, ăn vụng? A! Tên kia sẽ không làm loại chuyện này.

Tuy rằng cô không quản hắn, nhưng người đàn ông kia thực sự rất thích sạch sẽ, nhất là với con gái, hắn chỉ một chọi một, trừ khi chia tay, bằng không hắn sẽ trung thành như một con chó. (=.=! anh mà nghe thấy chị nói anh thế này là xong à!)

Cô bắt được nguyên tắc này của hắn, người đàn ông kiêu ngạo này là người sẽ không bắt cả hai tay, đàn bà với hắn mà nói cho tới bây giờ đều là một loại huy chương chứng minh sức quyến rũ của hắn, bởi vậy lúc trước cô mới có thể đưa ra đề nghị bắt lợi cho mình; nhìn như bắt lợi, nhưng cho tới bây giờ cô đều không lo lắng.

Nhưng cùng hắn chung lâu như vậy tương đối làm cô kinh ngạc, gần một năm, nhưng cô chẳng những không biết ngấy, ngược lại hình như càng lúc càng thích hắn

Nghĩ đến người đàn ông nhỏ nhen kỳ lạ kia, Đan Tiểu Phù không khỏi nở nụ cười.

Nhìn Đan Tiểu Phù cười, trường trần chỉ biết là không cứu được, nàng nhìn không được lác đầu. “Lần đầu tiên thấy cậu đối với đàn ông như vậy, thật sự thích hắn như vậy?”

“Đúng nha!” Thật thích. Nghĩ đến hắn, bọn họ hình như đã hơn hai tháng không gặp mặt, thật muốn thấy hắn.

“Vậy hắn thì sao? Thiệu Duẫn có yêu cậu sao?”

“Có” Cô không muốn đi Newyork, ngồi máy bay rất mệt, vậy chỉ có thể chờ hắn về.

“Vậy sinh nhật cậu hắn sẽ về chúc mừng chứ?”

“Không biết” Sinh nhật nha.

Thấy cô không yên lòng, trường trần tức giận. “Đan Tiểu Phù! Đừng nói với tớ hắn không biết sinh nhật của cậu!”

Đan Tiểu Phù hoàn hồn, mở to mắt vô tội. “Có khả năng”

Sinh nhật của cô à? Người đàn ông kỳ lạ kia không biết có biết hay không.

—

Năm ngày nữa chính là sinh nhật của cô gái kia.

Không phải hắn đặc biệt nhớ kỹ, chỉ là, lần đó theo thấy chứng minh thư trong ví cô, trí nhớ của hắn lại tốt, không cần phải nhớ kỹ sinh nhật của cô.

Nhưng mà nhớ kỹ thì thế nào? Gần đây hắn thật sự rất bận, không có thời gian giúp cô tổ chức sinh nhật, cho nên nếu cô mở miệng yêu cầu, hắn cũng sẽ cự tuyệt.

Được rồi, dù sao cũng quen nhau gần một năm, hắn có thể chuyển phát nhanh quà sinh nhật cho cô.

Nhưng hắn sẽ không chủ động, hắn không muốn để cô biết hắn biết sinh nhật của cô, đương nhiên muốn chính cô mở miệng yêu cầu.

Cho nên, Thiệu Duẫn chờ người nào đó mở miệng.

Ai dè đợi hơn nửa tháng, chỉ còn lại có năm ngày, cô gái kia một chút phản ứng đều không có, tâm tình Thiệu Duẫn liền bắt đầu kém.

“Sắc mặt anh thật khó coi, tâm tình không tốt sao? Ai chọc giận anh hả ?” Chat webcam, Đan Tiểu Phù mở to mắt, quan tâm hỏi.

Chính là em đây, cô gái này!

“Không có.” Hân lạnh nhạt đáp lại, cúi đầu xem tư liệu trên tay, không thèm liếc cô gái trên màn hình chat webcam một cái.

“À” Đối với thái độ này của hân, Đan Tiểu Phù đã quen, khi chat webcam, hân có thể làm chuyện của mình, nhưng nếu cô không chuyên tâm, vừa làm này nọ vừa tán gẫu cùng hân, hân sẽ tức giận.

Thật đúng là trẻ con! Nhưng cô vẫn dễ dàng tha thứ tính xấu của hân, hân là người đàn ông của cô, cô có thể cưng chiều hân một chút.

“Nhìn anh có vẻ bề bộn nhiều việc, em không làm phiền anh chứ?” Cô không để ý chuyện tắt chat webcam để hân làm việc, sau đó chạy về giường ngủ tiếp.

Cô là con cú tiêu chuẩn, bây giờ ở Đài Loan là bây giờ sáng, đúng giờ ngủ của cô. Người đàn ông này cũng biết, lại gọi cho cô, nói cô rời giường mở thiết bị nghe nhìn.

Được rồi, chịu đựng buồn ngủ, cô ngoan ngoãn mở chat webcam, hân lại xa cách cô, bày ra gương mặt thú vị, cô có làm gì khiến hân khó chịu sao?

Không đi? Cô rõ ràng rất ngoan.

“Em có thể đi ngủ, không sao.” Lật tư liệu, hân nhàn nhạt trả lời.

Tốt nhất là không sao, nếu cô đi ngủ thật, người đàn ông này nhất định lại sẽ tức giận.

“Em không mệt.” Nhịn không ngáp, nàng uống vừa hồng trà vừa pha để nâng cao tinh thần, nũng nịu lẩm bẩm “Hồng Trà uống gần hết rồi.”

Ngón tay lật tư liệu tạm dừng rất nhỏ, người đàn ông không hé răng, trong lòng lại nghĩ ngày mai phải nói thư ký đi mua Hồng Trà kí gửi đến Đài Loan.

“À, đúng rồi, Allen tính cuối năm kết hôn, anh sẽ tham gia chứ?”

“Ừ!” Cô gái này không tính nói cho hân sinh nhật thật sao? Hay là sinh nhật đã có người ở cùng cô? Là ai? Đàn ông sao?

“Allen nói anh nhất định phải làm phù rể.” Phù dâu đương nhiên là cô !

Hân không đáp lại, chỉ có tiết lật tài liệu ngày càng lớn.

“Hôn lễ ở trần nhỏ.”

Bốp! Hân dùng lực ném tư liệu trên tay lên bàn rồi xoay người đưa lưng về phía cô, bực mình gõ bàn phím laptop.

Đan Tiểu Phù cắn môi nén cười, tiếp tục nói cho xong, mà tiếng người đàn ông kia gõ bàn phím càng lúc càng lớn tiếng, giống như laptop và hân có cừu oán vậy.

Được rồi, cô chơi đã.

“Duẩn à, anh có biết sinh nhật của em khi nào không?”

Tiếng gõ bàn phím nhất thời biến mất, sống lưng Thiệu Duẩn thẳng tắp, làm bộ như vô tình tiếp tục gõ bàn phím. “Sao anh lại phải biết?”

“Chán ghét, anh không quan tâm em.” Cô hờn dỗi lẩm bẩm.

Thiệu Duẩn hừ nhẹ, chỉ là, khóe miệng lại nhin không được nhướng lên.

“Sinh nhật người ta là hai mươi tư tháng này, anh có thể về được không?” Nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, nghĩ cũng biết này người đàn ông này đang thích thăm trong bụng.

Tháng này, tính khí của hân luôn luôn mưa nắng thất thường, càng gần sinh nhật cô, hân càng tệ hơn, hôm nay không có việc gì lại đánh thức cô, phát cáu với cô, nhất định là đang tức giận cô không mở miệng.

Vì sao cô lại phải mở miệng? Nếu lúc trước nói với hân, cô sẽ không có cách nào thương thức hân cái kinh đánh yêu như tháng này !

Hân giận dữ thật đáng yêu, rõ ràng để ý cô lại còn giả vờ khóc, mọi người chỉ nhìn thấy lúc bọn họ ở chung, cô ngoan ngoãn phục tùng, lại không biết khi không có người, dường như đều là cô bắt nạt hân.

Muốn thuận phục bạch mã hoàng tử tôn quý, đương nhiên một bên cho đường, một bên dùng roi, như vậy, vương tử “Kiêu ngạo” mới có thể khẳng định một mực !

“Gần đây anh bề bộn nhiều việc.” Tháng này hân cũng không tính về Đài Loan. “Em muốn quà gì, anh có thể kí gửi cho em.”

“Nhưng người ta thèm muốn gặp anh.” Nàng tiếp tục làm nũng, giọng nói càng nhuần. “Anh chính là món quà em muốn.”

Lời của cô dường như làm tiêu hết buồn bực tháng này của Thiệu Duẫn, hần ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt xoay người liếc cô gái chat webcam. “Thế nào? Nhớ anh vậy sao?”

“Ừm, rất nhớ nha!” Cô cười ngọt ngào với hần, tiếp tục cho kẹo. “Ngày nào người ta cũng rất nhớ anh, anh thì sao? Có nhớ em không?”

“Có gì phải nhớ?” Thiệu Duẫn hừ nhẹ, gương mặt cực lực bày ra vẻ lạnh nhạt, hần rất bận, sao có thời gian nhớ cô?

Phải ha, mỗi ngày đều chat webcam với cô, có khi cô ngủ quên, trễ giờ mở thiết bị nghe nhìn, hần còn bày mặt thôi cho cô xem.

Người đàn ông trong ngoài bất đồng ! Đan Tiểu Phù cũng không vạch trần hần, đang chuẩn bị mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến chuông điện.

Thiệu Duẫn lập tức nhíu mày, gần tám giờ , lúc này ai đến tìm hần? Bạn bè của hần đều biết tám giờ đến mười giờ không được làm phiền hần, bởi vì đây là thời gian hần và Đan Tiểu Phù chat webcam, hần không muốn bất luận kẻ nào tới quấy rầy.

Hôm nay hần bị chọc giận, biết rõ ở Đài Loan là bây giờ sáng, cô nhất định còn đang ngủ, nhưng hần vẫn gọi điện thoại đánh thức.

Hần khó chịu, cô cũng đừng có mà ngủ! Huống chi cô còn là đầu sỏ gây nên, có thể để cô ngủ, còn hần tự hờn dỗi sao?

“Em chờ một chút.” Hần nói với Đan Tiểu Phù, bước tới mở cửa, vừa nhìn người đến liền ngốc ra. “Salsa, sao cậu lại đến đây?”

“Xin lỗi, tớ biết thời gian này từ trước đến nay cậu không muốn người khác quấy rầy, nhưng mà tớ có vấn đề cần nói với cậu một chút.” Nghiêm Vũ Toa áy náy nhìn Thiệu Duẫn, còn nhắc gối to trong tay lên. “Tớ còn mua cả phê cậu thích uống này.”

Thiệu Duẫn mỉm cười, tuy rằng không vui vì có người quấy rầy, nhưng gương mặt vẫn cứ cười, hần đối với con gái từ trước đến nay luôn ôn hòa, hơn nữa người đến là Nghiêm Vũ Toa – cùng hần lớn lên, giao tình giữa hai người không thể tính là thường.

“Vào đi!” Hần lui ra phía sau một bước.

“Đúng rồi, ” Nghiêm Vũ Toa nở nụ cười, đi vào phòng, một bên tò mò hỏi: “Lúc này cậu bận cái gì, vì sao không muốn người.”

Nói, dừng lại, bởi vì thấy chat webcam trong phòng khách .

“Xin chào.” Nhìn thấy Nghiêm Vũ Toa, Đan Tiểu Phù trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười ngọt ngào, mở miệng chào hỏi người ta trước.

Khuôn mặt này cô không xa lạ! Chính là cô gái thân mật với Thiệu Duẫn trên tạp chí, thanh mai trúc mã của hần, công chúa môn đăng hộ đối.

“Xin chào.” Nghiêm Vũ Toa tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn hữu lễ đáp lời, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, cô gái này là ai? Lúc này Thiệu Duẫn không muốn người quấy rầy vì chat webcam với cô?

Thiệu Duẫn đến máy tính. “Anh có việc muốn.”

“Ừ, em không làm phiền anh nữa.” Đan Tiểu Phù hiền lành mỉm cười, cũng không hỏi nhiều, chủ động tắt chat webcam, màn hình máy tính lập tức biến thành màu đen.

Cứ như vậy? Hơn nữa cũng không hỏi gì?

Nhìn màn hình màu đen, mặt Thiệu Duẫn cũng trầm xuống, tâm tình lại trở nên xấu.

Hần không tin Đan Tiểu Phù không biết Salsa là ai, về chuyện của hần, tạp chí viết cũng không ít, còn thường thường ghép hần với những cô gái khác.

Hần không có quan hệ gì với những cô gái này, đơn giản là do tạp chí viết loạn, hần cũng lười đi biện giải, hoặc là, hần cũng muốn xem Đan Tiểu Phù biết sẽ có phản ứng gì.

Nhưng cái gì cũng không có, cô hoàn toàn không hỏi, hần còn cố ý nói chuyện tạp chí trước mặt cô, lạnh nhạt nói cho cô biết, chính cô nói ở với cô, hần có thể kết giao với những cô gái khác.

Mà phản ứng của cô là cười cười, gật đầu nói với hần: “Đúng rồi!” phản ứng bình thản làm hần tức giận một lúc.

Mà gần đây tạp chí lại viết chuyện của hần và Nghiêm Vũ Toa, thanh mai trúc mã là thật, hai nhà giao tình tốt cũng là thật, ít nhất người trong nhà tính cũng thật sự muốn ghép hần và Nghiêm Vũ Toa thành một đôi.

Hần tin Đan Tiểu Phù nhất định xem tạp chí, mà bây giờ lại nhìn thấy Nghiêm Vũ Toa xuất hiện tại nhà hần, cô gái kia không có cảm giác gì sao?

Thiệu Duẫn lạnh mặt, nghĩ đến bộ dáng bình tĩnh của Đan Tiểu Phù vừa rồi, lại dứt khoát tắt chat webcam như vậy, thậm chí còn cười chào hỏi Nghiêm Vũ Toa.

Cô gái kia đang nghĩ cái gì? Không phải cô nói thích hắn sao? Vậy vì sao không ăn giấm, không ghen tị? Vì sao không hỏi?

Càng nghĩ tâm tình hắn càng kém, thật muốn lập tức gọi điện thoại cho cô gái kia.

“A Duẩn?” Gặp Thiệu Duẩn cứ nhìn màn hình không nói chuyện, Nghiêm Vũ Toa nhìn không được mở miệng gọi hắn.

Thiệu Duẩn hoàn hồn, nghĩ đến Nghiêm Vũ Toa còn đây, hắn nhìn xuống lửa giận, gương mặt gọi lên nụ cười nhạt, xoay người nhìn cô. “Xin lỗi, cậu ngồi đi.”

Nghiêm Vũ Toa ngồi lên sofa, nhìn không được mở miệng hỏi: “A Duẩn, tiểu thư vừa rồi là ai vậy?”

“Một người bạn.” Thiệu Duẩn nhàn nhạt nói, chuyện hắn và Đan Tiểu Phù, hắn không nói cho bất kỳ kẻ nào, ngay từ đầu là cảm thấy quan hệ hai người sẽ không duy trì lâu, cho nên cũng không có gì hay để nói ra; ai dè hắn lại ở cùng cô gần một năm.

Thời gian này ngoài hắn dự kiến, nhưng lại không có cảm giác ngấy, nghĩ vậy, hắn không khỏi nhăn trán.

“Giao tình hai người hình như không tệ?” Nghiêm Vũ Toa thử hỏi, hai nhà là qua lại, chuyện của cô và Thiệu Duẩn là hai nhà đều đồng ý, đương nhiên cô cũng cảm thấy cô và Thiệu Duẩn sẽ ở cùng nhau —— tuy rằng hai người đều từng kết giao với người khác, nhưng cô tin cuối cùng bọn họ vẫn sẽ ở cùng nhau.

Hơn nữa, cô cảm thấy thời điểm đó gần đến, tuổi của cô cũng đã đến lúc, nên định xuống, mà gần đây Thiệu Duẩn cũng không có bạn gái, tuy có chút chuyện xấu, nhưng cô biết đây đều là chuyện đồn thổi, không phải sự thật.

Cô nghĩ, Thiệu Duẩn hẳn là cũng quyết định, bởi vậy gần đây hai người càng gần nhau, mà hai gia đình thấy vậy cũng đều vui ra mặt.

Nhưng cô không ngờ sẽ nhìn thấy Thiệu Duẩn chat webcam với một cô gái khác, nghĩ hắn còn quy định trong khoảng thời gian này không ai được quấy rầy, là vì cô gái kia sao?

Nghiêm Vũ Toa nổi lên nguy cơ ý thức, cô gái kia là ai?

“Cũng tạm.” Thiệu Duẩn cười, đây là việc tư của hắn, hắn không cần nói cho người ngoài. “Cậu nói tư liệu có vấn đề gì?” Hắn đổi đề tài.

Biết hắn không muốn nói, Nghiêm Vũ Toa cũng không hỏi nữa, đành phải theo lời của hắn, đưa văn kiện trên tay, nói với hắn vài vấn đề.

Thiệu Duẩn cúi đầu nghe, nhưng suy nghĩ lại âm thầm đi xa, nghĩ đến cô gái làm cho người ta nổi giận kia.

Cô nhất định lại chạy về giường ngủ tiếp rồi!

Đáng giận! Hắn chắc chắn sẽ đánh thức cô!

—

“Đan tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!” Trong quán bar, một đám người tụ tập, giọng bia chúc mừng nhân vật chính hôm nay.

“Cảm ơn!” Đan Tiểu Phù cùng ly với bọn họ, hào sảng uống xong ly rượu.

“Sáng khoái!” Mọi người vỗ tay, lại giúp cô rót bia.

“Đến đến đến, không có bạn trai cũng không sao, có chúng tớ ở với cậu là tốt rồi.” trưởng trấn cười duyên, ôm lấy vai Đan Tiểu Phù.

Đan Tiểu Phù đẩy cô ra, mắt đẹp liếc bạn bè một vòng, không khỏi cảm thấy buồn cười. “Kỳ lạ, nhìn tớ rất khổ sở hay sao?” Sao bọn họ đều một mặt quan tâm như vậy?

“Tiểu Phù, tớ biết cậu nuốt nước mắt vào bụng,” trưởng trấn vỗ nhẹ vai cô. “Thật là, sinh nhật cậu nha! Tên Thiệu Duẩn kia không xuất hiện thì thôi, ngay cả quà cũng không có, Tiểu Phù, cậu chia tay hắn đi! Muốn đàn ông tớ sẽ giúp cậu tìm!”

“Đúng nha! Đúng nha!” Mọi người phụ họa.

“Tiểu Phù nha, em có thể đi theo anh!” Một gã vỗ vỗ tay. “Anh chắc chắn sẽ đối xử tốt với em, coi em như bảo bối vậy.”

“Nhưng bộ dạng anh không được như A Duẩn nhà em.” Đan Tiểu Phù thành thật mở miệng, tiêu chuẩn bề ngoài của cô, trước kia chỉ có hứng với mảnh nam, bây giờ tuy thay đổi khẩu vị, nhưng A Duẩn của cô thật sự là chất lượng tốt, không chỉ bộ dạng xinh xắn, quần áo đáng người cũng làm cho người ta chảy nước miếng.

“À” Đám đàn ông vỗ bàn rầm rầm, bị thương ngã xuống đất.

“Tiểu Phù, đàn ông không thể nhìn bề ngoài, rất nông cạn.” trưởng trấn bày ra đại nghĩa, muốn kéo bạn về con đường chính thống, ngàn vạn không cần đem tâm đặt lên người đàn ông không đặt mình trong tim.

“Tớ nhớ cậu từng nói đàn ông xấu xí cũng sẽ ngoại tình, đã ngoại tình như nhau, vì sao không đối xử tốt với hai mắt của mình chút, đương nhiên phải kết giao với soái ca.” Đan Tiểu Phù nhàn nhạt nói xong.

“À.” Trương trấn nghẹn lời, cuối cùng chỉ có thể cười gượng. “Cụng ly! Cụng ly!”

Đan Tiểu Phù uống rượu, biết bọn họ là muốn chọc cô vui vẻ, nhưng tâm tình của cô không có không tốt, nhưng lại không ai tin.

“Tiểu Phù nha, tớ nói thật, cậu đừng đem cả trái tim đặt lên tên Thiệu Duẫn kia.” Uống vài ly rượu, trương trấn thắm thía mở miệng.

“Ừm!” Đan Tiểu Phù chống gò má: không yên lòng đáp lại, ánh mắt nhìn đồng hồ trên tường một chút. Hơn mười một giờ, buổi sáng hôm nay cũng không chat webcam với Thiệu Duẫn, người đàn ông kia phá lệ nói mấy ngày nay bận, không rảnh chat webcam với cô, chờ hẵn hết bận sẽ gọi lại chò cô.

Đĩ văng hẵn bận vẫn kiên trì muốn cô rời giường mở thiết bị nghe nhìn, nhưng lần này. Mâu quang chuyển nhẹ, cô hơi hơi nhếch môi.

Nhìn đến Đan Tiểu Phù như đi vào cõi thần tiên, trương trấn chỉ biết cô gái này lại không nghe thấy lời của cô, tức thời cắn răng một cái. “Được rồi! Như vậy đi, tớ cho phép cậu theo đuổi anh trai tớ!”

“Hả?” Đan Tiểu Phù lập tức hoàn hồn, ánh mắt tỏa sáng, hưng phấn hỏi: “Thật sao? Tớ có thể ra tay với anh cậu?”

Trương trấn thật do dự, nhưng không muốn nhìn bạn tốt cứ hăm sâu trong tình yêu không có kết quả, cô vẫn dứt khoát gật đầu.

Nhìn đến trương trấn gật đầu, tâm Đan Tiểu Phù nở hoa.

“Vây.”

“Thế nào? Em muốn nói gì? Chia tay anh sao?”

Lời nói lạnh lùng từ cửa quán rượu truyền đến.

Đan Tiểu Phù ngẩng đầu, rõ ràng thấy Thiệu Duẫn đứng ở cửa, gương mặt âm trầm dọa người, mà đôi mắt sau cặp kính lại toát ra lửa giận hùng hục, thẳng tắp đốt cháy cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thiệu Duẫn cảm thấy mình điên rồi.

Trong thời gian ba ngày hẵn bắt tay xử lý toàn bộ công việc, có thể từ chối liên từ chối, không để ý học trường cầu xin, kiên trì muốn nghị phép nửa tháng.

Mà khi tập trung giải quyết xong mọi việc, hẵn lập tức đáp máy bay trở về Đài Loan, lại đi nhờ xe vào trấn nhỏ, vì sinh nhật cô gái kia !

Hắn cảm thấy mình nhất định là có vấn đề, sao lại vì sinh nhật cô gái kia làm cho chính mình mệt mỏi như vậy, không phải hẵn vốn chỉ định gửi quà sinh nhật cho cô thôi sao ?

Nhưng nghĩ đến cô nói quà sinh nhật cô muốn là gặp hẵn. Hẵn liền như điên, liều mạng xử lý hết công việc.

Sau đó giống một tên ngốc đuổi tới trấn nhỏ, đi vào nhà cô, chờ mong bộ dáng cô cảm động lại kinh ngạc khi nhìn thấy hẵn, ai ngờ đến nhà cô, bên trong lại không có nửa bóng người.

Mặt của hẵn lập tức trầm xuống, ở trong nhà cô đợi vài giờ, cô vẫn không về. Đã trễ thế này, cô gái kia chạy đi đâu ?

Không phải là đi cùng người đàn ông khác mừng sinh nhật chứ?

Hắn bước ra khỏi nhà cô, tâm tình khó chịu chuẩn bị tìm người. Khi đi qua quán bar nhỏ nghe được tiếng náo nhiệt bên trong, đang chuẩn bị bước vào quán bar lại chợt nghe thấy cô cùng trương trấn nói chuyện.

Cô gái này !

Hắn làm bản thân mệt mỏi như một tên ngốc, vì một câu của cô, hẵn liền bay gấp từ Newyork về, không ngờ lại nghe thấy cô đang cười nói với người

đàn ông khác !

Tốt lắm, hắn tức giận xoay người bước đi, quyết định lập tức về Newyork, thần kinh hắn nhất định là hỏng rồi mới có thể tới nơi này, lại vì một cô gái chết tiệt !

Hoi nhếch môi, Thiệu Duẫn bước nhanh rồi đi, khuôn mặt anh tuần âm trầm khó coi, toàn thân tản ra lửa giận hùng hục, làm cho người ta không dám tới gần.

Đan Tiểu Phù cúi đầu yên lặng đi theo sau hắn, biết người đàn ông này đang tức giận, cô thực thức thời giống cô dâu nhỏ, không dám ho he một tiếng.

Nhìn thấy hắn xuất hiện đương nhiên cô rất cảm động — tuy rằng cô đã sớm đoán được, người đàn ông này không được tự nhiên, nhìn như không thèm để ý tới cô, nhưng lại ghi tạc lời của cô trong lòng.

Biết cô thích uống hồng trà, hắn tặng cô hồng trà Đại Cát Linh, miệng lại nói đây là bạn bè đưa, hắn không có hứng thú với hồng trà, nên cho cô.

Việc tốt sao lại khéo như vậy ? Mỗi lần cô nói hết hồng trà, bạn hắn sẽ đưa hồng trà tới ngay!

Mà lần này, khi cô nói sinh nhật muốn gặp hắn, tuy rằng miệng hắn nói bận việc, nhưng cô biết hắn nhất định sẽ xuất hiện. Thấy hắn đột nhiên bận rộn đến ngay cả thời gian chat webcam với cô cũng không rảnh, cô liền mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Dù biết như vậy, nhưng khi thật sự nhìn thấy hắn xuất hiện cô vẫn rất vui vẻ. Thật ra cô đã sớm nhìn thấy hắn đứng ở cửa quán bar nên mới cố ý nói những lời này với trường trấn.

Hắn tức giận đã ở trong dự kiến của cô, cô cố ý !

Ai bảo thanh mai trúc mã xinh đẹp kia của hắn đến nhà hắn, hơn nữa hắn còn vì thanh mai trúc mã mà hủy bỏ thời gian bọn họ hẹn chat webcam, nhìn cô giống như không cần, không để ý nhưng cũng sẽ ghen.

Cô nam quả nữ chung sống một nhà, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì ? Tuy rằng cô tin tưởng hắn, nhưng cô không tin tưởng thanh mai trúc mã kia.

Khi chat webcam, một phía khi hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, liền biết đó là kẻ thù của mình.

Mà lúc này đây, cô liền ý thức được nguy cơ.

Cô gái kia chiếm ưu thế quá lớn, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, lại là đồng nghiệp trong công ty, hai nhà lại là thân thiết, bọn họ ở cùng một chỗ dường như là chuyện đương nhiên.

Mà cô thì sao? Thiệu Duẫn đối với cô là cảm giác gì ?

Cô thích hắn, vô cùng thích, thích ra ngoài dự kiến chính mình, tuy rằng tính tình hắn không tốt, hay tức giận, lại nhỏ nhen, hay giận dỗi, nhưng hắn luôn dịu dàng không dấu vết, nhìn hành động tri kỷ đáng yêu của hắn, cô luôn cười trộm trong lòng, cảm thấy người đàn ông này thật đáng yêu.

Cảm giác thích hắn càng ngày càng sâu sắc, chờ lúc cô phát hiện, trong lòng trong mắt đã đều là hắn.

Một khi thích sẽ bất an, hơn nữa một chút thái độ hắn đều không có, cho dù đối tốt với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ.

Cho nên cô cố ý chọc giận hắn, nhìn hắn tức giận, lúc đó mới cảm giác được hắn để ý cô.

Hai người trở lại nhà cô, Thiệu Duẫn cảm hành lý chuẩn bị rồi đi, Đan Tiểu Phù đứng ở cửa, thực tội nghiệp nhìn hắn : “Anh muốn đi đâu ?”

“Về Newyork.” Hắn lạnh lùng trả lời, thấy cô che ở cửa, lập tức trừng mắt : “Tránh ra !”

“Không cần.” Cô tiến lên đoạt lấy hành lý của hắn quăng qua bên cạnh.

“Em làm cái gì ?” Hắn trừng mắt nhìn hành động của cô, nhưng lại không ngăn cản.

“Đương nhiên là không cho anh rời đi nha !” Cô nhìn hắn, lộ ra tươi cười lấy lòng : “Anh đừng tức giận nữa ! Vừa rồi ở quán bar chúng em chỉ đùa thôi.”

“Phải không ?” Hắn mới không tin : “Không phải em thích anh trai trường trấn rất lâu rồi sao ?”

Anh trai trường trấn là mãnh nam cô yêu nhất nha !

Nghĩ đến vẻ mặt cô vui vẻ mừng rỡ vừa rồi, Thiệu Duẫn liền một bụng lửa giận.

“Nào có ?” Cô tròn tròn mắt, bày ra vẻ mặt vô tội, giữ chặt tay hắn : “Em nào có thích anh ta ? Từ khi ở bên anh, em chỉ thích anh.”

Thiệu Duẫn lại hừ lạnh một tiếng, bỏ tay cô ra : “Đan Tiểu Phù, em cho rằng nói những lời dễ nghe này anh sẽ tin ?” Bình thường cho đường hắn sẽ ăn, nhưng bây giờ hắn đang tức giận, không, thích, ăn !

“Người ta nói thật đó ! Hơn nữa em đã sớm nhìn thấy anh ở cửa.” Cô thành thật thừa nhận.

“Có ý gì ?” Thiệu Duẫn lập tức nheo mắt.

“Ừ.....” Cô cúi đầu chột dạ tay nắm lấy đầu ngón tay bên kia.

“Em cố ý nói cho anh nghe ?” Hấn lạnh lùng hỏi, dường như có thể nghe được là hấn tổn hơi thừa lời.

Nhất thời đầu cô cúi càng thấp.

“Đan Tiểu Phù.....” Hấn tức giận đến rống lớn, cô gái này dám đùa giỡn hấn !

“Thực xin lỗi mà !” Đan Tiểu Phù chạy nhanh ôm lấy hấn làm nũng : “Người ta nhìn thấy anh xuất hiện rất vui đó !”

“Vui đến nỗi muốn đùa giỡn anh sao ?” Lâm nũng cũng vô dụng, hấn hoàn toàn tức giận, hấn mệt như điên, còn bị cô đùa giỡn.

“Ai bảo anh đột nhiên có thêm một thanh mai trúc mã.....” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

“Cái gì ?” Thiệu Duẫn nghe được, lửa giận bùng cháy lập tức biến mất, nghi ngờ nhìn cô : “Em đang ghen ?”

Cô không hề rảnh, chính là ôm hấn càng chặt.

Thiệu Duẫn nhìn không được nhượng môi, thực phục phịch hừ nhẹ : “Đừng quên, em không có quyền can thiệp anh.” Đây là chính cô đề nghị lúc trước.

“Em biết nha !” Cô ở trong lòng hấn rầu rĩ nói : “Cho nên em chỉ tự mình buồn ăn dấm chua thôi !” Thuận tiện chọc hấn hết giận.

“Sau đó chọc anh để hết giận sao ?” Hấn nói toạc ra xiếc của cô.

Đan Tiểu Phù không phủ nhận, ngẩng đầu nhìn hấn, vẻ mặt lấy lòng : “Không tức giận ?”

Khuôn mặt tuấn tú của Thiệu Duẫn vẫn lạnh : “Lần sau em đùa anh như thế nữa xem.” Hấn cảnh cáo cô, nhưng lại tuyệt không dọa người.

“Sẽ không.” Đan Tiểu Phù cười mỉa mắt, biết chính mình đã đem người đàn ông này dỗ được, cô nâng tay lên ôm lấy cổ hấn : “Nhìn thấy anh em thật vui nha !”

“Phải không ? Anh thấy em ở quán bar cũng thực vui vẻ thôi !” Hấn còn ghi hận.

“Nào có ? Người ta rất nhớ anh nha !” Cô làm nũng, hôn một cái lên môi hấn : “Anh cố ý trở về mừng sinh nhật em sao ?”

“Không phải.” Thiệu Duẫn lập tức phủ nhận : “Là trùng hợp ở Đài Loan có việc, anh mới quyết định trở về, thuận tiện lại đây tìm em.” Hấn nói dối, không muốn thừa nhận loại chuyện mất mặt này.

Biết người đàn ông này lại sĩ diện, cô cũng không vạch trần hấn.

“Thì ra là vậy.” Cô sáng tỏ gật đầu, chính là đôi mắt long lanh, phẩm ý cười.

Thiệu Duẫn chột dạ chớp mắt, ho nhẹ một tiếng : “Sinh nhật vui về.”

“Chỉ có như vậy ? Quà sinh nhật đâu ?” Trợn tròn mắt, cô không hài lòng gờ tay đòi quà hấn.

Thiệu Duẫn quay đầu, tức giận trả lời cô : “Không phải chính em nói nhìn thấy anh là quà sinh nhật em muốn sao ?” Hấn đã làm như cô mong muốn !

Cô có nói như vậy, Đan Tiểu Phù không cfon lời nào để nói, chỉ có thể chu miệng trừng hấn.

Chiếm thế thượng phong ! Thiệu Duẫn đắc ý nhượng môi.

Đan Tiểu Phù bủ môi, đột nhiên đá dép lê rơi xuống, sau đó đặt chân lên trên chân hấn.

“Em làm cái gì.....” Hành động của cô làm hấn sững sốt.

Cô ôm lấy cổ hấn, ngọt ngào cười với hấn : “Khiêu vũ.”

“Khiêu vũ ?” Như vậy làm sao khiêu vũ?

“Ừ, anh ôm em khiêu vũ.”

“Không cần, xuống đi !” Hấn từ chối.

Đan Tiểu Phù lập tức lộ ra biểu tình đáng thương, thực uất ức nói : “Hôm nay là sinh nhật người ta nha, chỉ còn nửa giờ cuối cùng sẽ qua sinh nhật.....” Cô nói vô cùng đáng thương, thông thả nâng chân lên, chuẩn bị rời chân hấn.

“Đừng nhúc nhích.” Thiệu Duẫn ôm thắt lưng cô, chếp môi, không cam lòng thuận theo ý cô, hoạt động đôi chân, ôm cô khiêu vũ.

Đan Tiểu Phù cười trộm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn cảm động nhìn hấn, tay nhỏ bé ôm lấy cổ hấn, đi theo bước nhảy của hấn nhẹ hát.

Thiệu Duẫn thường nghe bài hát này, khi gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông nhạc chờ của cô chính là bài này. Nhìn nụ cười nhẹ bên môi cô, vẻ mặt thỏa mãn lại hạnh phúc làm cho khóe môi của hấn cũng không ngăn được mà khẽ nhếch.

“Anh từng hát tình ca cho con gái nghe chưa ?”

“Không có.” Loại chuyện nhảm chán này hấn không có hứng thú làm !

Cô cũng nghĩ vậy, với cá tính sĩ diện của hấn, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này, hơn nữa hấn cũng không cần hát tình ca để theo đuổi con gái, bởi vì có một đồng con gái yêu thương nhưng nhớ hấn rồi.

Nghĩ vậy, cô âm thầm nói với hấn : “Nếu có người đàn ông trước mặt mọi người hát tình ca cho em nghe, em nhất định sẽ rất cảm động.” Hơn nữa người hát là hấn.

Thiệu Duẫn chỉ cảm thấy buồn cười vì lời cô nói, châm biếm phiến môi : “Loại chuyện cũ rích này có gì đáng cảm động ?” Con gái, chính là nhảm chán như vậy.

“Anh không hiểu !” Cô cho hấn một cái nhìn xem thường, quý tự đại không hiểu lòng phụ nữ ! “Nếu anh hát tình ca cho em nghe, cho dù ngữ âm không được đầy đủ, em vẫn sẽ rất cảm động.” Bởi vì như vậy có nghĩa là hấn yêu thương cô.

Tuy rằng cũ, nhưng nếu không phải vì yêu, người đàn ông nào đồng ý không để ý mặt mũi trước mặt mọi người hát tình ca cho con gái nghe, cô cảm động là tấm lòng kia.

“Em cứ chờ đi !” Hấn sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này, huống chi khi không không có chuyện gì sao lại hát tình ca cho cô nghe?

“Chờ người đàn ông khác sao ?”

Lời của cô rước lấy hấn nhìn chăm chăm : “Em dám để người đàn ông khác hát tình ca cho em nghe thử xem !” cô gái này dám thông đồng với người đàn ông khác, hấn tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô !

Nhận thấy được dự vọng giữ lấy của chính mình, Thiệu Duẫn không khỏi sùng sốt.

Đột nhiên, hấn phát hiện mình hình như đã bỏ rất nhiều tâm tư lên người cô, thậm chí còn vì cô mà trở về Đài Loan, chuyện này vốn không giống tác phong của hấn.

Thế nhưng lại để ý việc cô ở bên người đàn ông khác..... Trước kia khi quen bạn gái, hấn chưa bao giờ để ý như vậy.

Hấn vẫn cho rằng nên hợp tụ chán tán, nhìn bạn gái kết giao ở bên người đàn ông khác hấn cũng không ghen tị ; Rõ ràng chia tay, hấn cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng mới nghĩ đến Đan Tiểu Phù có thể ở bên người đàn ông khác, nghĩ đến hình ảnh kia, trong lòng liền dâng lên một cỗ tức giận, thậm chí muốn động thủ đánh người đàn ông kia.

Cảm giác đột nhiên tới này dọa đến Thiệu Duẫn.

Hấn làm sao vậy ?

“Sao lại không nhảy nữa?” Hấn đột nhiên dừng lại bất động, Đan Tiểu Phù nghi hoặc nhìn hấn.

Thiệu Duẫn trừng mắt nhìn cô, sắc mặt đột nhiên âm trầm dọa người.

“Làm sao vậy ?” Êm đẹp, sao hấn lại đột nhiên biến sắc mặt ?

Tâm Thiệu Duẫn đột nhiên loạn cả lên, nhìn cô gái trong lòng, tâm tư của hấn một mảnh hỗn loạn, hấn phát hiện hình như mình quá mức để ý cô.

Đây không phải hiện tượng tốt !

Hấn buông cô ra, tạo khoảng cách với cô.

“Thiệu Duẫn ?” Hành động của hấn làm cho cô sùng sốt, vẻ mặt của hấn cũng làm cho cô bất an.

Hắn chớp mắt, lòng bối rối làm cho hắn không kịp nghĩ, lập tức thốt ra : “Anh nghĩ chúng ta nên chia tay.”

“Cái gì ?” Đan Tiểu Phù kinh ngạc.

“Tôi nay anh qua ở chỗ Allen.” Cầm lấy hành lý, hắn không nhìn cô, nhanh chóng cất bước rời đi.

Đan Tiểu Phù kinh ngạc nhìn hắn rời đi, tiếng chuông trên tường vừa vãn vang lên, mà trong phòng chỉ còn lại một mình cô, lòng của cô một mảnh mờ mịt.

Qua sinh nhật , quà sinh nhật của cô cũng rời đi.

Trước khi rời đi, hắn nói với cô..... Chia tay ?

“Cho nên, hai người chia tay ?” Đồ Vu Luân cắn răng, neho mày, sắc mặt không tốt nhìn Thiệu Duẫn.

“Ừ !” Thiệu Duẫn trả lời có lệ, tâm tư phiền chán nhủ mày.

Hắn cầm hành lý đi vào nhà Đồ Vu Luân, quăng hành lý qua một bên, một câu cũng chưa nói, khuôn mặt bình tĩnh trả lời vấn đề của Đồ Vu Luân.

Xem sắc mặt Thiệu Duẫn khó coi, Đồ Vu Luân tưởng Đan Tiểu Phù chọc giận Thiệu Duẫn, còn nói giỡn : “Không phải Tiểu Phù luôn ngoan ngoãn phục tùng cậu sao ? Lần này sao lại chọc cậu giận ? Còn để cậu mang hành lý chạy tới chỗ tớ thế này ?”

Ai ngờ Thiệu Duẫn lại trả lời hắn một câu — hắn và Đan Tiểu Phù chia tay.

Lúc này Đồ Vu Luân cũng không còn tâm tình nói giỡn : “Cậu từ Newyork trở về là để nói chia tay trong ngày sinh nhật của cô ấy ?” Nếu đúng, hắn chắc chắn sẽ đánh cậu ta !

Cho dù là anh em, nhưng lòng bàn tay vẫn hướng vào bên trong. Hắn là người trong trần, ai dám bắt nạt người trong trần, chắc chắn hắn sẽ không khách khí ! Lại nói giao tình của hắn và Đan Tiểu Phù cũng không phải là bình thường, hơn nữa Đan Tiểu Phù thích Thiệu Duẫn bao nhiêu, hắn đều xem ở trong mắt.

Thân là bạn trai trước của cô gái kia, hắn cũng chưa hưởng thụ qua đãi ngộ như Thiệu Duẫn, hơn nữa hắn cũng chưa thấy Đan Tiểu Phù đối tốt với bạn trai như vậy, chỉ có Thiệu Duẫn, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô cung chiêu một người đàn ông như vậy.

Mà bây giờ người này thế mà nói với hắn, cậu ta và Đan Tiểu Phù chia tay ? Nghĩ cũng biết nhất định là Thiệu Duẫn đưa ra lời chia tay, người này tốt nhất nên cho hắn một lý do rõ ràng, nếu không hắn nhất định giết cậu ta rồi kéo dài ra sau núi !

“Này ! Nói chuyện đi!” Gặp Thiệu Duẫn không hé răng, Đồ Vu Luân tức giận rống lên.

Thiệu Duẫn sắc mặt tối tăm liếc hắn một cái : “Tớ không có tâm tình âm ỷ với cậu.” Tâm tình hắn bây giờ đã đủ phiền, họ Đồ tốt nhất đừng nữa đến gần hắn, muốn đánh nhau hắn cũng sẽ không thua!

“Ông đây cũng không muốn âm ỷ với cậu, nhưng đừng quên bây giờ cậu đang ở nhà của tớ.” Dù gì hắn cũng là chủ, người này tốt nhất thức thời một chút.

Thiệu Duẫn trực tiếp không trả lời, cầm lấy hành lý chuẩn bị chạy lấy người.

“Này !” Đồ Vu Luân liếc mắt xem thường, hắn sao lại quên, tính tình người này so với hắn còn kém hơn, cứng đầu với cậu ta chỉ có tan rã trong không vui.

“Được được được, chúng ta từ từ ngồi xuống một chút.” Hắn nhấc tay đầu hàng, lại đưa một tay khuyên Thiệu Duẫn : “Ngồi xuống, hai người chúng ta tán gẫu một chút, có thể chứ ?”

Thiệu Duẫn liếc hắn một cái, buông hành lý, phiền muộn ngồi ở bên cửa sổ.

“Này !” Đồ Vu Luân lấy một lon bia đưa cho hắn.

Thiệu Duẫn mở bia ra, hung hăng hớp mấy ngụm.

Đồ Vu Luân cũng mở lon bia, không nói gì nhiều, liền lẳng lặng bồi hắn uống bia.

“Allen, nhìn thấy tớ xuất hiện ở đây, cậu có cảm giác gì ?” Thiệu Duẫn đột nhiên mở miệng.

Đồ Vu Luân liền trả lời : “Đương nhiên là bị dọa a.” Thiệu đại luật sư là một nhân vật lớn, lại đột nhiên trở về Đài Loan, đến trấn nhỏ xa xôi này của bọn họ : “Là vì sinh nhật Tiểu Phù mà trở về sao ?”

Thiệu Duẩn không trả lời, chỉ hỏi tiếp : “Cậu có từng thấy tớ vì phụ nữ mà làm ra loại chuyện ngu xuẩn này sao ?”

“Đương nhiên không có, cậu là hình tượng một người đàn ông phong độ luôn đối tốt với phụ nữ, luôn ôn nhu sẵn sàng, nhưng cậu chưa bao giờ vì phụ nữ mà chậm trễ chính sự gì của cậu. Cậu trước kia quen bạn gái ở bên nhau chưa từng vượt qua ba tháng, bởi vì các cô ấy đều chịu không nổi cậu đối với tất cả phụ nữ đều tốt như nhau, nhưng cũng không tốt giống nhau, bởi vì cậu sẽ không vì các cô ấy mà thay đổi cá tính của cậu, lại càng không nói lời ngon ngọt.”

Người này nhìn như dễ ở chung, có phong độ, giống như bạch mã vương tử, nhưng trên thực tế căn bản là người đàn ông tự đại không hơn không kém.

Hà ? Nói như vậy, hẳn ở bên Đan Tiểu Phù gần một năm, thật đúng là lâu ngoài ý muốn, hơn nữa thế mà còn vì sinh nhật Đan Tiểu Phù bay gấp từ Newyork về.....

Đồ Vu Luân đột nhiên nghiêng ngả, hẳn đánh giá Thiệu Duẩn, nhìn tơ máu trong đôi mắt của cậu ta, có thể thấy được cậu ta bận rộn bao nhiêu, Thiệu đại luật sư rõ ràng bề bộn nhiều việc lại có bộ dáng như bây giờ này.....

“A Duẩn, cậu đối với Tiểu Phù hình như không giống.....”

Thiệu Duẩn rũ mắt, yên lặng uống bia, hẳn cũng hiểu được hẳn đối Đan Tiểu Phù không giống. Vì một câu của cô, hẳn liền gấp trở về ; biết cô thích uống trà, hẳn cố định gửi tặng Đại Cát Linh mà cô thích uống ; cô sẽ không nấu cơm, nấu nướng chỉ giới hạn trong mỳ ăn liền, khi hai người ở chung, đều là hẳn xuống bếp, liền bởi vì cô nói cô thích ăn đồ ăn hẳn làm.

Hắn tuy rằng làm sắc mặt cho cô xem, nhưng cuối cùng vẫn sẽ nấu cho cô ăn, sau đó nhìn bộ dáng cô ăn ngon lành, môi của hẳn sẽ nhẹ nhàng gọi lên.

Hắn thích sạch sẽ, mỗi lần nhìn cô ném loạn đồ đạc, vừa nhìn thấy hẳn liền tức giận, sau đó giống bà quản gia vừa cần nhàn vừa dọn dẹp. Sau khi dọn xong, cô sẽ ôm hẳn, làm nũng hôn hẳn, hẳn chịu không nổi đẩy cô ra, cô lại không thuận theo tiếp tục dính lại đây, dính đến hẳn không thể làm gì, tức giận đầy mình nhưng cô dính trên thực tế tự nhiên bị dập tắt.

Thời gian bọn họ ở chung không nhiều lắm, nhưng mỗi ngày gặp mặt chat webcam, một ngày không cùng cô chat webcam, hẳn liền cảm thấy thiếu cái gì đó.

Vốn dĩ là bị cô kích tướng mới có thể xúc động ở bên cô, nhưng sự tình phát triển lệch khỏi quỹ đạo của hẳn đoán trước, thậm chí hẳn còn bất giác bị cô ảnh hưởng.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, hẳn đột nhiên không thể nhận, cảm giác chính mình trở nên không giống chính mình, lại là vì cô gái kia.....

Thiệu Duẩn nhíu chặt mi : “Allen, tớ bị cô ấy ảnh hưởng quá lớn, như vậy không được.” Hẳn không thể nhận, cô gái kia lại có thể làm cho hẳn phát cuồng.

“Hả?” Đồ Vu Luân sững sờ, không hiểu ý của hẳn.

“Cậu không hiểu sao ?” Thiệu Duẩn kích động nhìn hẳn : “Tớ thế mà giống như người điên trong ba ngày bắt tay xử lý hết tất cả công việc, sau đó giống một tên ngốc chạy tới nơi này, bởi vì cô ấy nói sinh nhật cô ấy muốn nhìn thấy tớ, chết tiệt ! Sao tớ lại làm loại chuyện ngu xuẩn này ?”

“Không chỉ như vậy, tâm tình của tớ luôn phập phồng theo từng lời nói của cô ấy. Ở trước mặt cô ấy tớ như một tên nhóc ngây thơ, đôi ba câu đã bị cô ấy chọc tức giận, lại dễ dàng bị cô dỗ mừng rỡ như điên. Cô ấy đem ăn tờ gấu gạo, tớ lại một chút tự giác cũng không có, hơn nữa nghĩ đến cô ấy có thể ở bên người đàn ông khác, tớ liền tức giận đến sắp phát điên, chết tiệt, tớ sao thế này ?”

Thiệu Duẩn phát điên rồ, khi nào thì hẳn để ý một phụ nữ đến như vậy ?

“À.....” Đồ Vu Luân nghe vậy sững sờ sững sờ : “Cho nên, cậu muốn chia tay ?”

“Đúng, cho nên tớ mở miệng nói chia tay.” Hẳn cảm thấy tất cả đều rối loạn, như vậy không được, hẳn muốn mọi chuyện khôi phục bình thường, hẳn muốn bản thân trở lại bình thường.

“À.....” Đồ Vu Luân hiểu được, hẳn thân thủ vô nhẹ vai Thiệu Duẩn : “Đứa nhỏ đáng thương, cậu đang sợ hãi.”

“Cái gì ?”

Thấy Thiệu Duẩn không hiểu, Đồ Vu Luân nói lời thăm thía nhìn hẳn : “A Duẩn, cậu là bị tình yêu dọa sợ.” Đứa ngốc ngây thơ !

“Cái gì ?” Tình yêu ? Thiệu Duẩn trừng hẳn : “Cậu đang nói nhắm gì vậy ?”

“Đúng, tình yêu, A Duẩn, cậu yêu Tiểu Phù !”

Hà ? Về mặt Thiệu Duẩn giật mình ngạc nhiên.

Hắn yêu Đan Tiểu Phù ? Yêu cô gái luôn làm cho hẳn cảm tức kia ?

Thiệu Duẩn muốn cười, nhưng nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Đồ Vu Luân, hẳn lại cười không nổi, trong lòng tràn đầy rung động, làm sao có thể.....
Làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hắn yêu Đan Tiểu Phù? Làm sao có thể?

Thiệu Duẩn không tin, không phải Đan Tiểu Phù không tốt, mà là hắn chưa từng nghĩ mình sẽ yêu cô, hoặc là, lần đầu tiên có loại cảm giác này, lần đầu tiên vì một cô gái mà trở nên không giống chính mình.

Hắn không thể chấp nhận, Đồ Vu Luân nói hắn bị tình yêu dọa, nhưng làm sao có thể? Hắn không phải chưa từng quen bạn gái, hắn yêu nhiều đến mức ngay cả bản thân cũng không đếm được.

Nhưng Đồ Vu Luân lại hỏi hắn: “Đó xem là yêu thật sự sao? Cậu từng lo được lo mất với những mối quan hệ trước chưa? Hoặc là, có cảm thấy bất an, sợ hãi bạn gái trước yêu người đàn ông khác không?”

Không có, hoàn toàn không có.

Quan hệ nam nữ hắn luôn thành thạo, cho dù bạn gái nói chia tay, hắn cũng cười cười chúc phúc đối phương, sau đó lại quen cô gái kế tiếp.

Hắn chưa bao giờ bị con gái ảnh hưởng, trừ.....

Nghĩ đến Đan Tiểu Phù, trong lòng hắn chấn động, nhìn ánh mắt “Xem đi” của Đồ Vu Luân, hắn có loại cảm giác bị nhìn thấu.

Nhưng nỗi lòng càng hỗn loạn, cuối cùng, hắn bỏ chạy!

Rời trần nhỏ, về nhà, người trong nhà nhìn thấy hắn cũng bị dọa nhảy dựng, không ngờ hắn sẽ đột ngột về Đài Loan, liền tiếp hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không muốn giải thích, cũng không có tâm tình, chỉ qua loa nói hắn được nghỉ ngơi vài ngày.

Chỉ là, mặc dù ở xa, nhưng tâm hắn lại phảng phất vẫn ở trần nhỏ, nói chia tay với cô, cô có cảm giác gì?

Sẽ khổ sở thương tâm sao? Hay là không cần?

Hắn rời đi hai ngày, cô không đi tìm hắn, ngay cả điện thoại cũng không gọi, giống như cứ chấp nhận như vậy..... Nghĩ vậy, Thiệu Duẩn không khỏi mím môi.

Cô không hề phản ứng làm cho hắn cảm thấy buồn bực, hắn vốn nghĩ nếu cô đến cầu hắn, hắn sẽ, hắn sẽ..... Thu lại câu chia tay kia sao?

Phát hiện mình có ý niệm này trong đầu, Thiệu Duẩn cảm thấy buồn cười, hắn làm sao vậy? Điểm này cũng không giống hắn, vốn không giống người luôn kiên quyết quyết đoán kia.

Hắn luôn rõ ràng mình muốn cái gì, cũng không để tâm tư mình vì con gái mà rối loạn, nhưng vì sao khi gặp cô gái kia liền hoàn toàn rối loạn? Nguyên tắc của hắn, bình tĩnh của hắn, tâm tư của hắn, tất cả đều bị cô làm hỗn loạn.

Mà cô gái kia cũng không đau không thương, cho dù hắn rời đi, cô cũng không có tin tức gì, đây tính cái gì? Chỉ có hắn một người phiền muộn, nôn nóng, tức giận, vì cô mà biến mình thành đứa ngốc.

Rõ ràng chia tay là hắn nói ra, nhưng vì sao hắn lại có cảm giác mình bị vứt bỏ?

Thiệu Duẩn phiền chán nâng trán, khóe mắt lại ngấm đến túi giấy đặt một bên, trong túi giấy là trà Đại Cát Linh cô thích uống nhất, đó là hắn mang về cho cô.

Hắn lấy giấy túi, vốn tưởng tự mình sẽ đưa cho cô, cô nhất định sẽ vui vẻ cười hí hất, sau đó ôm lấy hắn, cho hắn một cái hôn.....

Thiệu Duẩn nhướn cánh môi, mắt nổi lên dụ dằng chính mình cũng không nhận thấy được.

Mẹ Thiệu mở cửa ra, nhìn thấy vẻ mặt của con liền hơi hơi sùng sốt. “Tiểu Duẩn?”

“Mẹ.” Thiệu Duẩn ngẩng đầu.

“Con đang nghĩ gì vậy?” Mẹ Thiệu đi vào phòng, tò mò hỏi con. Lần đầu tiên bà thấy vẻ mặt này của con mình.

Thân là người từng trải, bà đương nhiên biết bộ dạng vừa rồi của con đại biểu cho cái gì, nhưng ai đã làm cho con bà có vẻ mặt này? Là Salsa sao?

“Không có gì.” Thiệu Duẩn thần nhiên nói. “Có chuyện gì sao?”

Biết con không muốn nói, mẹ Thiệu cũng không ép, đưa cái thùng trong tay cho hấn. “Con có chuyển phát nhanh.

“Chuyển phát nhanh?” Thiệu Duẩn nhận lấy cái thùng, lúc nhìn thấy địa chỉ trên bưu ký thì sùng sốt, sau đó rất nhanh mở hộp giấy ra, vừa thấy thứ bên trong, hấn giật mình ngốc ra.

Mẹ Thiệu cũng tò mò nhìn vào thùng Quần áo và gấu bông? Còn có dao cạo râu và bàn chải đánh răng, tiểu Duẩn, sao lại có người gửi mấy thứ này cho con?”

Thiệu Duẩn trừng mắt nhìn thứ trong thùng, bên trong đều là đồ dùng của hấn, hoặc nên nói là đồ dùng của hấn ở chỗ Đan Tiểu Phù. Mà tầm mắt của hấn vẫn dừng lại trên con gấu bông.

Đó là một con gấu bông màu rậm nắng, mặc tây trang màu lam, đeo nơ màu đen, vẻ mặt có điểm khốc, gấu bông là một đôi, một con gấu bông khác mặc váy màu hồng nhạt đeo nơ trắng bạc.

Hấn nhớ rõ cặp gấu bông này là khi hấn và Đan Tiểu Phù đi dạo chợ đêm, cô thấy mấy cặp thú bông liền hưng phấn muốn hấn gấp cho cô.

Hấn cảm thấy nhàm chán, không có hứng thú với trò này, nhưng cô lôi kéo cánh tay hấn, mở to đôi mắt, làm nũng xin hấn.

Hấn bị cô cầu không có cách nào, thuận theo ý cô gấp thú bông, nhưng gấp vài lần đều không được, cuối cùng hấn không còn kiên nhẫn, muốn mua trực tiếp.

Cô lại không muốn, nói không phải hấn gấp cô không cần, nếu hấn gấp không được thì thôi.

Nghe được lời của cô, hấn không thích. Cái gì hấn làm không được?

Cô nói như thế, chắc chắn hấn sẽ gấp được cho cô xem!

Hấn lấy hết tiền lẻ trên người, sắp gấp được gấu bông đến nơi, vẫn thất bại.

“Thôi được rồi, bỏ đi!” Đan Tiểu Phù nhìn không được.

“Câm miệng!” Chết tiệt, hấn không tin gấp không được. “Em đừng âm ỹ, sẽ làm anh phân tâm”

Hấn nắm tay cầm, làm cái gấp nhắm ngay gấu bông, sau đó ấn nút.

Cái gấp đi xuống gấp lấu gấu bông, hấn căng thẳng nhìn chăm chăm cái gấp, nhìn cái gấp chậm rãi di động, sau đó buông ra, rốt cuộc gấu bông cũng ra khỏi máy.

“Được rồi! được rồi! em xem em xem! Được rồi!” Hấn hưng phấn kêu to, cầm lấy gấu bông đặc ý khoe với cô.

“Tuyệt quá tuyệt quá, vỗ tay vỗ tay.” Nhìn hấn giống như đứa nhỏ to xác, Đan Tiểu Phù cũng cười, còn nhấc tay vỗ vỗ đầu hấn.

“Đan Tiểu Phù!” Động tác của cô rước lấy cái nhìn chăm chăm của hấn, Thiệu Duẩn nhất thời nhận thấy mình luống cuống, xấu hổ nhìn bốn phía, sau đó ảo não trừng cô.

“Của em!” Hấn quăng gấu bông cho cô.

“Cám ơn.” Ôm gấu bông, cô vui vẻ cười với hấn.

“Thật là, cái này có gì tốt.” Hấn còn ảo não, nghĩ đến vừa rồi mình thế mà giống như con nít hưng phấn kêu to liền cảm thấy mặt mặt.

“Thực đáng yêu nha, hơn nữa anh không biết con gấu này rất giống anh sao?” Cô chỉ vào con gấu mặc tây trang.

“Làm sao giống?” Hấn trừng cô.

“Biểu tình hung ác giống nha!” Đan Tiểu Phù cười ôm lấy tay hấn, ngẩng đầu hôn một cái lên gương mặt đầy mồ hôi của hấn. “Cám ơn anh đã gấp gấu bông cho em”

“Hừ!” Hấn hừ nhẹ, nhưng mà tâm tình tốt hơn nhiều.

“Anh xem, đây là một đôi, giống như chúng ta vậy.” Cô cười phe phẩy gấu bông trên tay, sau đó tròn mắt vừa chuyển, nhấn chớp mũi nhìn hấn. “Nói

cho anh biết, nếu ngày nào đó em đưa con gấu này cho anh, có nghĩa là em không cần anh nữa.” Giọng điệu của cô giống đang nói cười, hoặc như là nói thật.

Khi đó hấn nghe xong không cho là đúng, nhưng bây giờ.....

Nhìn gấu bông trong thùng, trong đầu Thiệu Duẫn lại hiện lên câu nói kia của cô -- nếu ngày nào đó em đưa con gấu này cho anh, có nghĩa là em không cần anh nữa.

Cô giận hấn, còn con gấu bông này, là phản ứng của cô?

Thật đúng là đơn giản lại trực tiếp! Cầm lấy gấu bông, Thiệu Duẫn giống như nghe được Đan Tiểu Phù ghé vào lỗ tai hấn nói: “Em không cần anh.”

Nói chia tay là hấn, nôn nóng không chịu nổi là hấn, lo được lo mất là hấn, mà cô lại rõ ràng dùng một con gấu bông trả lời hấn.

Thiệu Duẫn nói không nên lời cảm giác trong lòng ra sao, toàn bộ khuôn mặt anh tuần trầm xuống, cánh môi cũng mím chặt thành một đường.

Hấn tức giận trừng mắt nhìn gấu bông trên, cảm giác được lửa trong ngực bắt đầu nổi lên.

Cô gái kia.....

Nhìn sắc mặt con, mẹ Thiệu thật cẩn thận mở miệng: “Tiểu Duẫn, không phải con bị cô gái nào bỏ đấy chứ?”

Nghe mẹ nói, Thiệu Duẫn không khỏi cắn răng.

Đúng! Mở miệng nói chia tay là hấn, nhưng người bị vứt bỏ cũng là hấn.

Cô gái kia..... Kia cô gái vốn không cần hấn!

Hấn tức giận đến mất lý trí, cầm lấy di động trực tiếp gọi cho cô, ai dè lại truyền đến câu: “Thực xin lỗi, số máy vừa rồi đã tạm dừng sử dụng, mong quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Nghe được giọng nói đều đều từ điện thoại truyền ra, mặt Thiệu Duẫn đều đen.

Được, tốt lắm! Đan Tiểu Phù, xem như em lợi hại!

Đan Tiểu Phù biết Thiệu Duẫn nhận được gấu bông nhất định sẽ tức đến phát điên, cô muốn hấn phát điên, tốt nhất tức đến mất đi lý trí mà tìm đến cô.

Sau đó, cô chắc chắn sẽ cho hấn xem, chia tay cô sẽ thế nào.

Không có hấn, cô vẫn vui vẻ sống qua ngày, tuyệt không bi thương đau lòng tổn hao tinh thần; Cho dù sẽ, cũng sẽ không cho hấn nhìn thấy.

Chia tay?

Còn ngay trong ngày sinh nhật của cô?

Cô chưa kịp cảm động vì hấn trở về, thế mà hấn lại đột nhiên mở miệng nói chia tay cô?

Mặc kệ nguyên nhân chia tay là cái gì, cô hoàn toàn bị tên đàn ông chết tiệt kia chọc giận, được, hấn muốn chia tay, vậy cô càng rạch ròi với hấn.

Hơn nữa sẽ làm hấn đau hơn cô!

Cô cố ý sửa sang lại đồ của hấn ở nhà cô, bỏ hết vào thùng, đặt con gấu bông lên trên cùng -- làm cho người ta tức giận phương pháp tốt nhất chính là cái gì cũng không nói, trực tiếp dùng hành động.

Người đàn ông kia cao ngạo tự trọng như vậy, cô tin hấn nhất định sẽ chịu không nổi, nhất định sẽ gọi cho cô, ha! Cô sớm tắt máy rồi.

Sau đó, cô sẽ chờ.

Thứ đó gửi đi không đến hai ngày, Thiệu Duẫn sẽ đến trấn nhỏ, đây là cô đoán trước, nhưng cô không đoán được hấn còn dẫn theo người đến.

Dựa vào cửa, cô nhìn Nghiêm Vũ Toa ngồi trong xe, lại chuyển mắt qua Thiệu Duẫn đứng ở cửa, cánh môi nhướn nhẹ, hơi nhúm mày.

“Có chuyện gì sao?” Đến còn mang theo cô gái này, hấn muốn thị uy với cô sao? Ngay thơ!

Thiệu Duẫn vốn là một bụng lửa, điện thoại của cô không gọi được, hấn không chút nghĩ ngợi lập tức muốn lái xe đến trấn nhỏ, trước khi đi, Nghiêm Vũ Toa lại đột nhiên xuất hiện ở nhà hấn.

Cô nghe hấn muốn tới trấn nhỏ, cũng muốn đi theo, từ đầu hấn đã từ chối, nhưng cô kiên trì, mẹ cũng đột nhiên mở miệng muốn hấn mang theo cô đi.

Mẹ đã mở miệng, Nghiêm Vũ Toa lại dán hán, hán phien đến sắp phát điên, lười nói thêm, muốn đi liền đi! Tùy, hán thăm muốn chạy nhanh tìm cô gái chết tiệt đó nói cho rõ ràng.

Nhưng vừa thấy Đan Tiểu Phù, hán lại từ nghèo, đáng chết, hán là luật sư nha! Nghèo từ là cái quỷ gì? Hán vừa thấy cô, đột nhiên lại không biết nên nói cái gì.

Nói chia tay là hán, cô đem đồ của hán gửi cho hán, điều này thực bình thường, hán dựa vào cái gì chất vấn cô? Tuy rằng cô rõ ràng trực tiếp, lại còn ký gửi cho hán, còn tại bỏ gấu bông phía trên, ý tứ trong đó hán vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà, hán nói chia tay trước, cô làm thế hán là đúng.

Mà hán, lại vì hành động của cô mà đánh mất lý trí, xúc động chạy đến nhà cô, buồn bực muốn tìm cô tính toán sổ sách, hán có thể dùng tư cách gì?

Lúc này Thiệu Duẫn mới nghĩ đến, hán hoàn toàn không có lý do hùng hăng với cô, bởi vì người đuổi lý là hán.

“Anh.....” Hán há mồm, lại không biết nên nói cái gì, rũ mắt nhìn túi giấy trên tay, hán ho nhẹ một tiếng, vuron tay đưa cho cô. “Cái này cho em.”

“Cái gì vậy?” Nhìn túi giấy, Đan Tiểu Phù con người chuyển đi chỗ khác.

“Hồng trà là thứ em thích nhất, không phải sao?” Lửa giận hừng hực khi ra cửa, không biết tại sao, hán liền thuận tay đem giấy túi này theo.

Thiệu Duẫn cảm thấy mình thật sự có bệnh, vì sao khi bị cô làm tức giận đến phát điên còn nhớ rõ đem theo hồng trà cô thích uống nhất?

Hơn nữa bọn họ đã chia tay.....

“Cám ơn.” Đan Tiểu Phù nói lời cảm tạ với hán, nhưng lại không nhận túi giấy. “Nhưng tôi không uống hồng trà.”

“Nhưng không phải em thích.....”

“Ngấy rồi.” Ngắn ngủn hai chữ, làm cho những lời Thiệu Duẫn định nói nghẹn lại nơi yết hầu, “Tôi uống ngứa, không còn hứng thú với hồng trà.”

Lời của cô giống như gai, đâm mạnh và tim Thiệu Duẫn.

Hán kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy túi giấy trên tay thật nặng, cô ngứa? Ngấy hồng trà hay là hán?

“Em đang giận sao? Bởi vì anh nói chia tay, cho nên em tức giận?” Trước kia cô không nói chuyện với hán như vậy.

Cảm thấy lời của hán nói thật buồn cười, Đan Tiểu Phù nhin không được cười ra tiếng, “Anh cảm thấy tôi giống nhưng đang tức giận lắm sao?”

Thiệu Duẫn nhìn chăm chăm cô. “Chúng ta chia tay, em không có cảm giác gì?”

Đan Tiểu Phù mỉm cười, cười đến vô tội lại ngọt ngào. “Những chuyện không quan trọng, muốn tôi có cảm giác gì?” Cô hỏi lại hán.

“Không quan trọng?” Hán lặp lại lời của cô. “Đây là câu trả lời của em?” Hán nói chia tay, cô chỉ cảm thấy như vậy?

“Nếu không thì sao? Người nói chia tay là anh.” Cho nên anh đừng có bày biểu tình bị thương ra với bà đây, cô sẽ không mềm lòng.

“Đúng vậy! Là anh.....” Thiệu Duẫn rũ mắt.

Đáng giận! Bộ dáng của hán làm lòng Đan Tiểu Phù tê rần, có phải cô hơi quá đáng hay không? Cô chiều hán thành thói quen, không thể nhìn bộ dáng hán khổ sở.

Mím môi, lúc cô đang muốn mở miệng, Nghiêm Vũ Toa lại đột nhiên đi đến bên người Thiệu Duẫn, vuron tay ôm lấy cánh tay hán, bày ra tư thái thân mật.

“A Duẫn, hai người vẫn chưa nói xong sao?”

“Salsa.....” Thiệu Duẫn hơi nhíu mày, muốn rút tay ra, nhưng Nghiêm Vũ Toa lại ôm thật chặt, nếu hán dùng sức sẽ làm cô khó xử, đành phải dừng lại động tác.

Nghiêm Vũ Toa quay đầu nhìn về phía Đan Tiểu Phù. “Hi, cô hán là biết tôi?” Cô ở trong xe chờ không được, lại không nghe bọn họ nói cái gì, cho nên quyết định chủ động.

“Tôi là Nghiêm Vũ Toa, vợ sắp cưới của A Duẫn.” Cô cười giới thiệu chính mình.

Nghe được lời của cô, mày Thiệu Duẫn nhăn càng chặt, vốn định mở miệng phủ nhận, nhưng lại dừng lại, hán nhìn về phía Đan Tiểu Phù, muốn nhìn xem cô sẽ có phản ứng gì.

“Xin chào.” Đan Tiểu Phù mỉm cười lại, “Tôi biết cô, tôi có đọc chuyện của cô và Thiệu luật sư trên tạp chí.”

Thiệu luật sư?

Nghe Đan Tiểu Phù xưng hô, Thiệu Duẫn nheo mắt nhìn cô.

“Xem ra việc vui của hai người thật sự gần tới rồi, chúc mừng.” Đan Tiểu Phù hào phóng chúc phúc, quay đầu cười mở miệng nói với Thiệu Duẫn. “Thiệu luật sư, đến lúc đó nhớ gửi thiệp mời cho tôi nhé! Tôi nhất định sẽ mang phong bì thật dày tham gia hôn lễ của hai người.”

Nghe được lời của cô, Thiệu Duẫn mỉm môi càng chặt, con ngươi đen hiện lên lửa giận.

Đan Tiểu Phù lại không nhìn sắc mặt của hắn, “Ngại quá, tôi còn có việc, không nói chuyện với hai người được nữa.” Nói xong, cô lập tức đóng cửa.

Cửa đóng lại, Thiệu Duẫn lập tức đẩy Nghiêm Vũ Toara , sau đó nâng lên chân, dùng sức đá cửa.

“A Duẫn!” Nghiêm Vũ Toa bị động tác của hắn dọa, kinh ngạc nhìn hắn. “A Duẫn anh làm sao vậy?”

Đá, đá cửa? Mắt cô lộ ra không dám tin, đây là Thiệu Duẫn tao nhà có lễ cô quen sao?

Thiệu Duẫn không trả lời, thô bạo đá văng cửa.

Tiểu Phù đơn độc trong phòng cũng bị động tác của hắn dọa ngây người, trừng mắt nhìn cửa bị đá văng, cô kinh sợ rống to: “Thiệu Duẫn, anh làm gì vậy?”

“Salsa, em lái xe về trước đi.” Thiệu Duẫn lạnh nhạt nói với Nghiêm Vũ Toa, sau đó đi vào phòng, dùng sức đóng cửa lại.

Hắn quyết định muốn nói rõ ràng với cô gái này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cửa bị đóng, cô nam quả nữ chung sống một phòng, người đàn ông khí thế hung mãnh, khuôn mặt anh tuấn lạnh đến dọa người, nhưng Đan Tiểu Phù cũng không sợ.

Cô xoay người cầm lấy điện thoại, rất nhanh nói vài câu. “Này, tôi muốn báo nguy, có người xông vào nhà dân..... Cô hỏi là ai? Đúng, chính là họ Thiệu!” Cô xoay người nhứ mày nhìn hắn, ý rất rõ ràng -- mau rút, bằng không cô sẽ cho hắn vào cảnh cục.

Hắn không để ý tới uy hiếp của cô, cất bước đi tới hướng cô, dùng sức đem kéo cô vào trong lòng, cúi đầu thô lỗ hôn cô.

“Ừm.....” Tay cầm điện thoại nhẹ buông, Đan Tiểu Phù liều mạng giãy dụa, tay đánh vào vai hắn, đẩy hắn ra.

Cánh môi mím chặt, không cho hắn xâm nhập dù chỉ một chút ít.

Hắn kéo tay cô ra sau người, cánh tay ôm chặt thắt lưng của cô, làm cho thân thể cô kề sát hắn, răng nanh dùng sức cắn môi của cô.

A..... Đau đớn làm cô theo bản năng mở miệng, lưỡi dài lập tức thô bạo tham nhập, đảo qua hàm răng, bá đạo đoạt lấy hô hấp của cô.

Thiệu Duẫn kịch liệt hôn cô, ôm cô vào trong ngực, hôn cô, thể này hắn mới thừa nhận mình rất muốn cô.

Hắn thừa nhận, hắn thua, hắn yêu cô.

Mấy ngày nay giãy dụa, không thể tin mình sẽ vì một cô gái mà thay đổi, không thể tin được mình lại thích cô gái đáng giận này.

Nhưng lúc này giờ phút này, ôm cô, hôn cô, Thiệu Duẫn phát hiện chính mình rốt cuộc trốn tránh không được, rốt cuộc không thể phủ nhận, hắn thật sự yêu cô.

“A!” Cô gái này lại cắn hắn?

Thiệu Duẫn nhứ mày buông nhuyễn môi ra, môi của hắn bị cô cắn nát, hơi chảy máu. “Em cắn anh.”

“Không chỉ vậy.” Cô nhắc chân dùng sức đá vào đầu gối hắn.

Thiệu Duẫn đau đến lui ra sau, cái tay ôm cô vì đau đớn mà buông ra, Đan Tiểu Phù nhanh chóng gỡ tay, dùng sức tát hắn một cái!

Không ngờ cô sẽ tát hắn, Thiệu Duẫn ôm mặt, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô. “Chết tiệt! Em còn đánh anh?” Còn đánh mạnh như vậy, hai má của hắn đau đớn.

“Đổi với sắc lang không nên nương tay.” Cô dùng sức lau môi, thờ phỉ phỉ trừng hắn.

“Sắc lang?” Thiệu Duẫn cũng phát hỏa. “Ai là sắc lang? Em không phải lần đầu tiên bị anh hôn!”

Ngay cả giường bọn họ cũng lên hơn mấy trăm lần.

“Đó là trước kia!” Đan Tiểu Phù hừ lạnh, mắt liếc hắn. “Bây giờ chúng ta chia tay, anh dựa vào cái gì mà hôn tôi?”

“Anh.....” Thiệu Duẫn nhất thời nói không được, rõ ràng hắn là luật sư, mỗi phiên tòa tài hùng biện đều không ngại, làm đối thủ ngậm miệng không nói được một lời, nhưng đối mặt với cô, hắn chỉ có thể làm thủ hạ bại tướng.

“Sao nào?” Hắn còn có cái gì để nói.

“Anh.....” Hắn... hắn không còn lời nào để nói.

“Hôn nữa không phải ngay cả vợ chưa cưới anh cũng đã có?” Cô còn nhớ rõ nhân vật Nghiêm Vũ Toa này.

“Không phải, Salsa không phải vợ chưa cưới của anh.” Thiệu Duẫn vội vàng giải thích. “Anh và cô ấy chỉ là bạn.....”

“Phải không?” Đan Tiểu Phù nhún mày, “Vừa rồi ở cửa rõ ràng cô ấy nói là vợ chưa cưới của anh, anh cũng không phủ nhận nha!” Bây giờ mới nói, không phải đã quá muộn rồi sao!

“Anh chỉ muốn nhìn xem em sẽ có phản ứng gì.....” Ai ngờ cô một chút cũng không để ý, còn cười chúc phúc hắn, một chút dấu vết ghen tị cũng không có.

Cô tươi cười làm cho hắn cảm tức, thấy cô đóng cửa lại, dường như cứ tính đoạn điệu quan hệ cùng hắn như vậy, nhất thời hắn giận, cũng phát hoảng.

Lập tức phản ứng chính là đá văng cửa nhà cô, hắn muốn nói rõ với cô, hắn, hắn hối hận khi nói chia tay!

Nói những lời buồn ngủ này ra khỏi miệng thật sự quá khó, trước kia hắn chia tay bạn gái cũng thực rõ ràng, cũng không hề níu kéo.

Mà lần này chia tay là chính hắn mở miệng, tuy rằng hối hận, cũng cần hắn mở miệng thừa nhận, hắn lại không nhận được mặt mũi.

Thiệu Duẫn thực lưỡng nan, tự tôn cùng tình yêu, hai bên giao chiến trong lòng hắn.

Đan Tiểu Phù không để ý tới hắn, hắn cứ nghĩ cô sẽ giống trước chiều hắn, làm tất cả cho hắn, nhưng hắn đã sai hoàn toàn, không phải người đàn ông của cô, cô sẽ không nể mặt.

Hôn nữa nghĩ đến những lời vừa rồi Nghiêm Vũ Toa nói, tuy hiểu đối phương muốn cô rút lui, nhưng hắn không phủ nhận, không quản mục đích của hắn là gì, cô vẫn tính hết lên người hắn.

“Phản ứng? Muốn nhìn tôi có ăn dấm chua không sao?” Ngây thơ!

Thiệu Duẫn không nói gì, cam chịu.

Đan Tiểu Phù nhìn hắn cười, “Ngại quá, tôi sẽ ghen vì mấy thứ râu ria kia đâu.” Cô đặc biệt nhấn mạnh “Râu ria”.

Râu ria

Mấy chữ này kích thích Thiệu Duẫn. “Râu ria? Anh đối với em chỉ là râu ria? Đan Tiểu Phù, em giỏi thì nói lại lần nữa xem!”

“Đúng! Râu, ria, Thiệu tiên sinh, Thiệu luật sư, anh cho rằng anh vẫn là gì của tôi? Đừng quên, người nói chia tay là.....”

“Anh hối hận!”

“Hối hận?” Hừ, nói ra rồi!

Nếu nói ra, Thiệu Duẫn cũng bằng bất cứ giá nào, mắt mặt liên mắt mặt đi! “Đúng, anh sai rồi! Anh muốn thu hồi câu nói kia!”

“Anh nói thu hồi sẽ thu hồi sao?” Vậy cô tính là cái gì? “Ai để ý anh! Tôi còn muốn cảm ơn anh đã tặng quà sinh nhật này cho tôi! Cảm ơn anh nói chia tay với tôi, như vậy tôi và anh trai trưởng trần mới có tương lai tốt đẹp.”

“Anh trai trưởng trần?” Lại là người đàn ông này! Thiệu Duẫn tức giận bắt lấy tay cô. “Em và hắn ở cùng một chỗ?”

Nhanh như vậy? Bọn họ vừa mới chia tay mà?

“Phải cảm ơn anh nha!” Tức chết anh!

“Đan Tiểu Phù --”

“Khụ khụ, ngại quá, quấy rầy một chút.” Cảnh sát trưởng đứng ở cửa sổ sát đất, ho nhẹ một tiếng.

Đan Tiểu Phù dùng sức hất tay Thiệu Duẫn ra, không chút khách khí trừng hắn. “Này! Nếu anh không đi tôi sẽ cho anh vào cảnh cục đấy!”

“Em dám?” Cô gái chết tiệt!

A..... thách cô sao!

Vậy cô sẽ cho hắn biết cô có dám hay không!

“Hi! Tôi đến báo lãnh.” Đồ Vu Luân cố gắng nín cười, chỉ sợ người đàn ông ngồi bên cạnh sẽ thẹn quá hóa giận.

“Người ở đó.” Nữ cảnh sát trưởng chỉ chỉ Thiệu Duẫn. “Không cần gì, anh cứ trực tiếp đem người đi là tốt rồi.”

Vợ chồng trẻ cãi nhau cô còn phải nhúng tay vào, bảo mẫu của nhân dân thật khó làm.

“Cảm ơn!” Đồ Vu Luân khoát tay. “A Duẫn, đi thôi!” Thiệu Duẫn cũng không động, khuôn mặt anh tuấn âm trầm, lẳng lặng ngồi ở ghế.

Đồ Vu Luân thấy thế đành phải sờ sờ mũi, cũng kéo ghế ngồi xuống, sau đó lấy gói thuốc trong túi ra, đưa một điếu cho hắn.

Thiệu Duẫn nhận lấy.

“Mượn bật lửa.” Đồ Vu Luân vươn tay mượn nữ cảnh sát trưởng cái bật lửa.

Nữ cảnh sát trưởng quăng bật lửa cho hắn, Đồ Vu Luân nhận lấy, giúp Thiệu Duẫn châm thuốc, lại châm cho mình một điếu.

Thiệu Duẫn oán hận hút mấy hơi, mới cắn răng nói. “Cô gái chết tiệt!” Thế mà thật sự làm hắn tiến cảnh cục!

Cảnh cục hắn không xa lạ, thân là luật sư hắn đương nhiên thường thường ra vào nơi này, nhưng lấy thân phận phạm nhân tiến vào cảnh cục chính là lần đầu tiên!

“Cô ấy thế mà còn nói cảm ơn tớ đã chia tay cô ấy, như vậy cô ấy mới có thể ở cùng một chỗ với anh trai trưởng trần, tớ vừa mới chia tay cô ấy, cô ấy liền ở cùng một chỗ với người đàn ông khác!”

“Không là gì a, năm đó tớ và cô chia tay, chưa đến một tuần cô ấy liền quen bạn trai mới.” Đồ Vu Luân lấy chính mình làm ví dụ, lập tức nhận lấy ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm.

Hắn ho nhẹ một tiếng. “Cậu tiếp tục, xem như tớ chưa nói gì.”

Thiệu Duẫn cắn răng, cắn giận vò tóc, “Tớ muốn hợp lại với cô ấy, thế nhưng cô ấy không cần!” Trước kia cô không từ chối hắn như vậy.

Trước kia?

Thiệu Duẫn đột nhiên hiểu được, “Bởi vì khi đó chưa chia tay.....” Cho nên cô sẽ nghe hắn nói, sẽ làm nũng với hắn, sẽ mặc hắn hôn cô, sẽ cười ôm hắn, mà bây giờ.....

Bởi vì chia tay, cho nên mới khác.

Hắn ảo não nhắm mắt lại, hiểu được nguyên nhân thái độ khác thường của cô, hắn không phải người đàn ông của cô, cho nên cô không cần nghe lời hắn, cũng sẽ không nể mặt hắn.

Đó là những thứ bạn trai cô mới có đặc quyền hưởng thụ, mà hắn không còn nữa, cho nên cô sẽ không ngoan ngoãn phục tùng hắn nữa.

Đồ Vu Luân vỗ vai hắn. “Người anh em, cậu suy nghĩ kỹ rồi?”

“Đúng vậy!” Thiệu Duẫn cười khổ. “Toàn bộ đều đã thông.”

Hắn yêu một cô gái hắn chưa từng nghĩ mình sẽ yêu, chỉ biết chọc hắn giận, lại cho hắn kẹo ăn, mà hắn biết rõ xiếc của cô nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn kẹo cô cho, xem cô cười liếc mắt, cái miệng của hắn liền không nhịn được gọi lên.

Vốn không nghĩ thật sự kết giao, hắn lại bất giác bị cô gái kia nắm giữ, người khác nhìn thấy cô nhún nhường, nhưng thực tế người bị ăn gấu gao là hắn.

Hắn bị dọa, nên mới đưa ra đề nghị chia tay, mà bây giờ hối hận, cô gái kia lại không để ý đến hắn.

Đồ Vu Luân rất là đồng tình. “Cậu yêu phải một cô gái đáng sợ.” Hắn rất là đồng tình với vai anh bạn, lại thêm một câu. “Hơn nữa cô ấy chán chán còn ghi hận hơn cả cậu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Đưa ra đề nghị chia tay trong ngày sinh nhật của cô, cô nhất định tức chết rồi, nhưng Thiệu Duẫn lại đột nhiên nở nụ cười. “Allen, cô ấy tức giận có nghĩa là để ý đúng không?”

Hơn nữa vừa rồi cô còn nhắc tới Salsa, tuy rằng cô giả bộ không thèm để ý, nhưng Salsa vẫn có thể làm cô ghen?

Bằng hắn quen biết cô, người cô không thèm để ý, ngay cả nói cô cũng không muốn nói một câu, nhưng vừa rồi cô lại cãi nhau với hắn, mỗi một câu đều có ý muốn chọc hắn tức giận.

Bởi vì để ý, cô mới muốn làm hắn tức giận, làm hắn cũng khó chịu theo.

“Có thể!” Đồ Vu Luân nhún vai. “Vậy cậu tính làm sao bây giờ?”

Muốn Tiểu Phù chấp nhận lại lần nữa, khả năng hắn phải ăn rất nhiều khổ.

“Không biết.” Hắn chưa từng theo đuổi cô gái nào, đều là con gái theo đuổi hắn.

Hai người đàn ông đồng thời quay đầu nhìn về phía cô gái duy nhất trong phòng.

Nữ cảnh sát trưởng đang xem diễn đột nhiên bị hai người nhìn, cô nhún mày, suy nghĩ một chút.

“Cô gái họ Đan không phải người bình thường.” Nói cách khác, cô ấy rất khó theo đuổi.

Cái này, hai người đều là bạn trai “trước” của Đan Tiểu Phù đương nhiên biết.

“Chẳng lẽ lúc hai người cùng một chỗ, cô ấy không nói với anh cô ấy thích cái gì sao?” Nữ cảnh sát trưởng hỏi Thiệu Duẫn.

Thích.....

Thiệu Duẫn đột nhiên nghĩ đến lời nói của cô trong ngày sinh nhật đó.

“Có.....” Sắc mặt của hắn nhất thời u ám.

Thiệu Duẫn chưa từng nghĩ mình sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn này.

Đứng ở trước cửa nhà Đan Tiểu Phù, hắn không ngừng hít sâu, nhưng lại không có dũng khí ấn chuông cửa.

“Này, mau ấn nha!” người vây xem bên cạnh chịu không nổi. “Đã năm phút rồi, chúng tôi còn phải đứng bao lâu nữa!”

“Hê hê! Chàng trai, đừng sợ mất mặt, trực tiếp ấn đi xuống!” Đứng ở đầu, chú Bá nhin không được.

“Làm sai phải biết nhận sai, biết si gần như dừng, có nghe qua chưa?” phía sau, bác Phúc cũng đem thành ngữ ra.

“Bác Phúc, biết si gần như dừng có thể dừng ở đây sao?” Mỹ nữ trưởng trấn khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ai da, rau xanh!” Bác Phúc phát phát tay. “Thiếu niên, chuông cửa không cần ấn sao?”

Ầm ỹ chết!

Thiệu Duẫn sắp phát điên, người khác đang căng thẳng, bọn họ còn ầm ỹ.

Hắn đang muốn quay đầu rống, cửa lại đột nhiên mở ra.

Chịu không nổi tranh cãi ầm ỹ bên ngoài, Đan Tiểu Phù thở phì phì mở cửa. “Ầm ỹ chết đi được, các người ầm ỹ.....” Nhìn thấy Thiệu Duẫn, cô lập tức trừng mắt.

“Anh đứng ở nhà tôi làm gì?” Sau đó lại nhìn mọi người toàn trấn vây quanh bên cạnh, cô ngẩn ngơ. “Các người muốn làm gì?” Vây quanh nhà cô làm cái gì?

“Tiểu Phù nha! Chàng trai này, người ta muốn hát cho cháu nghe!” Bác Phúc thông báo.

Ông già này!

Khuôn mặt tuần tú của Thiệu Duẫn xấu hổ ửng hồng, vừa quẩn vừa giận nhìn Đan Tiểu Phù, trong lòng quả muốn làm thịt ông bác nói nhiều kia.

“Hát?” Đan Tiểu Phù nhú mày, cảm thấy thú vị, dựa vào cửa, hai tay khoanh ngực, đùa cợt nhìn Thiệu Duẫn.

“Loại chuyện nhảm chán vừa cũ rích vừa ngu xuẩn này, Thiệu đại luật sư sẽ làm sao? Bị sét đánh à? Làm sao có thể làm ra loại chuyện buồn cười này được?”

“Anh.....” Thiệu Duẫn bị cô châm chọc nói không nên lời.

“Không cần miễn cưỡng, hợp tị chán tán thôi! Đây không phải nguyên tắc kết giao của anh với các cô gái sao?” Cô không buông tha hắn, tiếp tục châm chọc khiêu khích.

Thiệu Duẫn ngoan ngoãn để cô châm chọc, cúi đầu, một câu cũng không nói.

Đan Tiểu Phù ngậm miệng, mím môi trừng hắn, xú gia hỏa, giả bộ như vậy làm sao cô có thể tiếp tục lãnh phúng nữa? Cuối cùng đành phải hừ lạnh một tiếng, ảo não chải tóc.

Nghe cô hừ nhẹ, Thiệu Duẫn nhìn không được nhướng mày, biết cô vẫn vì hắn mà mềm lòng, hắn nâng mắt nhìn cô, thấy cô nghiêm mặt, mím môi, nhưng không đóng cửa, người vẫn đứng trước mặt hắn.

Hắn không khỏi nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Đan Tiểu Phù lập tức trừng hắn một cái.

Thiệu Duẫn thờ sâu, tuy rằng cảm thấy thực ngu ngốc, thực mất mặt, nhưng hắn quyết định bằng bất cứ giá nào.

“Em là con bướm nhỏ của anh, anh là chàng cao bồi của em, em đứng trước vó ngựa của anh, ghé vào bên tai anh, từ nay về sau anh không còn giương oai.....” Hắn hát bài hát cô hát trong ngày sinh nhật, khi đó cô đứng trên chân hắn, hắn ôm cô khiêu vũ.

“A? Đây là bài gì?” Nhưng bên cạnh có người không nhìn được lên tiếng. “Cái gì mà con bướm nhỏ chàng cao bồi, chưa từng nghe qua, chàng trai à, phải hát bài cô gái trần nhỏ!”

Thật là, mấy chàng trai bây giờ chẳng ai hiểu cái gì gọi là tình ca.

“Đây, tôi hát cho cậu nghe.” Bác Phúc rất nhiệt tình. “Không rõ, không rõ, vì sao anh không thể buông tay, luyến tiếc, tình yêu này, em là cả đời nhất thế không phai.....”

Shit! Ai mạng ông bác này đi đi a!

Thiệu Duẫn phát điên, “Này! Các người có ai chặn miệng ông ấy lại không? Bác à, bác xem diễn thì xem diễn, có thể im lặng chút hay không hả!” Hắn căng thẳng sắp chết, ông bác này lại còn làm loạn!

“Phụt!” Đan Tiểu Phù nhìn không được cười ra tiếng.

Nghe được tiếng cười của cô, Thiệu Duẫn lập tức quay đầu, khuôn mặt tuần tú ảo não, cũng có quẩn.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Đan Tiểu Phù cười càng lớn tiếng hơn nữa.

“Tùy em cười!” Khuôn mặt anh tuần quẩn khôn, bắt đắc dĩ nhìn cô. “Chỉ cần em không giận nữa, anh tùy em cười.”

Đan Tiểu Phù cắn môi nhìn cười, đá rơi dép lê trên chân, đứng trên chân hắn, hai tay ôm cổ của hắn.

Hành động của cô làm hắn sững sốt, ngơ ngác nhìn cô.

“Hửm?” Cô nhú mày, trong mắt vẫn là ý cười.

Thiệu Duẫn vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng vươn tay ôm thắt lưng của cô, ôm cô mở bước chân, nhẹ nhàng khiêu vũ.

“Sau đó thì sao?” Cô còn chưa vừa lòng.

Thiệu Duẫn tiếp tục mở miệng hát. “Anh nói em là con bướm nhỏ của em, anh có thể vì em mà thay đổi, chỉ cần em muốn, anh chắc chắn sẽ không nuốt lời, không lãng phí tình yêu của em, vẻ đẹp của em.....”

Dán mặt lên bên gáy hắn, cô lắng lắng nghe hắn hát tình ca, biết người đàn ông này thật sự buông xuống toàn bộ tự tôn của hắn.

“Vậy anh muốn nói với em cái gì?” Cô còn nghe được thứ quan trọng nhất.

“Thực xin lỗi.” Thiệu Đại luật sư lần đầu tiên mở miệng xin lỗi một cô gái.

“Về sau còn nói chia tay nữa không?”

“Sẽ không, không bao giờ nữa.” Một lần liền đủ.

“Về sau chia tay chỉ có thể là em nói, anh không được nói, biết chưa?” Cô chu miệng, vẫn thực ghi hận hấn nói chia tay.

“Cái gì?” Chi có cô có thể nói?

“Hả?” Cô nheo mắt.

Thiệu Duẫn lập tức nuốt kháng nghị vào, cam chịu trả lời: “Ừ, mời em dùng sức chà đạp anh!” Như vậy cô vừa lòng chưa?

Đan Tiểu Phù đưa tay vỗ nhẹ mặt hấn, “Thế này mới ngoan.”

Thiệu Duẫn cũng chỉ có thể cười khỏ. “Không giận nữa?”

“Ừ.....” Cô ôm lấy mặt hấn, ngẩng đầu dùng sức hôn lên môi hấn. “Yêu anh nhất!”

Roi dùng xong rồi, bây giờ có thể cho kẹo.

Mà hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ăn kẹo cô cho, dùng sức hôn lại cô, chỉ cần cô không tức giận, cái gì đều hấn nhận, ai bảo hấn bị cô ăn gấu gao?

Mà trường trấn vẫn vậy xem, lúc này rốt cục cũng hiểu được cô sai lầm rồi.

Thì ra người ngoan ngoãn phục tùng không phải là ác nữ Đan Tiểu Phù này, mà là Thiệu Duẫn vương tử kiêu ngạo nha!

Kết thúc

“Muốn đàn ông phục tùng, trừ dùng roi và kẹo, còn phải để anh ta hiểu được, cung chiều anh ta là vì yêu, nhưng được sủng mà kiêu, vậy phải dùng lực cho anh ta đau đớn một lần, mới biết được đây là không đúng!”

Đây là đoạn văn Thiệu Duẫn đọc được sau một cuốn tiểu thuyết.

Mà tác giả tiểu thuyết kia, là mẹ nữ họ Đan.

Về phần nội dung chuyện xưa..... Mỗi khi lật một tờ, gân xanh trên trán hấn lại toát ra một cái.

Cảnh tượng rất quen thuộc, kịch tình cũng rất quen thuộc, nhân vật chính lại chết tiệt quen thuộc.

Đồ Vu Luân tên kia thật đúng là bán đứng hấn hoàn toàn, toàn bộ người trong cả trấn nhỏ đều cùng nhau gia nhập tính kế hấn.

Hát tình ca?

Mẹ kiếp! Thì ra cô gái chết tiệt kia đã sớm lên tốt kế hoạch muốn hấn hát cho cô nghe trước mặt mọi người, cúi đầu trước cô, bởi vì hấn “Được sủng mà kiêu”!

Thiệu Duẫn tức giận đến vô luôn trang sách.

“Sao vậy? Anh đang xem cái gì?” Đan Tiểu Phù thăm dò, nhìn thấy sách trên tay hấn, sắc mặt cũng không thay đổi. “Hay không?”

“Em nói xem?” Hấn cắn răng trừng cô, cô gái này nghĩ hấn sẽ không làm gì cô được?

“Anh thích không?” Không nhìn mặt thôi của người đàn ông, cô tiếp tục hỏi.

“Đan Tiểu Phù.....” Hấn gầm nhẹ.

“Hả?” Cô vô tội xem xét hấn.

“Em, em.....” Ngực phập phồng rất nhanh.

“Ng Sloan, đừng tức giận đừng tức giận.” Cô vỗ vỗ ngực của hấn, giúp hấn thuận khí.

Thiệu Duẫn buồn bực trừng cô, lại bày bộ dáng vô tội đó ra. “Em chính là ăn định anh!” Cuối cùng chỉ có thể ảo não phun ra câu này.

Đan Tiểu Phù ôm lấy hắn, làm nũng trong lòng hắn, kiễng mũi chân ở bên tai hắn dịu dàng nói: “Bởi vì em biết anh yêu em nha!”

Hắn hừ nhẹ.

“Em cũng yêu anh vậy!”

Hắn lại hừ, chỉ là, trên mặt rốt cuộc cũng không còn biểu cảm hung ác.

Thật dễ dỗ! Đan Tiểu Phù cười trộm, đem chân bỏ lên trên chân hắn.

Hắn buông sách, tự nhiên ôm cô khiêu vũ. Mà cô hát, ngoan ngoãn ở trong lòng hắn.

Kệ sách kê bên, hai con gấu bông ngay sát cạnh nhau, tay trong tay, gắn bó không rời.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Á, Cung Chiều Anh Nữa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.